

Олександр Намозов

САШКО БІЛИЙ: ЖИТТЯ, МОВ СПАЛАХ

УДК 82-94
Н24

Намозов Олександр
Н24 Сашко Білий: Життя, мов спалах. – Тернопіль: ТОВ Видавництво
«КРИЛА», 2020. – 144 с.

ISBN 978-617-7916-00-9

Олександр Музичко («Сашко Білий») був непересічною особистістю у плеяді українського національно-визвольного руху. Член УНА-УНСО, Герой Чеченської війни, керівник бойового підрозділу УНА-УНСО «Вікінг», керівник особистої охорони президента Ічкерії Джохара Дудаєва, майданівець, координатор силового блоку «Правого сектору» в Західній Україні. Його іменем була названа вулиця в Грозному, а про його подвиги склали легенди. Підло вбитий двома пострілами в серце в ніч із 24 на 25 березня 2014 року працівниками МВС.

Книга матеріалів, спогадів і фотодокументів про Сашка Білого буде цікавою усім, кому не байдужа історія сучасної України та її визначні імена. Стане дороговказом для всіх тих, хто шукає правди, справедливості і готовий вчитися у найкращих – у сучасних Героїв сучасної незалежної України.

УДК 82-94

ISBN 978-617-7916-00-9

© Намозов О., 2020
© ТОВ Видавництво «Крила», 2020

Краще згинути вовком, ніж жити псом!

ЖИТТЯ, МОВ СПАЛАХ

— Білий вийшов, — близько півночі пролунав голос інформатора в телефоні одного з керівників спецоперації проти координатора Силового блоку «Правого сектору» на теренах Західної України Олександра Музичка.

— Пішли! — дав команду очільник групи.

Джип та мікроавтобуси, у яких перебували близько тридцяти озброєних бійців-професіоналів, на шаленій швидкості помчали в мальовничу частину села Бармаки, до кафе «Три карасі».

Сашко з трьома побратимами увійшов до одного з будиночків, де привітав із Днем народження свого старого приятеля. Музичко щойно завершив телефонну розмову й повідомив хлопців, що зараз на зустріч до нього під'їде один чоловік, з яким необхідно поговорити. Згодом — додому.

— Щось вони занадто швидко їдуть, — мовив Білий, побачивши вогні, які із шаленою швидкістю наближалися з траси. Хлопці, врозтіч! — ще встиг наказати побратимам.

Автівки загальмували, і з них кинулися озброєні автоматами люди в масках. Хто це був: працівники ФСБ Росії, український підрозділ СБУ чи міліції, а можливо, якесь бандитське угруповання, — розібрати було неможливо.

Нападники відразу розпочали стрільбу з автоматичної зброї.

Двоє з хлопців за декілька секунд уже лежали на землі під дулами їхніх автоматів. Добре тренований Білий не дозволив збити себе з ніг, і зробив спробу вирватися з оточення.

За однією з версій, нападники накинулися на пораненого Сашка і, заламавши йому руки, натягли кайданки. Ще за декілька секунд, переконавшись, що затриманий дійсно Сашко Білий, відтягли пораненого метрів за двадцять, у темряву, від людських очей подалі. Один із них відразу розірвав на ньому футболку,

Олександр Музичко

щоби перевірити, чи є на захопленому бронезилет. Пораненому, скованому кайданками Герою українського Майдану та кавалеру найвищої нагороди Чеченської республіки Ічкерія — «Герой нації», Сашкові Музичку стріляли прямисінько в серце. Щоб у гарячці, у темноті бува не схибити та пораненим його не залишити. Вбити потрібно було стовідсотково. Стріляли тричі, так надійніше, страхувалися. — «Готов, уходим!», — кинув один із виконавців страти.

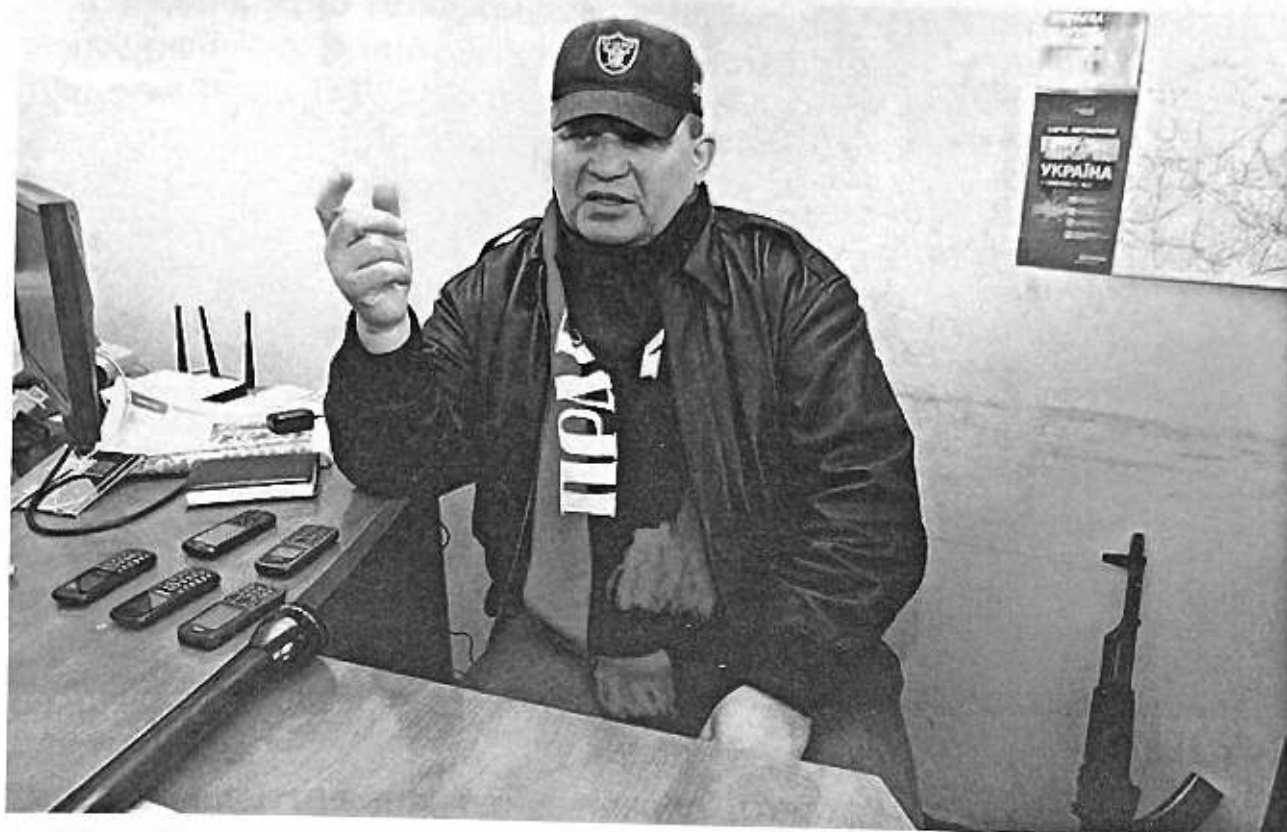
Нападники швидко залишили місце злочину і, прихопивши чотирьох заручників, миттєво рушили в напрямку столиці. Їхній керівник уже знав — з Рівного їде по тривозі піднятий підрозділ «Правого сектору», що якраз був на чергуванні, та побратими вбитого. Прибулим хлопцям не вистачило кількох хвилин...

За іншою версією, Сашко спершу відстрілювався, а згодом зі стягненими за спиною кайданками руками, вистрелив собі декілька разів у серце... Були ще різноманітні версії, але жодна не отримала свого конкретного, дослідженого підтвердження.

Результат один — Сашка вбили.

Кафе «Три карасі»

У революційному штабі, місто Рівне

У буремні, революційні дні, коли в обласних центрах Західної й Центральної України відбувалися штурми ОДА та інших адміністративних будівель, у Рівному все проходило під безпосереднім керівництвом і контролем Олександра Музичка. На відміну від інших міст, де відбувалися схожі події, не постраждали ні люди, ні будівлі. Білий, будучи на чолі «Правого сектору», тримав дисципліну так, що всі мітинги та акти протесту, на яких були його люди, були дійсно мирними, незважаючи на вимоги жорстких заходів. Він діяв рішуче, вміло й чітко. Рівненщина в короткі терміни опинилася під повним контролем Олександра Музичка та «Правого сектору». Разом із лідерами рівненського Майдану, йому вдалося знайти порозуміння з керівниками обласної міліції, організувати спільне патрулювання вулиць, підприємств, торговельних центрів Рівного та районів.

У дні жалоби за загиблими Героями Небесної сотні, «Правий сектор» та Самооборона звернулися до власників закладів торгівлі з вимогою відмовитися від продажу алкогольних напоїв у вечірній та нічний час. Двічі повторювати не довелося, жоден із найбільш «крутих» підприємців, які до цього мало звертали увагу на приписи та заборони влади, не ризикнув порушити вимогу. Знали, прийде Білий і не вибачить.

Київ. Майдан

Багато рівнян пам'ятають драматичний момент на місцевому Майдані 20 лютого 2014 р., коли розлючені кровопролитними подіями в Києві люди змушували стати на коліна бійців місцевого «Беркуту» і спокутувати вину за дії їхніх колег у столиці України. Білий, який тоді вийшов на сцену з автоматом, не дав принизити чоловічу гідність міліціонерів і наголосив на тому, що краще, ніж стоятимуть на колінах, нехай спокутують вину в боях за суверенність України, загроза якій є не лише в Криму, але й на Сході країни.

Як у воду дивився, криваві військові події на Сході почалися через кілька тижнів після його промови на Майдані.

Пропагандисти, які вели боротьбу проти Білого, наголошували на тому, що Сашко й частина його хлопців ходять по місту зі зброєю, якої лякаються місцеві чиновники та нечисті на руку люди. Особисто в Олександра Музичка був дозвіл на нарізну зброю (скорострільний карабін «Вулкан», копія автомата АК-74). Цей дозвіл він неодноразово демонстрував журналістам під час прес-конференцій.

У той день, 27 лютого 2014 року, коли відбулася «знаменита» зустріч Сашка Білого з працівником прокуратури (її демонстрували згодом сотні телекомпаній зі всього світу, а в Росії та Криму по декілька разів на день), журналістам рівненських засобів масової інформації дзвонили нібито з міліції й запрошували обов'язково прийти, аби висвітлити дуже цікаві події, які мають відбутися.

Хто конкретно телефонував, сьогодні не може пригадати жоден з учасників тих подій. Але представників преси зібралося чимало. Ті, що запрошували, зрозуміло, не могли передбачити що і як мало відбутися, найімовірніше розраховували на розгром чи підпал будівлі прокуратури, бо добре бачили настрої людей, які вже не могли терпіти свавілля й беззаконня. Можливо, серед людей у натовпі вже були підготовлені провокатори, які під виглядом бійців «Правого сектору» й мали здійснити протиправні дії, і, зрозуміло, створити бажану картинку для Російського телебачення. Але Олександр Музичко не допустив погрому й, не зважаючи на те, що за останній тиждень спав лише 2–3 години на добу, через розгубленість правоохоронців, пішов вирішувати питання прокурорської бездіяльності.

Бригадний генерал ЧРІ, координатор Силового блоку «Правого сектору» в Західній Україні Сашко Білий нетямився від люті, коли замість очільників прокуратури, він побачив перед собою її молодого працівника, який вперто намагався виправдати бездіяльність свою і своїх колег.

Така ницість, відчуття цілковитої безкарності і байдужість до своїх прямих обов'язків та чужого горя, не могли залишитися непокараними. Білий, вхопивши прокурора за краватку, дав ляпаса по потилиці. Наука, правда, так і не була до кінця засвоєною, бо через декілька років цього ж прокура спіймали на отриманні хабаря.

Під час Майдану

Але тоді, ці чесні і справедливі дії Сашка, були лише на руку спецслужбам. І поки представники телерадіоефіру та часописів, які були присутні на місці події, розмірковували, як подати цей матеріал, а Білий ще не встиг доїхати до штабу в Народному домі, з Рівного до Росії вже було відправлено такий бажаний сюжет про «злочинців» від нової влади. Ще жоден з інтернет-ресурсів та телеканалів України не встиг підготувати цей матеріал, як провідні російські телеканали, у притаманній їм манері, уже вибухнули сенсацією, лякаючи майже 150-ти мільйонну глядацьку аудиторію: «Дивіться, що бандерівці втворюють! Прокурорів б'ють!».

«Чоловік вбив жінку, а прокурор не хотів реагувати й затримувати злочинця. Міліція мала його відпустити на третій день, хоча він зізнався в злочині. Після нашого спілкування суд арештував злочинця, якого хотіли «відмазати» від відповідальності» — розповідав згодом в одному з інтерв'ю Олександр Музичко.

За схожим сценарієм відбувались і події в Рівненській обласній раді 25 лютого, куди розлючений Білий прибув у повному озброєнні.

В обласній раді

Хто хоче забрати в мене зброю?

Привід для гніву був неабиякий: у момент, коли над країною окрім внутрішньої, нависла ще й зовнішня загроза, на території держави діють підрозділи диверсантів та терористів, а від нього та його побратимів-революціонерів влада вимагає роззброїтися. Як міг він прийняти цю вимогу інакше, як не спробу контрреволюції? Тому і продемонстрував депутатам свій зареєстрований карабін і ножі, та красномовно промовив: «Спробуйте, заберіть у мене мою зброю!». Ще й наостанок пригрозив особисто новому міністру внутрішніх справ.

Поки присутні рівненські медійники готували сюжет до ефіру, той найбільш спритний журналіст уже відправляв сюжет московським замовникам. І знову вибух! Сюжет, який у Росії крутили десять-двадцять разів на день майже на кожному телеканалі. «Дивіться, хто прийшов! Озброєний бойовик, один із польових командирів революції погрожує міністру та депутатам обласної ради!».

Сашко дійсно був і залишався справжнім польовим командиром, а не хитрим, вертливим політиканом. Він знову потрапив у пастку інформаційної війни, яка цілеспрямовано велася проти його держави.

На мітингу в Рівному

Навіть найперші «біженці» з «бандерівської» України, сім'я аферистів із Костополя, які попросили політичного притулку в губернатора Ульяновської області, у своєму листі-проханні вказали, що постраждали від Сашка Білого, який забрав у них офіс, магазини, автомобіль. Ще й повибивав усі шибки у вікнах квартири. Російські пропагандисти та спецслужби так зраділи, що й перевіряти не стали правдивість сказаного прибулими. І нічого, що в них ніколи в житті не було ні офісу, ні магазинів, ні сталої роботи, лиш борги та неповернуті кредити. Та все це вже мало кого цікавило, головне від «бандерівців постраждали». І поїхала пропагандистська машина працювати...

Коли журналісти ознайомили Олександра Музичка з цим фактом, його подиву не було меж. Зрозуміло, що він цих людей мало того, що не знав, а й в очі ніколи не бачив.

Згодом була його заява щодо подій у Криму:

«Росія всі ці роки вела проти України інформаційну та економічну війну. Всюди були заслані козачки зі спецслужб. А відтепер уже реальна війна на півострові. Чому наша влада мовчить, де наші війська, де військова техніка? Нам нічим воювати! І поки наші військові в Криму тримаються, керівництво ділить «бабки». Ми — я й мої хлопці готові їхати до Криму захищати людей разом із міліцією, СБУ та військовими. Але як тільки ми там з'явимося, відразу почнуть кричати, що ми провокатори.»

Після того як Сашко Білий разом із хлопцями спалив кілька мотопомп та заборонив чорним бурштинокопачам на місці видобутку бурштину проводити його незаконну розробку і платити відкати «дахові», він наразився на неабияку небезпеку. Це вже був жорсткий і дуже болісний виклик системі.

За кілька тижнів до вбивства в соцмережах було оприлюднено звернення Олександра Музичка:

«Керівництво генпрокуратури і МВС України прийняло рішення про моє фізичне знищення або захоплення і видачу мене Росії, для того, щоби потім усе звернути на спецслужби РФ. Для проведення цієї операції вже створений спецзагін. Ми володіємо на 100% достовірною інформацією.

Це моє звернення прошу вважати офіційним зверненням до СБУ.

Звертаюсь також до своїх побратимів, до всіх українців, націоналістів-патріотів: я не боюся смерті й живим не здамся! Хай мої вороги не надіються, що знищивши мене, вони будуть спати спокійно. Моє місце займуть інші патріоти, які продовжать нашу боротьбу».

Таку ж інформацію він наводив у чисельних телеінтерв'ю та надавав журналістам часописів.

Олександр Музичко («Сашко Білий»)

Володимир Євдокимов, заступник міністра внутрішніх справ, 25 березня на брифінгу розповів, що Музичка застрелили під час спецоперації бійці «Сокола»:

— Члени стійкої озброєної злочинної групи вчиняли кримінальні правопорушення на території Рівненської та кількох інших областей. Восьмого березня слідчі відкрили кримінальне провадження за статтями Кримінального кодексу, що передбачають відповідальність за хуліганство, а також за погрози чи насильство щодо працівника правоохоронного органу. Дев'ятого березня громадянинові Музичку було повідомлено про підозру в скоєнні кримінальних правопорушень, а 12 березня його було оголошено в розшук.

Олександр Музичко переховувався, їздив з озброєною охороною, змінював місця свого перебування і продовжував займатися протиправною діяльністю. Проте правоохоронці з'ясували його місце перебування, і в ніч із 24 на 25 березня провели спецоперацію із затримання та знешкодження членів ОЗГ. Бійці спецпідрозділу «Сокіл» ГУБОЗ МВС затримали охоронців Олександра Музичка, озброєних автоматом Калашникова та пістолетом Макарова. Сам же він намагався втекти, розпочавши водночас стрільбу по працівниках міліції. Один із бійців спецпідрозділу був поранений. Правоохоронці змушені були застосувати зброю. Медики, які прибули на місце події за викликом працівників міліції, констатували смерть Олександра Музичка. Трьох затриманих правоохоронці вивезли до Головного слідчого управління МВС України.

Хронологія підготовки вбивства згідно з рапортом ГУБОЗ:

«Інформація про хід розслідування кримінального провадження щодо Олександра Музичка. 25 березня 2014 року в Рівненській області проведена операція по затриманню і знешкодженню членів організованого злочинного угруповання, що діяло на території Рівненської та сусідніх областей. У виниклій перестрілці був смертельно поранений лідер ОЗУ Олександр Музичко.

Відомості про відкриття кримінального провадження щодо Музичко Олександра Івановича за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. 4 ст. 296 (хуліганство) та ч. 2 ст. 345 (погроза або насильство щодо співробітника правоохоронних органів) КК України внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань 27.02.2014р

08.03.2014 р. Олександр Музичко був офіційно повідомлений про підозру у вчиненні протиправних дій. Проте, у процесі досудового розслідування було встановлено, що підозрюваний переховується від слідчих органів, змінює місця перебування, переміщується з охороною і зброєю, і становить небезпеку для оточуючих. Водночас протиправна діяльність ОЗГ триває. Відштовхуючись від цієї інформації, уже 09.03.2014 р. Музичко був оголошений у розшук.

Розшукові заходи проводилися силами Головного управління по боротьбі з організованою злочинністю. А операція з затримання — ГУБОЗ та спецпідрозділом «Сокіл».

Операція по затриманню кілька разів відкладалася через небезпеку того, що випадкові люди могли опинитися на лінії вогню, оскільки й сам Музичко і його охорона носили зброю відкрито й у бойовій готовності.

Кафе «Три карасі» в місті Рівне було обрано місцем проведення операції саме тому, що підозрюваний перебував в окремому павільйоні, а значить, ризик випадкових жертв або захоплення заручників був мінімальним.

Павільйон охороняли дві людини, озброєні автоматом Калашникова й пістолетом, поруч стояв автомобіль із ввімкненим двигуном, водій якого тримав у руках пістолет. Ці люди й були першими, кого відпрацював «Сокіл». Усі вони були знешкоджені дуже швидко і професійно. І все-таки це дало Олександрові Музичку кілька секунд, щоби зорієнтуватися і відреагувати на ситуацію.

Він вискочив у вікно в задній стіні павільйону й кинувся бігти вгору по горбу, петляючи в кущах. На бігу він зумів двічі прицільно вистрілити в співробітника «Сокола», який очолював першу п'ятірку.

Обидва постріли потрапили в ціль. Одна куля зрикошетила від каски й потрапила в праве плече, друга пробила нашивку.

У відповідь на стрілянину, співробітники міліції зробили два прицільних постріли по ногах. І тільки після цього Олександра Музичка вдалося наздогнати і збити з ніг. Водночас під час боротьби пролунав спершу один, а потім ще два глухих постріли — пістолет знаходився під лежачим чоловіком і тому зрозуміти, куди він цілився було неможливо.

Тільки після того, як бійцям «Сокола» вдалося вивернути руку з пістолетом, відібрати його в підозрюваного й одягнути наручники, вони звернули увагу на те, що в Музичка на одязі кров. Коли вони розрізали футболку, то побачили два поранення в область серця.

Поранений був живий і тому співробітники міліції викликали швидку допомогу та слідчо-оперативну групу.

До місця події, ще до приїзду карети швидкої допомоги, приїхало декілька автомобілів. Прибулі вели себе дуже агресивно. Бійцям спецпідрозділу довелося зробити декілька попереджувальних пострілів у повітря, щоби їх зупинити.

Приїхавши, лікарі констатували смерть пораненого.

До моменту приїзду оперативної групи, до кафе «Три карасі» з'їхалося не менше 15 автомобілів з озброєними й агресивно налаштованими людьми, які погрожували працівникам міліції фізичною розправою. У виду явного наміру відбити затриманих, працівники міліції прийняли рішення про транспортування їх під посиленою охороною в Київ. При цьому була зроблена спроба погоні за кортежем, припинена силами співробітників міліції.

Один зі співробітників спецпідрозділу «Сокіл», який брав участь у спецоперації, зазначив, що «Музичко діяв дуже професійно, миттєво орієнтувався, дуже грамотно почав йти від гонитви і, не дивлячись на дуже велику вагу, був у відмінній фізичній формі. А той факт, що він на бігу, у темряві, зміг точно прицілитися у відблиск, який дали окуляри на шоломі, і потрапити в голову нашого бійця, говорить про відмінну спеціальну підготовку та великі навички ведення бою.

У ході проведеної операції затримано троє громадян, які підозрюються в участі в організованому злочинному угрупованні, лідером якого був двічі судимий Олександр Музичко, відомий також як Сашко Білий. Усі затримані знаходяться в Києві в ізоляторі тимчасового утримання, і найближчим часом суд обере в їхньому відношенні запобіжний захід.

Поранений боєць спецпідрозділу «Сокіл» переніс операцію, загрози для його життя немає».

У середу 2 квітня на сайті МВС було оприлюднено висновок службового розслідування, датований 1 квітня.

Службове розслідування МВС встановило, що член «Правого сектору» Олександр Музичко, відомий як Сашко Білий, чинив опір під час затримання й сам влучив у себе.

У документі зазначається, що 9 березня Музичка було оголошено в розшук. Заступник генпрокурора дозволив застосувати спецпідрозділ МВС «Сокіл» для затримання Сашка Білого.

Проти Музичка було відкрито провадження за статтями про хуліганство та про погрози чи насильство щодо працівника правоохоронного органу, оскільки 25 лютого він вдерся зі зброєю до Рівненської облради, порушивши її роботу, а 27 лютого — увірвався до рівненської прокуратури й застосував силу до прокурора.

24 березня міліція дізналася, що Музичко перебуває в кафе «Три карасі», силовики прибули туди й побачили групу озброєних людей, включно з Музичком.

Згідно з документом, працівники ГУБОЗ крикнули «Лягти на землю, міліція» та зробили декілька холостих пострілів з автоматів, але Музичко почав тікати. Його наздоганяли, закликаючи зупинитися й лягти на землю, попередили про можливе відкриття вогню, однак розшукуваний почав відстрілюватися, поранив одного із силовиків.

Коли Музичка наздогнали, він, згідно з висновком, «здійснив два постріли у напрямку оперативних працівників, одночасно влучивши навиліт у шкіряний покрив власного тіла, та намагався здійснити ще один постріл таким же чином, але внаслідок... зусиль оперативників не розрахував напрямку свого руху й польоту кулі, внаслідок чого влучив собі в область серця».

Оперативники почали відтягувати праву руку Музичка з пістолетом убік, а ліву заводити за спину й одягати наручник, і тоді він нібито «рефлекторно натиснув на спусковий гачок» — стався постріл, та куля пішла в сторону.

«Оперативні працівники, не усвідомлюючи на той час факту смерті Музичка, відібрали з його правої руки пістолет ПМ калібру 9 мм, завершили одягання наручників, перевернули його тіло обличчям догори та виявили ознаки вогнепальних поранень, невідкладно із застосуванням ножа з метою полегшення надання екстреної меддопомоги розрізали одяг Музичка», — йдеться в документі.

На місце подій силовики викликали швидку допомогу, яка констатувала смерть Музичка. На той час оперативники вже поїхали в Київ, вилучивши пістолет Сашка Білого, у магазині якого був один патрон, а другий — у патроннику.

Водночас надійшла інформація, що про смерть Сашка Білого стало відомо членам «банди», організованої, за даними МВС, Музичком. Через загрозу помсти силовики затримали людей зі зброєю та залишили місце подій.

На засіданні тимчасової слідчої комісії радник міністра внутрішніх справ Віктор Чалаван, повідомив: станом на 7 березня в органів МВС «було достатньо доказів про причетність Музичка до можливих правопорушень, у тому числі на підставі запитів депутата Геннадія Москаля».

Чалаван зазначив, що в ніч із 24 на 25 березня, під час затримання бійцями міліцейського спецпідрозділу «Сокіл», Музичко не виконав попереджень.

«Були використані холості постріли, наголошую, що холості. Як психологічний тиск, що здійснюється завжди при затриманні озброєних злочинців. Усі, хто був поруч із Музичком, були затримані. Сам Музичко зміг вирватися. Співробітник «Сокола» почав переслідувати Музичка, який тікав».

«Музичко зробив два постріли з пістолета. Перша куля пробила каску співробітника «Сокола», друга куля влучила в нашивку, зірвавши дві зірочки. Згідно зі ст. 15 Закону про міліцію, у відповідь, по ногах Музичка було зроблено два постріли. Музичко зробив третій постріл із пістолета, влучивши співробітнику «Сокола» в передпліччя. Коли співробітники «Сокола» наздогнали Музичка, він зробив ще два постріли. У процесі боротьби пролунав ще один постріл. Музичко боровся, він пручався, під час боротьби він вистрілив у себе. Після того, як він ослаб, на Музичка були вдягнені наручники».

ЗАТВЕРДЖУЮ

[REDACTED]

[REDACTED]

__01__ квітня 2014 року

ВИСНОВОК

службового розслідування причин та обставин загибелі громадянина Музичка О.І. під час проведення спеціальної операції в с. Бармаки Рівненського району Рівненської області та перевірки правомірності дій працівників міліції

Комісія у складі: голови – заступника Міністра внутрішніх справ України Величковича М.Р., заступника голови – радника Міністра ДЗДМСАП Чалавана В.А., членів комісії: заступника начальника ГУБОЗ [REDACTED], заступника начальника ДВБ [REDACTED], заступника начальника ДКЗ [REDACTED], начальника управління ГСУ [REDACTED], головного інспектора УІОС ДКЗ [REDACTED], старшого інспектора з особливих доручень ДМОІР [REDACTED], розглянувши матеріали службового розслідування, проведеного на підставі наказу МВС України від 26.03.2014 [REDACTED] з метою встановлення причин та обставин загибелі громадянина Музичка О.І. під час проведення спеціальної операції в с. Бармаки Рівненського району Рівненської області та перевірки правомірності дій працівників міліції, а також інших обставин, відповідно до вимог п. 2.6 Інструкції про порядок проведення службових розслідувань в органах внутрішніх справ України, затвердженої наказом МВС України від 12.03.2013 № 230,–

ВСТАНОВИЛИ:

25.02.2014 Музичко Олександр Іванович, що народився 19.09.1962 у м. Кізел Пермської області, Російська Федерація, українець, громадянин України, раніше [REDACTED] КК України, зареєстрований та проживає [REDACTED] Рівненського району Рівненської області та група невстановлених осіб, озброєних вогнепальною зброєю, увірвалися до

приміщення Рівненської обласної ради, розташованої на Площі Просвіти, 1, у місті Рівне, чим тимчасово порушили нормальну роботу Рівненської обласної ради, де у той час перебували депутати зазначеної облради, а також представники громадськості та засобів масової інформації. На зауваження працівників та депутатів обласної ради припинити протиправні дії Музичко О.І. та невстановлені особи не реагували.

07.03.2014 слідчим ГСУ МВС України відомості про вчинення даного злочину внесено до ЄРДР [REDACTED] за ознаками злочину, передбаченого ч. 4 ст. 296 (Хуліганство) КК України.

27.02.2014 о 09.40 Музичко О.І., озброївшись вогнепальною зброєю, прибув до приміщення прокуратури Рівненського району Рівненської області по вул. П. Могили, 47, у місті Рівне. Перебуваючи у приміщенні прокуратури Музичко О.І., демонструючи вогнепальну зброю, висловлював брутальні слова на адресу прокурора Таргонія А.В., штовхнув його у груди, а в подальшому наніс правою рукою декілька ударів у потиличну ділянку голови, заподіявши йому легкі тілесні ушкодження.

27.02.2014 СУ УМВС України в Рівненській області відомості про вчинення даного злочину внесено до ЄРДР [REDACTED] за ознаками злочину, передбаченого ч. 2 ст. 345 (Погроза або насильство щодо працівника правоохоронного органу) КК України.

Генеральною прокуратурою України подальше розслідування зазначеного провадження визначено за ГСУ МВС України, в якому зазначені провадження об'єднано в одне.

07.03.2014 ГСУ МВС України підготовлено та погоджено у Генеральній прокуратурі повідомлення про підозру Музичко О.І. у вчиненні злочинів, передбачених ч. 4 ст. 296 та ч. 2 ст. 345 КК України.

08.03.2014 у вказаному провадженні ГСУ надано доручення ([REDACTED]) начальникові ГУБОЗ МВС України, яким зобов'язано забезпечити вручення повістки про явку Музичка О.І. до слідчого на 10.00 09.03.2014 та вручити йому повідомлення про підозру.

Встановлено, що за інформацією [REDACTED] ГУБОЗ МВС України [REDACTED] при проведенні працівниками підрозділу заходів щодо вручення повістки та повідомлення про підозру Музичку О.І., останній за місцем реєстрації не проживає та місце його перебування не відомо.

09.03.2014 Музичка О.І. оголошено у розшук, оскільки викликати його для оголошення підозри не вдалося, а відповідно до оперативної інформації, останній постійно перебував під охороною декількох озброєних осіб, у зв'язку з чим Печерським районним судом м. Києва було надано дозвіл на його затримання для доставки до суду та обрання запобіжного заходу – тримання під вартою.

У той же день слідчим ГСУ надано доручення ([REDACTED]) ГУБОЗ МВС України здійснити розшук підозрюваного Музичка О.І. для затримання з метою приводу до суду для участі у розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Другим пунктом

3 Скан-копії офіційних документів

зазначеного доручення працівників міліції було зобов'язано виконати інші слідчі (розшукові) дії, у яких виникне необхідність.

09.03.2014 заступником Генерального прокурора України [REDACTED] було дозволено застосування спецпідрозділу „Сокіл” ГУБОЗ МВС при затриманні Музичка О.І.

12.03.2014 в ГУБОЗ МВС України заведено оперативно-розшукову справу [REDACTED] з метою встановлення місцезнаходження та затримання Музичка О.І.

За ініціативою [REDACTED] ГУБОЗ [REDACTED] підготовлено план-завдання на проведення спецзаходів [REDACTED], який затверджено [REDACTED] ГУБОЗ МВС України [REDACTED].

Ураховуючи [REDACTED]

[REDACTED] те, що розшукуваний Музичко О.І. та інші сторонні особи можуть чинити перешкоди, непокору та збройний опір працівникам міліції при проведенні затримання, було прийнято рішення про направлення до Рівненської області оперативної групи [REDACTED]

24.03.2014 у результаті проведення оперативно-розшукових заходів отримано інформацію про знаходження розшукуваного Музичка О.І. в кафе „Три карася”, що знаходиться у селі Бармаки Рівненського району Рівненської області.

В результаті опитування залучених до складу оперативної групи працівників, цивільних осіб, які були очевидцями перебігу подій, працівників УМВС в Рівненській області, що прибули на місце події, лікарів швидкої медичної допомоги та судово-медичних експертів встановлено, що Музичко О.І. та особи, що його супроводжували, прибули до кафе „Три карасі” близько 23.00. Поблизу вказаного кафе оперативними працівниками було помічено групу осіб, які мали при собі вогнепальну зброю. Серед зазначених осіб знаходився Музичко О.І. Працівниками ГУБОЗ при висадці зі службових автомобілів було гучно подано команду „Лягти на землю, міліція” та одночасно декількома працівниками спецпідрозділу „Сокіл” розпочато вогонь з автоматів холостими пострілами. Музичко О.І. вчинив спробу втекти та побіг у напрямку кабінок для відвідувачів, решта осіб, які з ним знаходились, лягли на землю та були затримані працівниками міліції.

Працівник [REDACTED] ГУБОЗ МВС України №1 спільно з працівниками №2 і №3 почали переслідувати Музичка О.І., при цьому працівник №1 суб'єктивно сприйняв його зникнення з поля зору поміж двома будиночками на фоні двох освітлених зі сторони дверей як факт його проникнення до одного з будиночків та подальшу втечу через вікно.

Насправді Музичко О.І. пробіг між будиночками та прослідував у напрямку пагорбу за територією кафе.

Працівник №1 при цьому пробіг через один із будиночків, вистрибнув з його вікна та побіг наздоганяти Музичка О.І., голосно попередивши його про можливість застосування вогнепальної зброї та вимагаючи зупинитись і лягти на землю. Музичко О.І. у відповідь на законну вимогу працівника міліції відкрив вогонь з невідомої на той час зброї у напрямку працівника №1, влучивши йому в розташований на касці окуляр пристрою для захисту очей та погон форменого одягу. Досягнувши пагорбу, Музичко О.І. почав по ньому підніматись вгору. У відповідь на вогонь з боку Музичка О.І. працівник №1 свою чергу на підставі статей 15 та 15-1 Закону України „Про міліцію” застосував на ураження табельну вогнепальну зброю, вистріливши в напрямку ніг Музичка О.І. Останній при цьому продовжував бігти вперед та здійснив ще один постріл у напрямку працівника №1, влучивши йому в праву руку. Одночасно працівники №2 і №3, які також наздоганяли Музичка О.І. та у момент, коли вони втрюх його фактично настигли й почали валити на землю з метою затримання, Музичко О.І., продовжуючи чинити опір, здійснив два постріли в напрямку оперативних працівників, одночасно влучивши навиліт у шкіряний покрив власного тіла та намагався здійснити ще один постріл таким же чином, але внаслідок застосованих з метою його затримання фізичних зусиль оперативних працівників не розрахував напрямку свого руху й польоту кулі, внаслідок чого влучив у себе в область серця. В цей час працівники №1, №2 і №3 почали відтягувати праву руку Музичка О.І., в якій знаходився пістолет в бік, а ліву руку заводили за спину та одягати на неї наручники. Музичко О.І. рефлекторно натиснув на спусковий гачок, внаслідок чого стався постріл, куля від якого пішла в сторону. Оперативні працівники, не усвідомлюючи на той час факту смерті Музичка О.І., відібрали з його правої руки його пістолет „ПМ”, [REDACTED], калібру 9 мм, серія [REDACTED] № [REDACTED], у патроннику та в магазині якого на той час знаходилися по одному набою калібру 9 мм, завершили одягання на нього наручників, перевернули його тіло обличчям догори та виявили візуальні ознаки вогнепальних поранень, невідкладно із застосуванням ножа з метою полегшення надання екстреної медичної допомоги розрізали одяг Музичка О.І. Одночасно працівником №2 було виявлено вогнепальне поранення руки у працівника №1 та надано останньому екстрену медичну допомогу. В цей же час іншим працівником було вжито заходів для виклику на місце події бригади швидкої медичної допомоги та слідчо-оперативної групи Рівненського РВ УМВС України в Рівненській області.

У зв'язку з тим, що на місце події почали збиратися сторонні особи, а крім того працівником №4 було отримано інформацію про те, що до місця вирушає велика група озброєних спільників Музичка О.І., керівником групи було прийнято рішення про її терміновий відвід з метою запобігання виникненню збройного протистояння та можливої загибелі людей. Працівника №1 на службовому автомобілі спільно з двома іншими працівниками спецпідрозділу було терміново направлено до м. Київ для госпіталізації.

5 Скан-копії офіційних документів

Пістолет Музичка О.І. працівником №3 було вилучено з місця події, про що відповідно до статей 104 – 106 КПК України було складено протокол огляду місця події відповідно до якого за приміщенням кафе „Три карасі”, на схилі пагорбу у чоловіка, що лежав обличчям до низу, з правої руки вилучено предмет схожий на пістолет системи ПМ, у магазині якого знаходився один набій, а другий – у патроннику. Указані предмети були поміщені до поліетиленового пакету, який зв'язаний ниткою кінці якої опечатані аркушем паперу з відбитком печатки „Для пакету”. Будь-які технічні засоби фіксування не застосовувалися.

Після прибуття на місце події [REDACTED]

[REDACTED] уся група оперативних працівників розмістилася в службових автомобілях та відбула із трьома затриманими особами до м. Києва.

Бригадою швидкої медичної допомоги, що прибула на місце події, констатовано смерть Музичка О.І.

У той час працівниками міліції, які проводили вказані спеціальні заходи, було отримано оперативну інформацію про те, що про затримання Музичка О.І. стало відомо членам організованої ним банди, які з озброєнням направилися до кафе „Три карасі”. У зв'язку з цим працівниками ГУБОЗ прийнято рішення щодо затримання громадян [REDACTED], у яких було виявлено предмети, схожі на автомат „АКМС” та пістолет „ПМ”, а також [REDACTED], який перебував разом із вказаними особами, та негайного залишення місця події. Згадані дії працівників міліції були обумовлені наявністю безпосередньої загрози їх життю та здоров'ю.

Вказану подію було зареєстровано до Журналу єдиного обліку МВС України від 25.03.2014 № [REDACTED].

Затриманих [REDACTED] доставлено до ГСУ МВС України, де затримано в порядку ст. 208 КПК України та поміщено до ІТТ ГУМВС України в місті Києві.

Вилучену зброю направлено до НДЕКЦ ГУМВС України в місті Києві на дослідження з метою перевірки причетності фігурантів до вчинення інших злочинів, скоєних на території міста Києва та інших регіонів держави.

У ході службового розслідування встановлено, що у результаті проведених заходів працівниками міліції затримано:

[REDACTED]
[REDACTED], у якого під час огляду виявлено та вилучено автомат „АКМС”, калібру 7,62 мм, [REDACTED], з магазином, спорядженим [REDACTED] набоями;

[REDACTED]
[REDACTED], у якого під час огляду виявлено та вилучено пістолет „ПМ”, [REDACTED], калібру 9мм, серія [REDACTED] № [REDACTED], з магазином, спорядженим [REDACTED] набоями;

[REDACTED], у якого під час огляду виявлено та вилучено набой калібру 9 мм у кількості [REDACTED].

За результатами аналізу правомірності дій вищезгаданих працівників міліції встановлено, що відповідно до п.3 ст. 40 (Слідчий органу досудового розслідування) КПК України слідчий уповноважений доручати проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій відповідним оперативним підрозділам. Відповідно до ст. 5 Закону України „Про оперативно-розшукову діяльність” від 18.02.1992 (із змінами) до оперативних підрозділів органів внутрішніх справ, крім іншого, входять спеціальні підрозділи по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю, до яких також відноситься спецпідрозділ „Сокіл”.

У диспозиції ст. 41 (Оперативні підрозділи) КПК України зазначено про те, що під час виконання доручень слідчого співробітник оперативного підрозділу користується повноваженнями слідчого. Доручення слідчого щодо проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій є обов’язковими для виконання оперативним підрозділом.

Пунктом 4 ст. 223 (Вимоги до проведення слідчих (розшукових) дій) КПК України передбачено, що проведення слідчих (розшукових) дій у нічний час (з 22 до 6 години) не допускається, за винятком невідкладних випадків, коли затримка в їх проведенні може призвести до втрати слідів кримінального правопорушення чи втечі підозрюваного.

Згідно з вимогами ст. 237 (Огляд) КПК України під час проведення огляду місця події дозволяється вилучення лише речей, і документів, які мають значення для кримінального провадження, та речей, вилучених з обігу. Усі вилучені речі і документи підлягають негайному огляду і опечатуванню із завіренням підписами осіб, які брали участь у проведенні огляду. У разі якщо огляд речей і документів на місці здійснити неможливо або їх огляд пов’язаний з ускладненнями, вони тимчасово опечатуються і зберігаються у такому вигляді доти, доки не буде здійснено їх остаточний огляд і опечатування.

Відповідно до статті 238 (Огляд трупу) КПК України огляд трупу може здійснюватися одночасно з оглядом місця події.

Таким чином, дії працівників ГУБОЗ МВС щодо проведення огляду місця події та вилучення предмету схожого на пістолет ПМ з місця події відповідно до вимог КПК України є правомірними.

Також з’ясовано, що дії працівників органів внутрішніх справ на місці події регламентовано і відомчими нормативними актами.

Згідно з вимогами наказу МВС від 22.10.2012 № 940, яким затверджено Інструкцію з організації реагування органів внутрішніх справ на повідомлення про кримінальні, інші правопорушення, надзвичайні ситуації та інші події, працівникам міліції при реагуванні на повідомлення про кримінальні правопорушення та інші події надається право згідно з наданими законодавством повноваженнями затримувати і доставляти до органів

внутрішніх справ осіб, яких вони запідозрили у вчиненні кримінального правопорушення або замаху на його вчинення, якщо для цього є достатні підстави (очевидець, у тому числі і потерпілий, або сукупність очевидних ознак на тілі, одязі чи місці вказують на те, що саме ця особа щойно вчинила злочин), а також безпосередньо після вчинення кримінального правопорушення чи під час безперервного переслідування особи, яка підозрюється у його вчиненні (підп. 3.1.3).

Цією ж Інструкцією передбачено право проводити огляд вказаних осіб, речей, що знаходяться при них, транспортних засобів і вилучати документи та предмети, які можуть бути речовими доказами або використані на шкоду їх здоров'ю, в установленому законодавством порядку (підп. 3.1.4). Брати участь у розкритті кримінальних правопорушень у порядку, передбаченому кримінальним процесуальним законодавством (підп. 3.1.6). Вилучати у громадян і службових осіб предмети і речі, заборонені або обмежені в обігу, а також документи з ознаками підробки (підп. 3.1.12).

Таким чином, працівники ГУБОЗ МВС України при затриманні Музичко О.І., проведення огляду місця події та вилучення предмету схожого на пістолет ПМ, діяли відповідно до зазначеного наказу МВС України.

У той же час, працівники ГУБОЗ МВС відповідно до підпункту 3.2.9 зазначеної Інструкції у разі безпосереднього виявлення кримінального правопорушення зобов'язані були вжити заходів до охорони місця події, що не було виконано. Однак необхідно врахувати те, що працівники ГУБОЗ МВС діяли в ситуації, коли їх життя та здоров'ю загрожувала безпосередня небезпека.

Дії працівників ГУБОЗ МВС щодо застосування спеціальних засобів регламентовано Законом України від 20.12.1990 „Про міліцію”, у якому передбачено, що міліція має право застосовувати заходи фізичного впливу, спеціальні засоби і вогнепальну зброю у випадках і в порядку передбачених цим законом (ст. 12).

Працівники міліції мають право застосувати спеціальні засоби, у тому числі наручники, для самозахисту від нападу та інших дій, що створюють загрозу їх життю або здоров'ю; для затримання і доставки в міліцію або інше службове приміщення осіб, які вчинили правопорушення, а також для конвоювання і тримання осіб, затриманих і підданих арешту, взятих під варту, якщо зазначені вище особи чинять опір працівникам міліції або якщо є підстави вважати, що вони можуть вчинити втечу чи завдати шкоди оточуючим; для припинення опору працівникові міліції, які виконують службові обов'язки по боротьбі із злочинністю (ст. 14).

Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 27.02.1991 № 49 (із змінами) вид спеціального засобу, час початку та інтенсивність його застосування визначаються з урахуванням обстановки, що склалася, характеру правопорушення і особи правопорушника. Про поранення або смерть, що сталися внаслідок застосування спеціальних засобів, працівник міліції зобов'язаний негайно і письмово повідомити безпосередньому начальникові для сповіщення прокурорів.

Подальші дії працівників ГУБОЗ МВС щодо надання потерпілому необхідної допомоги та повідомлення медичного закладу, відповідають вимогам п. 7 вказаної постанови Кабінету Міністрів України.

Відповідно до вимог Інструкції про порядок проведення службових розслідувань в органах внутрішніх справ України, затвердженої наказом МВС від 12.03.2013 № 230 (п.2.1.) правомірність дій працівників ГУБОЗ МВС під час затримання Музичко О.І. підлягає перевірці під час службового розслідування, оскільки під час затримання згаданої особи були застосовані вогнепальна зброя та спеціальні засоби.

25.03.2014 стосовно Музичка І.О., [REDACTED] та невстановлених осіб, внесено відомості до ЄРДР [REDACTED] за ознаками злочинів, передбачених ст. 257 та ч.1 ст. 263 КК України.

Під час балістичної експертизи встановлено, що куля, що була вилучена з тіла пораненого працівника спецпідрозділу „Сокіл” ГУБОЗ та куля, що була вилучена з трупу Музичка О.І. відстріляна з одного і того ж виду вогнепальної зброї – пістолета „ПМ”, який вилучено у Музичка І.О.

Після проведення слідчих дій, прийнято рішення про звільнення [REDACTED], якого допитано за обставинами події в якості свідка.

27.03.2014 стосовно [REDACTED] надано клопотання до Печерського районного суду м. Києва про обрання запобіжного заходу – тримання під вартою.

Того ж дня зазначеним судом стосовно [REDACTED] обрано запобіжний захід – домашній арешт.

За фактом заподіяння смертельних поранень Музичко О.І. СУ УМВС України в Рівненській області відкрито кримінальне провадження за ознаками злочину, передбаченого ч. 1 ст. 115 КК України, яке до свого провадження прийнято Генеральною прокуратурою України.

У ході службового розслідування встановлено, що 24.03.2014 о 23.39 [REDACTED] служби „102” [REDACTED] УМВС України в Рівненській області (далі – УМВС) [REDACTED] отримано повідомлення від гр. [REDACTED] про те, що в с. Бармаки Рівненського району Рівненської області поблизу кафе „Три карасі” невідомі стріляють з предметів, зовні схожих на автомати Калашникова, та на місці події знаходиться труп невідомого чоловіка.

Керуючись вимогами п. 2.1 Інструкції про оперативне інформування в органах і підрозділах внутрішніх справ, внутрішніх військ та навчальних закладах МВС, затвердженої наказом МВС України від 22.10.2012 № 940.

[REDACTED] про вказану подію невідкладно повідомив [REDACTED] УМВС України в Рівненській області [REDACTED]

УМВС

відповідального

, а також оперативного чергового МВС України.

За вказівкою [REDACTED] з метою ефективного реагування на повідомлення про кримінальне правопорушення, керуючись вимогами пункту 2.1 Інструкції з організації реагування органів внутрішніх справ на повідомлення про кримінальні правопорушення, інші правопорушення, надзвичайні ситуації та інші події, затвердженої наказом МВС України від 22.10.2012 № 940, на місце події направлено слідчо-оперативну групу на чолі [REDACTED]

Того ж дня близько 24.00 до чергової частини Рівненського РВ УМВС від диспетчера швидкої медичної допомоги комунального закладу „Обласний центр екстреної медичної допомоги та медицини катастроф” Рівненської обласної ради [REDACTED] надійшла інформація про бійку з потерпілими між невідомими поблизу кафе „Зайдіть до Чижика” („Три карасі”) в с. Бармаки Рівненського району Рівненської області, під час якої невідомі отримали вогнепальні поранення.

Згідно з журналом запису звернень про невідкладну медичну допомогу комунального закладу „ОЦЕМД та МК” в період з 23.15 до 23.20 надійшло чотири повідомлення з кафе „Три карасі”, два з них анонімні, одне з яких

нібито від знайомого відвідувача вказаного кафе про вогнепальне поранення, а інше про те, що поблизу цього ж кафе лежить п'яний.

Крім цього, ще два повідомлення від [REDACTED] та [REDACTED] про погіршення їх самопочуття.

Керуючись вимогами пунктів 2.1, 2.2 та 3.1 Інструкції про порядок ведення єдиного обліку в органах і підрозділах внутрішніх справ України заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події, затвердженої наказом МВС України від 19.11.2012 № 1050, [REDACTED]

невідкладно зареєстрував повідомлення про кримінальне правопорушення до Журналу єдиного обліку заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події (далі – ЖЄО) за № [REDACTED].

З метою ефективного реагування на повідомлення про кримінальне правопорушення, керуючись вимогами пункту 2.1 Інструкції з організації реагування органів внутрішніх справ на повідомлення про кримінальні правопорушення, інші правопорушення, надзвичайні ситуації та інші події, затвердженої наказом МВС України від 22.10.2012 № 940, направив на місце події слідчо-оперативну групу на чолі [REDACTED]

та [REDACTED]

Вказані наряди та працівники Рівненського РВ у терміни, визначені пунктом 2.3 Інструкції з організації реагування органів внутрішніх справ на повідомлення про кримінальні правопорушення, інші правопорушення, надзвичайні ситуації та інші події, затвердженої наказом МВС України від 22.10.2012 № 940, прибули на місце події та здійснювали охорону прилеглої території.

Як пояснили опитані у ході службового розслідування працівники Рівненського РВ, які прибули на місце події, що оцінивши ситуацію, яка склалася, повідомили [REDACTED] [REDACTED] про необхідність направлення додаткових слідчо-оперативних груп з [REDACTED]. Через деякий час на місце події прибуло керівництво Рівненського РВ та УМВС.

За результатами службового розслідування порушень службової дисципліни та інших нормативно-правових актів, які регламентують діяльність органів внутрішніх справ у діях працівників ГУБОЗ МВС України не встановлено.

Ураховуючи викладене,

ВВАЖАЛИ Б:

1. Службове розслідування причин та обставин загибелі громадянина Музичка О.І. під час проведення спеціальної операції в місті Рівному та перевірки правомірності дій працівників міліції, а також інших обставин, закінчити.

2. Відомості, що стали підставою для проведення службового розслідування, вважати такими, що не підтвердилися в частині неправомірності дій працівників міліції.

3. Копію висновку та матеріали службового розслідування надіслати до Генеральної прокуратури України для прийняття рішення відповідно до чинного законодавства.

Голова комісії
Заступник Міністра
внутрішніх справ України

М.Р. Величкович

Заступник голови комісії
Радник Міністра внутрішніх
справ України ДЗДМСАП
МВС України

В.А. Чалаван

Члени комісії:

Заступник начальника ГУБОЗ
МВС України

[REDACTED]

[REDACTED]

**Заступник начальника ДВБ
МВС України**

[REDACTED]

**Заступник начальника ДКЗ
МВС України**

[REDACTED]

**Начальник управління ГСУ
МВС України**

[REDACTED]

**Головний інспектор УІОС ДКЗ
МВС України**

[REDACTED]

**Старший інспектор з ОД ДМОІР
МВС України**

[REDACTED]

__01__ квітня 2014 року

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ МОЗ України
08.08.2006 № 545

Міністерство охорони здоров'я України Рівненське обласне управління охорони здоров'я КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД «ОБЛАСНЕ БЮРО СУДОВО-МЕДИЧНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ» РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ 33028, м. Рівне, вул. Драгоманова, 9а. Тел. 22-33-24 Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ 02010439	МЕДИЧНА ДОКУМЕНТАЦІЯ
	Форма первинної облікової документації №106/о ЗАТВЕРДЖЕНО Наказ МОЗ України 08.08.2006 №545

ЛІКАРСЬКЕ СВДОЦТВО ПРО СМЕРТЬ № 168
 (остаточне, попереднє, замість попереднього № _____, замість остаточного № _____)
 (видається для реєстрації в органах реєстрації актів цивільного стану)
 « 25 » 03 2014 р.
 (дата видачі)

1. Прізвище, ім'я, по-батькові померлого Музичко Олександр Іванович

- 2. Стать: чол. / жін. - 2 (підкреслити)
- 3. Дата народження: рік 1962 місяць 09 число 19
- 4. Дата смерті: рік 2014 місяць 03 число 24
- 5. Для дітей, які померли у віці від 6 днів до 1 місяця:
 доношений - 1, недоношений - 2 (підкреслити)
- 6. Для дітей, які померли у віці від 6 до 1 року:
 а) маса (вага) при народженні _____ г.
 б) зріст при народженні _____ см.
- 7. Місце проживання померлого:
 Держава Україна республіка, область Рівненська
 район Рівненський, місто, смт-1, селище Баріаки (підкреслити)
 вул. Берегова, буд. 15, кв. -
- 8. Місце смерті:
 а) держава Україна, республіка, область Рівненська
 район Рівненський, населений пункт с. Баріаки
 б) смерть настала: у стаціонарі - 1, вдома - 2, в іншому місці 3 (підкреслити)
вибірничі підмізу кафе по вул. Берегова, 16
 (вказати де)
 _____ лінія відрізу _____

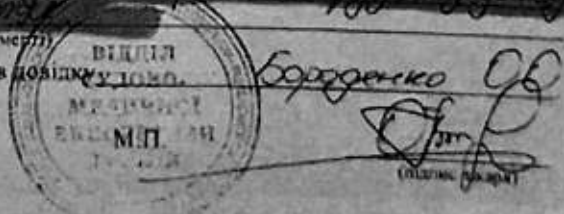
Довідка про причину смерті
 (до форми №106/о № 168, видається для поховання)

1. Прізвище, ім'я, по-батькові померлого Музичко Олександр Іванович

2. Вік померлого 19/09/1962рн 3. Дата смерті « 24 » 03 2014 р.
 (число, місяць, рік)

4. Причина смерті Вибірничі підмізу кафе по вул. Берегова, 16
 (основна причина смерті)

Прізвище, ім'я, по-батькові лікаря, який видав довідку Борденко ОВ
 « 25 » 03 2014 р.
 (дата видачі)

- 9. Смерть настала внаслідок: захворювання - 1, неуточненої причини смерті - 2, нещасного випадку поза виробництвом - 3, нещасного випадку у зв'язку з виробництвом - 4, невизначеного самоушкодження - 5, нападу з метою убивства чи нанесення ушкодження - 6, випадку ушкодження з невизначеним наміром 7, ушкодження в наслідок дій, передбачених законом, та воєнних операцій - 8, ускладнення внаслідок терапевтичної та хірургічної допомоги - 9, віддалених наслідків зовнішніх причин захворюваності та смертності - 10 (підкреслити).
- 10. Причини смерті встановлена: лікарем, який тільки встановив смерть - 1, лікарем, який лікував померлого - 2, патологоанатомом - 3, судово-медичним експертом - 4 (підкреслити).
- 11. Я, лікар Бороденко Олег Александрович
(прізвище, ім'я, по-батькові)

посада лікар судово-медичний експерт
 що на підставі огляду трупа - 1, записів лікаря в медичній документації - 2, попереднього нагляду за хворим - 3, розтину - 4 (підкреслити) мною визначена послідовність патологічних процесів (станів), які призвели до смерті, та встановлена така причина смерті:

I. Хвороба (патологічні стани), що призвели до смерті:

- 527.71. а) Венозальне судове зупинення кровообігу з шокотендією лівої лівої та правої
Патологічний стан смерті
- б) _____
- в) _____
- У22 г) Ушкодження внаслідок пострілу з венозальним зупиненням

Приблизний час між початком захворювання і смертю.

(б, в, г - захворювання та патологічні стани, що зумовили безпосередню причину смерті; основна причина смерті вказується в останню чергу)

II. Інші суттєві стани (конкуруючі, поєднані, фонові - підкреслити), які сприяли смерті, але не пов'язані із захворюванням чи його ускладненням, яке є безпосередньою причиною смерті:
венозальне судове зупинення кровообігу з шокотендією лівої лівої та правої лівої лівої (б)

У разі смерті жінок під час вагітності або після пологів у період до одного року зазначити тиждень вагітності _____, день післяпологового періоду _____, тиждень після пологів _____

- У22 12. У випадках смерті від травми, отруєння та дій зовнішніх чинників:
 - а) дата травми (отруєння): рік 2014, місяць березень, число 24;
 - б) місце й обставини, при яких відбулася травма (отруєння) отримав ушкодження внаслідок пострілу з венозальним зупиненням кровообігу на вулиці в с. Барнаке, Рівненської області

13. Якщо померлий (а) відноситься до осіб, що постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи зазначити категорію _____ серію _____ посвідчення (вписати).

Підпис лікаря, який заповнив свідчення

Товариш Панчук Сергій Богданович
(прізвище, ім'я, по-батькові одержувача)

М.П.

(підпис)

25 03 2014 р.

лінія відразу

На засіданні тимчасової комісії Верховної ради з розслідувань обставин загибелі Олександра Музичка досліджувалися різноманітні версії.

Олексій Баганець, заступник генпрокурора наголосив: «Куля, вилучена з тіла Олександра Музичка, і куля, якою був поранений працівник міліції під час спецоперації, випущені з одного пістолета ПМ, що належав Музичку. Про це свідчать результати низки експертиз. Було призначено більш ніж 27 судово-медичних і судово-криміналістичних експертиз, по частині яких на сьогодні вже отримано висновки. На сьогодні вже допитано 21 свідка. Слідчі розглядають дві версії загибелі Музичка: умисне вбивство працівниками спецпідрозділу «Сокіл», у результаті перевищення заходів при затриманні, і смерть у результаті випадкового натискання Музичком на спусковий курок своєї зброї під час боротьби із працівниками міліції».

Березень 2014 року став драматичним та фатальним у житті Сашка Білого. Неформально він опинився на вершині влади на Рівненщині. Сашко діяв, продовжував боротьбу, прагнув змін. Зрозуміло, що не всім це подобалося.

Четвертого березня 2014 року з депутатським зверненням щодо Олександра Музичка до Секретаря Ради національної безпеки й оборони України А.В.Парубія звернувся народний депутат Верховної Ради України Геннадій Москаль. Зі схожим зверненням Перший заступник комітету ВР України з питань боротьби з організованою злочинністю й корупцією Г. Москаль звернувся й до МВС України.

«Провокатор Геннадій Москаль написав, що я вимагав у людей гроші й машини. Усі люди, які там фігурують, уже заперечили це. У понеділок мої юристи подадуть на Геннадія Москаля до суду за брехню та провокацію», — прокоментував цю ситуацію Сашко.

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ
Москаль Геннадій Геннадійович

01008, м. Київ-8, вул. М. Грушевського, 5, факс: (044) 255-32-16
Ел. пошта: Moskal.Hennadii@rada.gov.ua

№ 240(1) -102/МСК

від « 04 » березня 2014 р.

Секретарю Ради національної безпеки
і оборони України
Парубію А.В.

ДЕПУТАТСЬКЕ ЗВЕРНЕННЯ

(в порядку ст. 16 Закону України «Про статус народного депутата України»)

Шановний Андрію Володимировичу!

Починаючи з 25 лютого 2014 року коли представник «Правого сектору», відомий як «Сашко Білий» прийшов на засідання Рівненської облради з автоматом Калашникова, при цьому повідомив пресі «що «Правий сектор» носить зброю і буде носити до тих пір, поки буде небезпека для нашої державності й народу» - до мене майже кожного часу надходить інформація від громадян Рівненщини щодо «діяльності» «НАРОДНОГО ГЕРОЯ», бесчинства останнього та повну компрометацію Ідеї Майдану.

Сьогодні Комітету ВР України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією відомі наступні факти щодо зазначеної особи:

Сашко Білий, справжнє прізвище - Олександр Музичко, народився 19 вересня 1962 року в м. Кизел, Пермської області, Російської Федерації.

У 1995 році через суперечку О.Музичко побився з відвідувачем кафе. Суд визнав Музичка винним у скоєнні злочину, передбаченого частиною першою статті 101 Кримінального кодексу України — заподіяння тяжких тілесних ушкоджень.

У 1997 році київським правоохоронцям не вистачило доказів, аби довести причетність О.Мизичко до справи за фактом стрілянини в одному з київських розважальних центрів.

З грудня 1999 по червень 2003 Олександр Музичко утримувався у Рівненському СІЗО. Його звинувачували у тому, що він та ще шість чоловіків вимагали гроші у бізнесмена. У січні 2003 року суд міста Рівне засудив "Білого" до трьох з половиною років ув'язнення.

У квітні 2007 року Олександр Музичко керував охороною Рівненського ливарного заводу. А вже у 2009, під час сутички на заводі через боротьбу Валерія Канського та Валерія Марчука за крісло директора, Музичка звинуватили у причетності до силового захоплення підприємства.

У 2012 році Олександр Музичко балотувався в народні депутати України по 153-му виборчому окрузі, але програв. Під час передвиборчої кампанії значився як заступник директора ПП "Балкан-Сервіс".

Остання інформація яка надійшла на адресу Комітету ВР України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією наступного змісту:

«Начальник ДАІ УМВС п-к міліції Семенюк О.М. заплатив одноразово О.Музичку на "розвиток "Правого сектору" 10 тис. ДОЛ. США та зобов'язався кожної неділі передавати по 2 тис.дол.США. Цієї інформації він навіть не приховує від підлеглих. Декілька днів назад представники Спілки автомобілістів Рівненщини вимагали в кабінеті Семенюка О.М. заяву на звільнення, однак, останній передзвонив О. Музичку і той, по телефону пригрозив цим представникам «ноги переломити, в разі, якщо вони ще раз там з'являться».

24.02.14р. група очолена Музичком О.І. зайшла до чергової частини податкової міліції ДПА в Рівненській обл. (м.Рівне вул.Відінська,12), забрали ключі від арештованого а/м Нісан «Тірано», завели та поїхали. Обґрунтували свої дії потребами революції.

Цього ж дня ця група завітала до начальника Дубнівського МРЕВ ДАІ, (м.Дубно вул.Грушевського, 184) Жупанюка С. Заставили написати начальника заяву на звільнення, взяли 10 тис.дол.США. "на потреби революції та постраждалих" в замін на те, що не поїдуть до його будинку і не будуть більше його турбувати. Так сомо вчинили з керівником Рівненського МРЕВ ДАІ Добринським М.

25.02.14р.. Музичко О.І разом з групою своїх прихильників зайшов на територію ТзОВ "ТАКО"(м.Рівне, вул.Курчатова,62-а) та змусив керівництво структури віддати йому два автомобілі Мітцубісі L-200, та мікроавтобус Фольцваген, аргументувавши потребами революції.

26.02.14р. Музичко О.І разом зі своїми побратимами завітали до колишнього керівника Рівненської райдержадміністрації Карпенчука В.В. та вимагали 700 тис.дол.США в обмін на те, що Музичко О.І не буде піднімати питань про численні зловживання Карпенчука В.В. при розподілі землі в Рівненському районі. До міліції Карпенчук боїться звертатись, тому що Музичко наголосив, що він і є правосуддя в області. Карпенчук вирішив тікати з області.

Начальник УМВС України в Рівненській обл. п-к міліції Лазарєв Д. віддав в користування базу "Беркуту" (м.Рівне віл Відінська) начебто "Правому сектору" (офіс, авто гараж, спортзал і тд.) в обмін на лояльність.

Ця лояльність призвела до того, що Музичко присутній на щоденних оперативних нарадах п-ка Лазарєва Д. та проводить інструктажі.

Громадськість широко обурюється тим фактом, що оперативна група міліції затримуючи в місті порушників громадського порядку, п'яних і т.п.

Скан-копії офіційних документів

доставляє порушників до Народного дому (м.Рівне вул.С.Петлюри) і там Музичко(!) вирішує подальші дії: везти до міліції та реєструвати порушення, чи залишати їх на перевиховання.

Взамін на цю таку лояльність О. Музичко змусив підписати активістів майдану та керівництво облради прохання щодо залишення Лазарева Д на посаді керівника Рівненської міліції.

На сьогоднішній день в інформаційній системі ОВС "Армор" відносно Музичка О.І не існує жодної інформації, навіть судимість видалили.

Це дало змогу О. Музичку вільно купувати вогнепальну зброю, в тому числі і нарізну, з якою він розгулює по місту.

Це тільки маленька частина злочинної діяльності Музичка О.І, яка вийшла та обговорюється громадськістю. А ще напевно є ті злочини, вимагання, які громадяни не хочуть виносити на широкий загал, і просто бояться фізичної розправи. Жоден з наведених фактів не зареєстровано в міліції.

При здачі приміщення Рівненської ОДА протестуючим заступник губернатора Юхименко А.І заплатив 10 тис.дол.США О. Музичку за "охорону", щоб нічого не руйнували і нічого не виносили. Це при тому, що А.І. Юхименко є тестем заступника начальника СБУ, керівника напрямку "К" УСБУ в Рівненській області В.Назарука.

25.02.14 О. Музичко з побратимами завітав до власника ТЦ Чайка, м.Рівне, вул.Гагаріна, чеченця за національністю, та вимагав 100 дол.США на розвиток держави. Скоро в м. Рівне має приїхати чеченська діаспора з Києва для вирішення цього питання.

З огляду на викладене, прошу вжити всіх можливих заходів щодо негайного припинення зухвалого безчинства О.Музичка.

Якщо правоохоронні органи не в змозі розібратися з ситуацією в м. Рівне, може потрібно направити туди підпорядковані Вам «сотні самооборони». Не реагування на такі факти - це є злочин перед українським народом.

Про прийняте рішення прошу повідомити мені в термін визначений чинним законодавством України.

З повагою,

народний депутат України
Перший заступник Голови
Комітету ВР України з питань
боротьби з організованою
злочинністю і корупцією

Г.Г.Москаль

ПОЛІТИЧНЕ
ВБИВСТВО "Влада пропонувала О.Музичку
\$20 тис., аби він покинув Україну"

Олександр Пантюхов

За матеріалами 24-го каналу:

Олександр Пантюхов: «Це зібрання проходило у Львові. На це зібрання приїхала Тетяна Чорновіл ввечері, вона мала серйозну розмову з Олександром Музичком, на якій був присутній я. Суть цієї розмови полягала в тому, що вона запропонувала Олександрю Музичку 20 тисяч доларів за те, аби він зник на 4 місяці з території України».

Роман Коваль: «Саме Тетяна сказала що ми приїхали від Турчинова, тобто це за вказівкою Турчинова вона приїхала вести з ним цю розмову. Питання було досить цікавим, якщо Саша перебуватиме на території України, то Україна не отримає кредиту від Міжнародного Валютного Фонду».

Журналістка згодом зателефонувала Олександрю і запитала про його рішення, на що Олександр відповів, що він їхати нікуди не збирається.

Зранку, 25 березня, провідні інформагенства майже всього світу опублікували повідомлення про загибель Олександра Музичка. У той же день на телеканалах України почали роздавати інтерв'ю та оприлюднювати різноманітні версії керівники та високопосадовці органів МВС. Вони розповідали, як Сашко Білий вистрибнув у віконце павільйону кафе, зробив «професійний кувирок» та почав стріляти. Згодом, зі стягнутими за спиною кайданками руками, двічі, сам вистрелив собі у серце...

Нарада у Народному домі

7 березня 2014 року слідчий комітет Росії оголосив про відкриття кримінальної справи проти Олександра Музичка, звинувативши його в застосуванні тортур до полонених російських солдат під час бойових дій у Чечні з 1994 до 2000 року включно.

— Я був представником УНА-УНСО на Північному Кавказі за правління уряду Джохара Дудаєва, — розповідав Олександр. — Ми захищали чеченський народ від агресії Російської імперії.

14 чоловік нагородили орденом «Герой нації», серед них усього троє не чеченці. Один із них — я. Звинувачення слідчого комітету РФ — брехня. Хочу спитати, чому вони мене не оголошували в розшук і не порушували справу, коли я в 1994–1995 роках, дійсно, був у Чечні? Порядні солдати ніколи не займалися такими речами й тортурями, таким могли займатися тільки москалі зі спецслужб. Мені дико це навіть коментувати.

«Потрібно жити достойно, і вмерти достойно.
Пам'ятають героїв, зрадники ідуть в небуття».
Бригадний генерал Шаміль Басаєв

ЧЕЧЕНСЬКИЙ ПЕРІОД З ЖИТТЯ ОЛЕКСАНДРА МУЗИЧКА

Перша делегація в Ічкерію. Вікіпедія

1994 року Чеченська республіка Ічкерія опинилася в блокаді. Росія готувалася використати проти республіки війська. Відтак у серпні 1994 року керівництво УНА-УНСО прийняло рішення направити на Кавказ Анатолія Лупиноса та народного депутата Юрія Тиму, аби здобути об'єктивну інформацію про стан регіону.

На зустрічі з президентом Чечні Джохаром Дудаєвим було домовлено, що у випадку військової агресії зі сторони Росії, УНА-УНСО надасть допомогу військам Ічкерії. Для реалізації цих планів було створено Товариство українсько-чеченської дружби, яке очолив Олександр Коваленко.

Друга та третя делегації в Ічкерію

26 листопада 1994 р. російські інформгенства відрапортували про захоплення чеченської столиці силами «опозиції». Через недовіру до російських ЗМІ, УНА-УНСО сформуло і відправило до Грозного третю делегацію (друга на чолі з Анатолієм Лупиносом відвідала Чечню в жовтні), метою якої був збір інформації та вироблення спільних дій проти Росії. Маршрут на Грозний проліг через Дагестан. У цей час російські та українські мас-медіа передавали суперечливу інформацію про нібито зникнення чи арешт української делегації. У Києві пройшла прес-конференція шефа СБУ, на якій прозвучала аналогічна інформація. Газета «Всеукраинские ведомости» від 2 грудня 1994 р. помістила на всю першу сторінку повідомлення:

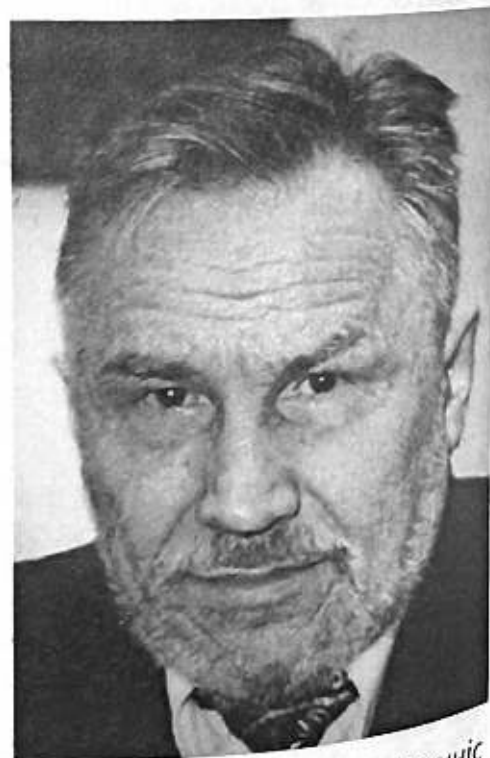
«Пропав літак із журналістами й народним депутатом України на борту». І далі текст — «Ця подія нагадує сюжет містичного фільму: літак, що злетів з аеродрому в Києві, безслідно загубився в російському просторі. Ще більш сенсаційною робить цю подію те, що на борту літака, окрім екіпажу, перебували депутат Верховної Ради України Юрій Тима й декілька українських журналістів, що направлялися до Грозного. Ніхто не знає, що з ними сталося...».

А сталося ось що. Під час перетину чеченського кордону зі сторони дагестанського міста Хасав'юрта, делегацію «взяли» чеченські представники департаменту держбезпеки (ДДБ) з Гудермеса, — міста, керівники якого деякий час були опозиційно налаштовані до Дудаєва. З початком бойових дій мешканці Гудермеса, як і всіх інших міст Чечні, виступили єдиним фронтом проти російських військ. Але на той час працівники місцевої ДДК симпатизували Хасбулатову (колишньому спікеру Верховної ради Росії, в 1993 році розігнаної Єльцином) і підтримували з російською контррозвідкою зв'язки, від якої й отримали наказ затримати й ліквідувати українських громадян. Через це російські спецслужби й запустили інформацію про зникнення української делегації, впевнені в успішному виконанні завдання. Проте, завдяки Шамсуддіну Увайсаєву, начальнику республіканської ДАІ, заступникові міністра внутрішніх справ, план провалився (пізніше, у грудні 1997 року, Шамсуддін ще раз допоміг у скрутній ситуації унсовцям і через декілька тижнів, уже на посаді керівника ДДБ, загинув від рук злочинців).

У ті дні Служба зовнішньої документації УНА оприлюднила інформацію, у якій йшлося:

«Недавні арешти членства УНА-УНСО в Торезі та провокація супроти делегації УНА-УНСО, що їхала до Чечні, є двома ланками оперативної операції, що її проводить СБУ в співпраці з ФСК Росії...

Спостереження та збір інформації про членів делегації СБУ розпочала ще в п'ятницю 25.11.1994 р. П'ятниця і стала відправною точкою спільної провокації СБУ та ФСК. На момент вильоту делегації з Києва, СБУ оперативним каналом зв'язку передала інформацію про виліт на Баку-Грозний «групи найманців». За попереднім задумом СБУ та ФСК, літак мали змусити посадити на військовий аеродром у Моздоці з подальшим арештом членів делегації, до якої входили депутат ВР України Юрій Тима, Анатолій Лупиніс, ведуча УТН Наталка Чангулі. Але з цього ж моменту була розпочата контррозвідувальна операція УНА-УНСО. Делегація змінила маршрут і спосіб свого прибуття до Чечні...».

Анатолій Лупиніс

Інформаційний міст Чечня — Київ

Оскільки в Україну інформація про конфлікт у Чечні надходила в основному з російських інформаційних джерел, УНА-УНСО намагалася протиставити тенденційним російським новинам інформацію, отриману з першоджерел. Для цього в Грозному і в інших гарячих точках Чечні працювали представники організації, які оперативно реагували на всі події, надаючи інформацію телефоном у київський штаб. Щотижня в центральному офісі УНА проходили прес-конференції, на яких журналісти мали можливість отримати об'єктивну інформацію про те, що відбувалося на Кавказі. Під час конференцій представники масмедіа мали можливість поспілкуватися з представниками чеченського керівництва телефонною лінією, спеціально для цього організованою прес-службою УНА-УНСО в Грозному.

Для прориву інформаційної блокади в Чечню разом із представниками УНА-УНСО неодноразово виїжджали й журналісти, зацікавлені в об'єктивному висвітленні подій. Великою популярністю в киян користувалася телепрограма УНА «Правий берег», яку щотижня транслювали впродовж 1994–1995 рр. на телеканалі «ЮТАР», поки її не «прикрила» влада після зняття Асамблеї з реєстрації. Режисером і творцем телепрограми був депутат Київради Олег Кубах. Правду про події в Чечні поширювали і в інших регіонах України, передаючи на місцеві телестудії відеокасети «Правих берегів». Було проведено безліч зустрічей керівників УНА-УНСО з громадськістю України.

Зйомки під бомбами Наталка Чангулі розповідає про війну на Кавказі

Наприкінці 80-х я важко захворіла. А лікар, до якого звернулася, як виявилось, займався магією. Він сказав мені, що я одужаю, потім у моєму житті стануться деякі речі, а потім я загину. І показав на моїй долоні лінію життя, яка переривалася. Усе збулося абсолютно точно, тільки я не загинула. А могла запросто, коли 14 жовтня 1993 р. біля військового аеродрому в Кутаїсі ми з колегою пройшлися пішки полем, не знаючи, що воно заміноване. Через деякий час подивилася на долоню — а лінія життя зрослася...

Уперше я збиралася їхати з унсовцями на Кавказ влітку 93-го. Але тоді не наважилася. Потім привезли труни... Мене страшенно мучило сумління, і я дала собі слово, що наступного разу не пропущу такої нагоди.

На початку жовтня 1993 р. в Грузії, в ущелині Кодорі, була дорога смерті, якою грузини намагалися втекти з контрольованої росіянами Абхазії, а їх вирізали і грабували. Кравчук направив туди гвардію й гелікоптери — скидати біженцям їжу й частину їх евакуйовувати до Грузії. Послали й мене — висвітлювати цю гуманітарну допомогу. Я дуже хотіла потрапити туди, де воювали наші хлопці, але не змогла, бо це була офіційна поїздка.

У листопаді 1994 р. в підвальчик УНСО подзвонив Яндарбієв і сказав, що чеченці відбили першу російську панцерну колону. Почалася повномасштабна війна. Перед цим росіяни розбомбили в Грозному найвищий будинок, прийнявши його за палац Дудаєва. А мене з роботи не відпускають! Кажуть: якщо з тобою щось трапиться, твоя родина нічого не отримає, а ми втратимо камеру. Один добрий чоловік дав мені 600 баксів — на мене й на оператора. Побігла я до Лупиноса, а він: «Усе, поїхали!».

Два спецушники пасли нас прямо в літаку. Ми з Лупиносом всю дорогу просторікували про кордони українського Всесвіту, і коли виходили з літака, **Сашко Білий каже: «Цікаво, де я знайду свою останню кулю?».** А один зі спецушників: **«Ты её здесь найдёшь!».**

В азербайджанському аеропорту нас мали просто на виході арештувати. Але Дядя Толя підбіг до якогось азербайджанця, сказав щось по-їхньому, вони обнялися, і, поки спецушників затисла черга, ми втекли через запасні двері. Один із місцевих знайомих Лупиноса дав нам двох охоронців, які мали допровадити нас до чеченського кордону. Але вони довели нас тільки до Дагестану і відпросилися на весілля.

Уже майже біля чеченського кордону в наш автобус навмисне врізалася вантажівка і спробувала втекти в бік Чечні. Ми її догнали, витрусили з неї маленького, миршавого водія. Він почав нас благати, сказав, що йому дали гроші, а вдома голодні діти... Бити його ніхто не став, відпустили.

По дорозі підвезли якогось міліціонера. І Дядя Толя його попросив зателефонувати на один номер у Грозному і сказати, де бачив нас востаннє. Це нас врешті і врятувало, бо на кордоні нас арештували чеченські спецушники, які працювали на росіян — на Федеральну службу контррозвідки. Вони сказали, що чекали нас три дні. Тримали під автоматами. Я зрозуміла, що кепські справи тому що в мене в шлунку все похололо. Розпитала наших, хто чого найбільше боїться, і сказала, що сама боюся померти з голоду. І ці чеченці

Наталка Чангулі

не без зневаги запропонували нам цукерок. Мені, звичайно, їсти не хотілося. Кажу: розбирайте, хлопці! Бо жити не збиралася, інакше заховала би цукерки на чорний день. Потім вони купили нам за свої гроші шашлики й шампанське, але самі відмовилися з нами їсти. Бо чеченці з тим, кого збираються вбити, не їдять.

Лупиніс попросив подзвонити й набрав номер близької до Дудаєва людини, яка на нас чекала. Нас відразу звільнили і відвезли до Грозного. Я просила Дядю Толю нічого не розповідати Дудаєву — мені було шкода тих хлопців. Він пообіцяв, а через кілька місяців каже: «Пам'ятаєш тих чеченців? Тобі, напевно, їх шкода, але вони загинули. Я їх не здавав, вони полягли, захищаючи Гудермес від росіян».

25 листопада був перший штурм, коли росіяни увійшли під виглядом опозиції й розпустили інформацію, що Дудаєв утік. А потім із кожного двору по них вдарили з гранатометів. Спалили бронетехніку і вимели їх звідти. Тут ми і приїхали. Ніч, повно озброєних людей, і всі такі життєрадісні! Озброювалися самі, хто чим: продав барана — купив автомат. На них така махіна суне — а настрої передсвятковий, мало не новорічний.

Приїхали ми до одного дядька. У нього — повно сирокочених ковбас і коньяків, які збирав усе життя, а їсти й пити не може, бо прийняв іслам. Поїли ми, дзвоню в Київ синові: «Мамо, ти де?» — «У Грозному, де й мала бути». — «Як? Тут уже йдуть прес-конференції, голова СБУ підтвердив, що ви заарештовані російськими спецслужбами! Бабуся вже прибрала квартиру під поминки».

Вночі з російських літаків кидали освітлювальні ракети. Хазяїн наш каже: «Мабуть, скидатимуть десант. Будемо відстрілюватись, у мене в сараї автомати є». Я кажу: «Так роздайте, щоби я хоч повчилася. Хвилин 15 ще є?». Бо потрапляти живою до росіян не хотілося — закатують. Але все скінчилося звичайним бомбардуванням.

Ми знімали одне з бомбардувань із 4-го поверху крізь вибиті вікна. Оператора тримали за ноги, щоби не вивалився, а я розповідала в мікрофон, що відбувається. Повний майдан людей, ніхто не розбігається, і всі, з усього, що є, стріляють по літаках. І раптом один задимів і падає! Виявляється, його збив мисливець — ракетою «Стріла».

Найкраще інтерв'ю у своєму житті я взяла в Джохара Дудаєва. Запитую: «Чи бачите Ви як людина і президент інший вихід із ситуації, окрім як до кінця обороняти незалежність?» Він каже: «Бачу!». У мені все упало, ну, думаю, зараз почне про переговори. А він: «Досить оборонятися! Час переходити в наступ!».

Білий в Грозному

Перша чеченська. Грозний. Вікіпедія:

Активні бойові дії на території Чечні велися з кінця вересня 1994 року. Зокрема силами опозиції здійснювалися точкові бомбардування військових об'єктів на території республіки. Збройні формування, що протистояли Дудаєву, мали ударні гелікоптери Мі-24 і штурмовики Су-24, у яких не було розпізнавальних знаків. За деякими даними, базою для розгортання авіації став Моздок. Однак, прес-служба міністерства оборони, Генеральний штаб, штаб Північнокавказького військового округу, командування ВПС і командування Армійської авіації сухопутних військ категорично заперечували належність вертольотів і штурмовиків, які бомбили Чечню, до російської армії.

26 листопада 1994 року відбулася невдала спроба захоплення Грозного силами антидудаєвської опозиції. Після розгрому антидудаєвських сил у полон потрапило багато російських солдат і офіцерів, які, як з'ясувалося, були завербовані Федеральною Службою Контррозвідки РФ для участі в бойових діях у Чечні, оскільки російські спецслужби мали на меті здійснити захоплення Чечні чеченськими військовими формуваннями так, щоби це виглядало як внутрішньо-чеченське протистояння, а не зовнішнє загарбання. Пізніше участь у цих подіях російських військових була доведена документально.

На світанку озброєні загони на чолі із самопроголошеним мером Надтеречного району Умаром Автурхановим під прикриттям російських танків Кантемирівської та Таманської дивізій і за підтримки російської авіації з трьох боків зайшли в столицю Чечні. У захопленні брали участь близько чотирьох тисяч нападників та майже сто одиниць бронетехніки. Під прикриттям гелікоптерів Мі-24, бойовикам вдалося майже без бою захопити будівлю телецентру, а одному з танків прорватися до Президентського палацу й підпалити його.

Наступ був доволі неочікуваним для генерала Дудаєва, у якого на той момент для оборони не було і 400 бійців. Бій за телецентр проти загарбників разом з «Абхазьким батальйоном» очолив Шаміль Басаєв, але озброєному угрупованню опозиціонерів, що пішли на штурм Грозного, на ту хвилину вдалося частково захопити резиденцію глави республіки Ічкерія — палац Президента.

Саме в той критичний момент, абсолютно неочікувано «журналіст» газети «Наша справа» Олександр Музичко (Сашко Білий) очолює супротив ворогам молодій республіці на стратегічно важливій ділянці поблизу резиденції очільника республіки і робить, здається, неможливе — разом із вірними генералу Дудаєву бійцями вибиває нападників із Президентського палацу та Грозного. Із тієї пори стає

Палац Президента відвойовано!

для Джохара Дудаєва братом, другом, дорогою людиною, яка врятувала не тільки його життя, а справу розбудови республіки.

У полон у той день потрапили 21 російський танкіст: семеро солдатів і сержантів строкової служби, один старший прапорщик, семеро лейтенантів, п'ять капітанів і один майор. Було знищено більш ніж 20 танків, 18 БМП і 23 БТРа, а три танки, вісім БТРів і чотири БМП захоплені як трофей.

Під час битви за Грозний вбито 450 бойовиків опозиції і 70 російських військових. 200 учасників штурму було взято в полон.

26 листопада, за наказом Дудаєва, став Днем Збройних Сил ЧРІ.

Після невдалого штурму, Рада безпеки РФ ухвалила рішення про військову операцію проти Чечні. Ельцин висунув ультиматум: або в Чечні припиняється кровопролиття, або Росія буде змушена «піти на крайні заходи».

Вікіпедія:

У новорічну ніч з 31 грудня 1994 року на 1 січня 1995 року російське командування наважилося на потужний штурм чеченської столиці. План російського командування по захопленню Грозного полягав у тому, щоби просувати свої війська чотирма бронетанковими колонами в напрямку Президентського палацу з подальшим його захопленням. Запорука успіху операції полягала в тому, що всі чотири колони мали досягнути Президентського палацу одночасно. Однак російські бронеколони були зупинені та блоковані чеченцями в різних районах Грозного. Бронетанкова атака, спланована для досягнення залякуючого ефекту, була абсолютно безпорадною в міських умовах і зазнала краху.

Чеченські вояки блокували росіян і майже без опору знищували їх, розстрілюючи бронетехніку з верхніх поверхів будинків та підвалів, а також шляхом ведення мінометного та гранатометного вогню через сусідні будівлі. Натомість неповороткі танки і бронетранспортери не мали можливості вести вогонь по верхніх поверхах будинків та по підвалах. Російські вояки, що вижили після чеченської атаки, намагалися згуртуватися та, відступивши, зайняти кругову оборону в окупованих ними будинках, але до 3 січня майже всі вони були знищені, а решта (яка відчувала нестачу не лише в боєприпасах, а й у їжі та навіть у питній воді) здалася в полон. Збройний опір росіян у Грозному припинився, а всі російські військові підрозділи, що увійшли до Грозного 31 грудня майже повністю загинули. Лише одиницям з числа російських солдат вдалося

пробитися з Грозного назад. Крім особового складу була знищена також майже вся російська бронетехніка. Лише протягом новорічного штурму чеченської столиці, що тривав з 31 грудня до 3 січня включно, загинуло до 4 000 російських вояків. Аслан Масхадов заявив, що за цей час знищено орієнтовно 400 російських танків і бронетранспортерів.

7 січня 1995 року зведений батальйон 61-ї бригади морських піхотинців Північного флоту Росії, що базувався в містечку Супутник було піднято по тривозі. «Чорні берети» з Окремого десантно-штурмового батальйону мали добру підготовку, частина вважалася елітною, випадкові люди туди просто не потрапляли.

Бійці вже добре знали про те, що відбувся невдалий новорічний штурм Грозного, загинула Майкопська бригада, але можливо, ще потайки сподівалися на те, що, як роз'яснювало командування, вони займуться супроводом автоколон із вантажами, перевірятимуть документи та транспорт на блокпостах...

Коли з аеропорту Моздок на гелікоптерах їх перекинули в Грозний, відразу стало зрозуміло: спецпризначенці потрапили в самісіньке пекло. «Добро пожаловать в ад!», - чітко читалися надписи на напівзруйнованих будинках чеченської столиці.

Бої за Грозний тривали вже понад тиждень, починаючи з 06.00 ранку 31 грудня 1994 року, після того як 22 грудня розпочався артобстріл міста та його бомбардування.

Плакат у Грозному

Бої за Грозний

22 грудня 1994 року столицю Чечні почали нищити, а лише 24 грудня з літаків почали розкидати листівки з повідомленнями для російського населення, щоби ті покидали місто та переховувались у сільській місцевості. Тікати і ховатися вже було пізно, що і призвело до масових жертв серед мирних громадян.

Тисячі жителів загинули під час тижневої серії масованих авіабомбувань та ракетних і артилерійських обстрілів, що передували штурму Грозного і стали наймасштабнішими з часів бомбардування Дрездена в роки Другої світової війни.

Призначений у березні 1994 року начальником штабу Збройних Сил ЧРІ, Аслан Масхадов очолив оборону Президентського палацу, що став символом боротьби за волю.

Саме Масхадов розробив план, згідно з яким чеченці свідомо пропустили російські танки до центру міста, після чого з наступом темряви о 19.00 нанесли по них удари так, щоби підбиті бойові машини заблокували решті шляхи відступу, а згодом, із верхніх поверхів будинків

Аслан Масхадов

1995 р., Грозний

оборонці почали вести нищівний вогонь по танках та БМП, які не могли маневрувати на вузьких вулицях міста та обстрілювати росіян із пушок та кулеметів.

Отримавши несподіваний нищівний удар, російські війська понесли великі втрати й розпочали відступ до залізничного вокзалу. Солдати й офіцери зробили спробу закріпитись, але будівля вокзалу виявилася для цього не цілком придатною. Близько півночі рештки Майкопської бригади, якій найбільше дісталось під час невдалого штурму, з допомогою кількох танків зробили спробу вирватися з міста в напрямку залізничної лінії, але за годину колона була оточена на одній із вулиць і майже повністю знищена. Під час бою загинув командир бригади полковник Савін та його заступники.

За неповну добу Майкопська бригада втратила 189 чоловік особистого складу, 102 бойові машини піхоти з 120, що йшли в бій, 20 — з 26 танків, усі шість ЗПРК «Тунгуска» зенітного дивізіону.

Разом із бригадою в бою загинула і група спецназу Головного Розвідувального Управління Росії, яка забезпечувала вступ підрозділів федеральних військ. Така ж доля чекала й на підрозділи зведеного 81 приволзького полку, який діяв спільно з 131 Майкопською бригадою.

Зранку 1 січня оборонці Грозного поряд із Президентським палацом гучно святкували свою бойову перемогу. Разом із ними святкував Білим (позивний «Консул»), який у той день особисто знищив 2 танки та БМП противника.

Десантники «Супутника» не могли здогадуватись у той момент, що багатьом із них ще доведеться зустрітись з цим чоловіком.

Український «Вікінг», як і решта бойових формувань ЧРІ, діяв за класичною партизанською тактикою: швидкий напад і швидкий відхід невеликої групи, що складалася з 3-5 чоловік. Якщо федерали починали переслідування, то з великою вірогідністю швидко могли потрапити під кулеметний вогонь або кулю снайпера, які вже чекали на своїх жертв після того як відпрацювали «партизани».

Бої йшли з перемінним успіхом, незважаючи на те, що стрілецька зброя на перших порах боїв за Грозний у федеральних військ була краща й у більших кількостях. Чеченці використовували здебільшого автомати зі знятими прикладами та зброю місцевого виробництва — пістолети-кулемети «Борз» (Вовк).

Вікінг. Грозний

Перед боєм

необхідної взаємодії, федеральні війська наносили удари по своїх підрозділах. Частими ставали й перестрілки між підрозділами росіян, спровоковані бійцями ЧРІ.

Перед спецназом «Супутника» було поставлено дуже відповідальне завдання — зайняти комплекс будівель Кабінету міністрів Чечні, готель «Кавказ» та Президентський палац. Десантно-штурмова рота, яка пішла брати будівлю Кабінету Міністрів першою, лише за добу втратила тридцять п'ять «чорних беретів». Оборонці або заводили федералів у вогняну пастку, або стріляли в них, з'явившись раптово в будівлі з підземних комунікацій, але незважаючи на це, десантники трималися мужньо, вели нищівний вогонь і не поступались і метром зайнятої території.

Багато оборонців воювали в шинелях радянського зразка зі спеціальною обробкою, що захищала бійців від приборів нічного бачення, якими були забезпечені війська федералів.

На відміну від зброї та військового оснащення, радіозв'язок армії генерала Дудаєва був на щабель вищим, ніж у російських військ. Сучасні радіостанції дозволяли забезпечувати якісний зв'язок на відстані до 30 км. Окрім того вони мали можливість прослуховувати радіочастоти управління федеральних військ та виходити на них, вводячи в оману російське командування. Траплялося так, що за відсутності

Все буде добре!

З матеріалів російської преси:

«За мужність і звитягу, виявлені під час виконання конституційного обов'язку, полковник Олександр Чернов, майори Андрій Гущин, Віктор Шуляк, капітан Віктор Вдовкін, старший прапорщик Григорій Замишляк і старшина Геннадій Азаричев були удостоєні звання «Герой Росії». Орденами Мужності й «За військові заслуги» були нагороджені близько чотирьохсот морських піхотинців, медалями Російської Федерації — понад тисячу морських піхотинців Північного флоту на Кавказі, які брали участь у бойових діях у період із 7 січня до 24 червня 1995 року включно».

Воїн Вікінгу

Вікінг, Грозний

«Супутник» воював так, що Дудаєв оголосив морських піхотинців Північного флоту ворогом № 1, а за полоненого піхотинця пообіцяв винагороду в розмірі 500 доларів, прапорщика чи офіцера — 1500 доларів.

За будівлю Кабінету міністрів у той день йшов найзапекліший бій в історії Першої чеченської війни. Один одному не поступалися ні чеченські оборонці разом з українським «Вікінгом», ні російські десантники. Стояли насмерть. У короткі хвилини затишшя Сашко Білий разом із кількома побратимами та чеченцями вирішили ризикнути й перевірити підвал, звідки вели нищівний вогонь морські піхотинці.

— Треба хлопці щось робити, — мовив Білий, звертаючись до бійців «Вікінга», після того як прослухав радіоперехват розмови морських піхотинців, що засіли в частині будівлі Кабінету Міністрів республіки, — у них майже закінчилися набої, проблеми з їжею і водою, прийшов час «допомогти». Поки не підійшли групи підкріплення, відчуваю, є момент узяти.

— Ти що? Там кожен метр прострілюється, — ні зайти ні вийти. Хочеш лежати, як федерали на площі «Минутка»? Тиждень неприбраними лежать, — не погодилися побратими.

— Нічого, я з-під землі до них навідаюся, — стояв на своєму Білий.

Підземними комунікаціями оборонці проникли до будівлі, де й був підвал. Один із бійців кинув гранату. Пролунав вибух, у відповідь — тиша. Коли дим розвіявся, зайшли в приміщення. У кутку однієї з кімнат лежав легко контужений, поранений майор російського спецназу, у якого вочевидь закінчилися набої.

Більше нікого в приміщенні не було. Викликало подив чому майор тут залишився наодинці, адже вогонь із підвалу вівся аж надто інтенсивно, але дізнаватися і шукати інших бійців-супротивників не було часу. Коли пораненого майора привели в одну з кімнат Кабінету міністрів, зайнятих оборонцями столиці, у нього раптово запрацювала рація, яку він тримав під бушлатом. У ту ж хвилину знову розпочався бій. Автоматні черги, свист куль, вибухи гранат, хрускіт і хрип у рації.

Білий швидко зорієнтувався й увімкнув рацію полоненого офіцера. З того боку російські спецпризначенці доповідали майору, що в них закінчуються набої і як вийти з цього пекла вони вже не розуміють.

— «Вас выведут, держитесь!», — відповів російською мовою «Консул». — «Наши рядом, я с ними, ранен у ногу, пришлю за вами человека, подчиняться всем его приказам. Он отведет к своим!».

Кілька разів крізь тріскотню та радіоперешкоди він повторив текст.

Вікінгу

Черговий етап бою швидко закінчувався, як і набої в однієї та іншої сторони. Білий приміряв однострій майора. Якраз, як на нього шитий.

— Трішки похизуюсь і віддам, хоч мені нашивки не по рангу. Я полковник, але нічого, — кинув полоненому, — Ну все хлопці, я пішов!

Кілька бійців «Вікінга» вслід перехрестили свого командира.

Коли в одній із кімнат зруйнованої адмінбудівлі чеченської столиці, де третю добу поспіль тримали бій морські піхотинці «Супутника», невідомо звідки з'явився майор російської армії, ті, навіть не здивувались, а по-справжньому зраділи.

— Хто старший? — не дав їм оговтатися Білий. Я з полкової розвідки.

— З командиром зв'язку немає, — відповів хтось зі знесилених молодих десантників. — Що з ним? І як вам вдалося до нас потрапити?

— Я ж повторюю, військова розвідка, — продовжував Білий гарною російською мовою, за вами і прийшов, щоби вивести до своїх. З командиром вашим усе добре, поранений у ногу, але вже отримав першу допомогу. Поки чеченці перегруповуються, є момент вийти живими та неушкодженими, наші вже готують новий наступ. Підемо під землю тим же шляхом, яким я до вас потрапив.

Справжній воїн

Грозний, 1994 рік

— Збирайте всіх своїх — дуже мало часу, не вийдемо зараз, можемо не вийти зовсім! — наказав «Консул».

Бійці спецназу «Супутника», скориставшись несподіваним затишшям, почали в різний засіб збирати своїх, адже ціле крило будівлі було зайняте саме ними. За доволі короткий період 81 морський піхотинець, серед яких були й поранені, чекав на команду «майора».

— За мною! — наказав Сашко.

Виснажені, стомлені бійці спускались услід за ним крізь відчинений люк до підземних комунікацій. Кожен із них мав надію: ось і все, за деякий час вони будуть серед своїх.

Після двадцятихвилинної темряви каналізаційних мереж, шляху навпомацки, по ланцюжку передали команду «Зупинись». «Майор» крізь один із люків вийшов на вулицю, наказавши військовим залишатися під землею.

Білий витяг рацію й повідомив: «Чекайте на гостей, хвилин за п'ять буду. Нікому не стріляти й заховатися в будівлю. Консул».

За мить він знову опустився в підземелля й повідомив бійців «Супутника», що все спокійно, можна йти далі, зовсім швидко вони будуть серед своїх.

За деякий час крізь люк поблизу однієї з будівель центру Грозного один за одним на чолі з Білим почали вибиратися російські вояки. Чеченці, що засіли в напівзруйнованій будівлі, брали на приціл кожного. Їх здивуванню не було меж, коли рахунок федералів пішов на десятки, адже оборонців, що їх зустрічали, було значно менше. З люка все піднімалися і піднімалися при повному озброєнні молоді військовики. «Майор» Білий із незмінним виразом обличчя допомагав деяким із них вибратися з люку.

Коли оборонці, що причаїлися в засідці, нарахували 81 піхотинця, їхньому подиву не було меж. Білий продовжував «шоу».

— Шикуйтеся, робіть переклик! — наказав він одному з бійців.

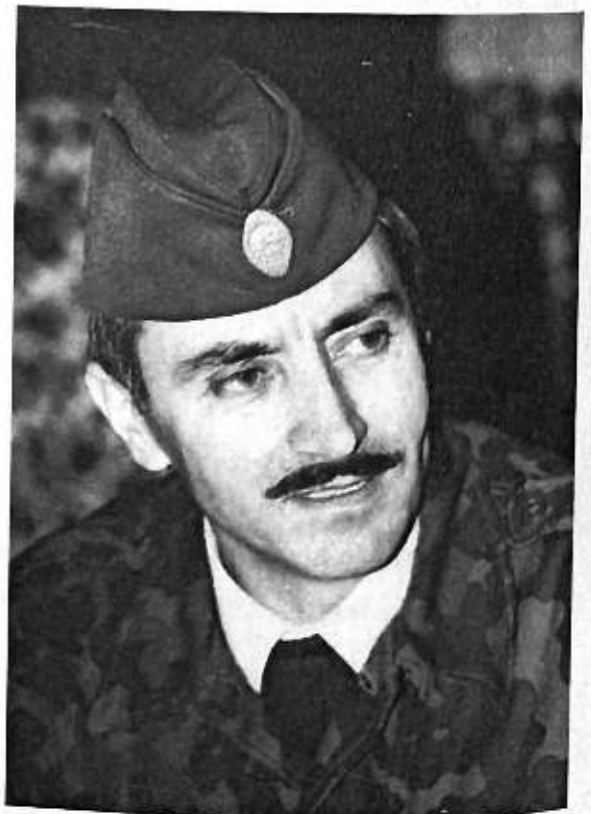
Саме після проведеного федералами шиккування і вийшли з будівлі оборонці Грозного, зі спрямованими на шеренги спецназу автоматами. Супротиву ніхто не чинив.

Бойові побратими

Коли Дудаєву доповіли, що «Консул» власноруч привів у полон 81 морського піхотинця «Супутника», той відразу й не повірив, адже в таке було дуже важко повірити. Після підтвердження інформації мовив: «Представити героя до найвищої нагороди!»

Вищих, як і інших нагород Ічкерія на той момент ще не мала, тому було прийняте рішення — всю зброю піхотинців передати «Вікінгові», за кожного полоненого бійця нарахувати премію, загальною сумою 40 тисяч 500 доларів. Після затвердження звання та виготовлення нагороди Героя Чеченської Республіки Ічкерія, представити до неї Олександра Музичка (Сашка Білого).

Джохар Дудаєв

Керівники Вікінгу: Олександр Музичко, Олег Челнов (у центрі), Грозний 1995 р.

Після того як Сашко прийняв вітання від вищого керівництва республіки та побратимів, він оголосив власне рішення, яке погодили всі бійці «Вікінга» — від премії відмовитись, а на ці кошти придбати зброю та набої для українських волонтерів, адже добре пам'ятав із яким озброєнням його бійці починали перші бої за Грозний. Чотири автомати, один із яких подарував Дудаєв, решту потрібно було добувати самим.

Президент Дудаєв вкотре зміг оцінити честь, відданість та порядність українського побратима.

Після підписання Хасавюртських мирних угод, Сашко отримав офіційне запрошення прибути на вручення нагороди, яке проводив президент Чечні Аслан Масхадов. Але з певних причин Музичко на вручення не прибув...

Вікіпедія:
«К'оман Турпал» («Герой нації»)

«Є вищим почесним званням Чеченської Республіки Ічкерія. З присвоєнням звання, був врученим орден «Герой Нації». Звання та орден засновані президентом Чеченської Республіки Джохаром Дудаєвим; присвоюються наказом президента ЧРІ «за виняткову проявлену мужність і героїзм під час бойових операцій».

Російсько-чеченська війна 1994–1996 рр. проявила небачену силу нації, що піднялася на захист своєї честі, гідності та національної незалежності. З небаченою силою проявилася й солідарність братніх народів із боротьбою чеченського народу. Сини багатьох націй впали в жорсткій сутичці з російським агресором. У їхніх рядах — і славні сини українського народу.

Вічна слава героям! Аллаху Акбар!

«К'оман Турпал» («Герой нації»)

Наказ № 145

За мужність і героїзм, проявлені на полях битви за незалежність Чеченської Республіки Ічкерії й Кавказу, в ім'я Великого Аллаха, Милостивого й Милосердного Господа світів,

ПОСТАНОВЛЯЮ:

Нагородити орденом «К'оман Турпал» («Герой нації»)

1. БІЛОГО Олександра (Музичко).
2. БЕРКУТА Олега (Челнова) — помертньо.
3. Громадянина Литовської Республіки Лінаса Велавічуса

В. о. Президента Чеченської Республіки Ічкерія З. ЯНДАРБІЄВ»

«За участь у бойових діях на території ЧРІ Орденом «Герой Нації» нагороджені:

- Ахмед Акаєв
- Горчханов Муса Салоровіч — снайпер
- Асламбек Арсан — колишній Міністр шариатської державної безпеки ЧРІ, бригадний генерал
- Муса Бакаєв — начальник Департаменту автотранспорту, член Кабінету міністрів ЧРІ
- Сашко Білий (Олександр Музичко) — боєць УНСО, бригадний генерал ЧРІ
- Олег Беркут (Човнів) (по смертно) — боєць УНСО, командир загону
- Лінас Велавічус
- Руслан (Хамзат) Гелаєв — бригадний генерал ЗС ЧРІ
- Муса Мадай
- Насуханов Шадід Яндарбієвіч (по смертно) — Командир ЗС ЧРІ
- Моуді Мазашев — майор ЗС ЧРІ, командир 10-го Шалінського бронетанкового батальйону Національної гвардії ЧРІ
- Салман Радуєв — бригадний генерал ЗС ЧРІ
- Амір ібн аль-Хаттаб (Самер Салех ас-Сувейлем) (двічі) — полковник ЗС ЧРІ
- Магомед Хатуєв — голова Державної прикордонно-митної служби ЧРІ, бригадний генерал»

«УНСОвський» орден Пустельний хрест»

Відзначили досягнення Олександра Музичка і його побратими в рідній Україні.

10 лютого 1996 року в Києві в Будинку профспілок відбулася урочиста церемонія нагородження членів УНА-УНСО орденом за заслуги «Пустельний Хрест». Під гучні оплески Хрести було вручено Анатолію Лупиносу, Сашку Білому й Наталці Чангулі за заслуги в наданні гуманітарної допомоги Чечні та знятті інформаційної блокади навколо Ічкерії. Ще троє членів організації, представлених до нагороди, не змогли прибути на церемонію, оскільки перебували в той час за ґратами.

Вікіпедія:

«Назва «унсовського» ордена «Пустельний хрест» походить від згадки про ті часи, коли Ісус під час свого перебування в пустелі шукав шляхи до Бога. Це вища нагорода організації «УНА-УНСО», якою з 1991 року нагороджені лише 24 людини. Зокрема, кавалерами цієї нагороди є патріарх УПЦ КП Філарет, останній президент УНР у вигнанні Микола Плав'юк, фронт-мен гурту «Кому вниз» Андрій Серета, командир «унсовського» підрозділу в Чечні Сашко Білий, радянський політв'язень Степан Хмара, «унсовці» Ігор Мазур та Руслан Зайченко».

Орден «Пустельний Хрест»

Згадує мати Олена Павлівна Музичко

Народилась я в 1936 р. в с. Жолкинь Пінського району Брестської області в простій селянській родині. Батьки займалися власним господарством, згодом працювали в колгоспі. Жили під владою Польщі, а з 1939 р. — під радянською владою.

Родина працювала важко, але мали добре, як на ті часи, власне приватне житло (дерев'яну хату), тримали худобу, обробляли землю, тому жили не гірше за інших мешканців терену. Трагічні події в нашій родині почали відбуватися вже після закінчення II Світової війни.

У 1944 році батька забрали до лав Червоної армії. З боями він дійшов до Берліна, а 21 квітня 1945 року загинув у бою з німцями на підступах до Берліну.

У травні 1945 року з Пінського районного військового комісаріату ми отримали повідомлення, датоване 11 травня, у якому йшлося про те, що «молодший сержант Струць Павло Філіпович, уродженець с. Жолкинь Пінського району, в бою за соціалістичну Батьківщину, вірний воїнській присязі, проявивши героїство та мужність, загинув 21 квітня 1945 року. Похований із відданням воїнських почесностей поблизу церкви в с. Нітерекузе Шведського уїзду Німеччини. А отримане повідомлення є документом для клопотання про призначення пенсії родині».

По завершенню війни мама, сестра Марія і я пішли працювати в ланку, після створення в селі колгоспу. Працювали важко, від світанку й до пізнього вечора виконували різні роботи, здебільшого в полі, а за свою роботу, як і основна маса колгоспників, майже нічого не отримували.

Батьки згадують

У віці 42 років трагічно загинув її син Микола, який працював на залізниці протягом 24 років. Машиніст потягу, під час з'єднання вагонів, не дочекавшись сигналу, рушив, і Миколу важко травмувало. Чотири дні лікарі боролися за його життя, але вдіяти нічого не змогли.

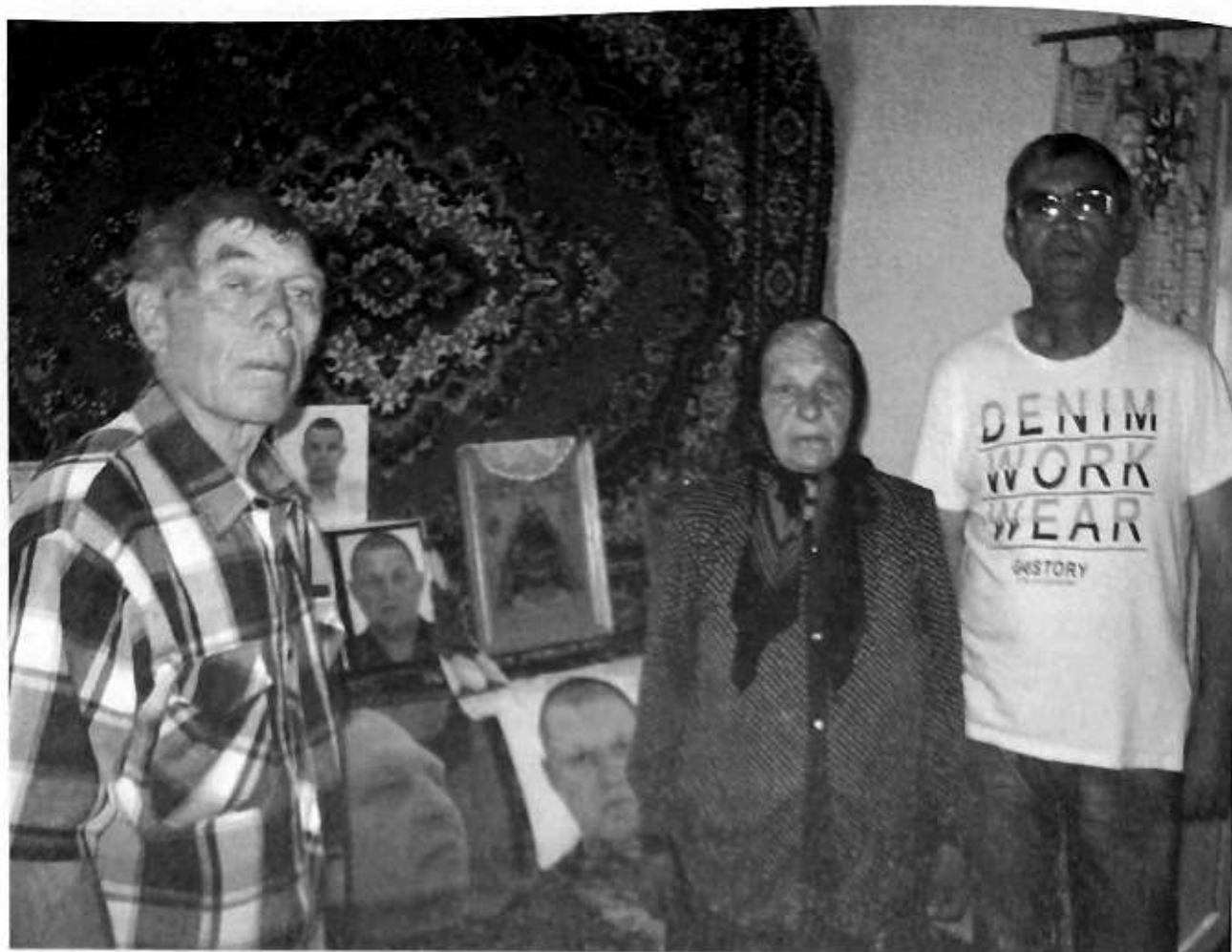
Не оминула біда й сина Сашка. На літніх канікулах, після закінчення ним третього класу школи, він разом із друзями ловив рибу на околиці села поблизу траси Рівне-Костопіль, якраз навпроти того місця, де згодом загинув від куль нападників. Хлопці наловили в канаві якоїсь тюльчини й попросили Сашка принести банку, щоби зберегти її живою. Син побіг через дорогу й потрапив під авто, яке рухалося з Рівного на великій швидкості. Зі струсом мозку та зламною ногою його доставили до Рівненської лікарні, де він перебував понад місяць, а згодом три місяці вдома пересувався в гіпсі.

Уже після закінчення школи, Сашко разом із друзями поїхав на відпочинок до Решуцька, куди вони полюбляли їздити на риболовлю. Увечері, коли варили уху, до його дівчини почали в грубій формі чіплятися хлопці з іншої компанії. Зрозуміло, що Сашко заступився й дав достойний опір хуліганам, але ті незабаром повернулись у чисельно посиленому складі. Розпочалася бійка, де сили були нерівні, але як розповідали друзі сина, він тримався до останнього. Нападники побили Сашка так, що хлопець потрапив до Олександрійської лікарні, а згодом тривалий час перебував в обласній лікарні.

У день, коли трапилася трагедія в «Трьох карасях», або як у нас кажуть у «Чижика», я була на городі біля його будинку, садила полуницю. Вона в нас сортова й Сашко її дуже полюбляв. Працювала до вечора, хоч і сили вже давно не ті, але було приємно, що біля гарного будинку будуть гарні доглянуті грядки.

Свій будинок він будував довго, понад десять років, так як весь час бракувало коштів. Ми з чоловіком допомагали як могли: тримали корову, телят, свиней. Після продажу молодняка всі гроші віддавали на будівництво. Літом чоловік торгував у Рівному городиною й навіть ці невеличкі, отримані кропіткою працею кошти, йшли на будматеріали. Після того як захворіла моя мама, я доглядала її в рідному селі до останньої днини, а згодом продала батьківську хату й отримані кошти теж спрямувала на будівництво.

Сашку гроші діставалися теж нелегко, тому й будував він хату довгі роки. У деякі моменти, коли грошей не було зовсім, йому допомагали друзі: хто машиною піску, хто щебню. Так він бідний тягнувся, тягнувся, а пожити в новій будівлі не встиг.

Автор книги у батьків Олександра Музичка

Протягом року до загибелі сина, мені часто снівся сон, що до нашої хати прямує багато людей і вони кудись хочуть мене забрати, але зробити цього в них не виходить. Снівся цей сон у різних варіантах, я вже й людей розпитувала, що то він значить, хоча сама розуміла у яких випадках до хати приходять багато людей.

Їх дійсно прийшло дуже багато, але прощалися не зі мною, а з моїм любим сином Сашком.

У ту ніч багато жителів села дізналися про його загибель майже відразу після пострілів поблизу кафе. Багато людей прибігло вночі до місця трагедії, ми ж із чоловіком дізналися про страшну подію лише вранці від сина Адама, якого теж сповістили лише під ранок.

Загибель сина — найбільший удар, який ми отримали в житті, рана, яка не загоїться ніколи. Але так розпорядилася доля — сину відійти в інший світ, а батькам оплакувати його щодня до зустрічі в тому, іншому світі. Важка його доля, народився на уральській каторзі, воював за свободу й незалежність інших держав, а загинув у боротьбі з бандитським режимом в рідній Україні.

Знаючи про смертельну загрозу своєму життю, він міг спокійно виїхати й перечекати важкі часи в Грузії чи у Франції, куди мав відкрити візу, адже був офіційно запрошений друзями, які служили у французькому легіоні. Ще в середині 90-х років керівники легіону пропонували йому як бригадному генералу Чеченської Республіки Ічкерія високу посаду, але він відмовився.

Французький легіон (Вікіпедія):

Французький іноземний легіон був створений 9 березня 1831 року королем Луї-Філіпом. Офіцерів у Легіон набирали в основному з армії Наполеона, а солдатів — із жителів європейських країн, а також із числа французів, що мали проблеми з законом. Тоді ж зародилася традиція не запитувати в новобранця його справжнього імені.

Сьогодні Легіон, як і за часів свого створення, підкоряється лише одній людині — президентові Франції. Колись налічував більш ніж 30 000 чоловік, нині — 7700. Легіон діє за межами Франції, але в ім'я французьких інтересів, як самотійно, так і в спільних операціях із силами НАТО й ООН. Кольори Легіону — зелений (символізує Францію) і червоний (кров).

Складається із семи полків, куди входить і легендарний парашутний десантник 2-й REP, у складі якого — спецназ Легіону GSP, що комплектується тільки з добровольців-офіцерів і капралів, однієї напівбригади й одного спеціального загону. Командування Легіону розташоване в Обані (Франція). На службу приймаються тільки чоловіки у віці від 17 до 40 років.

Друзі чекали на нього, зокрема в Марселі, де виділили для тимчасового проживання невеличкий будиночок. Але син у розмові з ними наголосив: «Що скажуть про мене люди, коли я, Сашко Білий, у такі буремні часи покину свою країну? Що про мене подумують? Ніби я зрадник, боягуз, рятую своє життя, коли у вогні Україна. Ні, я ніколи не зроблю цього. Боровся й боротимусь далі, а смерть не така страшна, як здається, і я не раз дивився їй у вічі».

Він знав, що оголосивши війну системі, підписав собі смертний вирок, але йшов на це свідомо. Ми з батьком не раз просили його зупинити свою боротьбу, перейти до мирного спокійного життя, одружитися. На що він відповідав зазвичай однією й тією ж фразою. Коли був у віці до 30-ти років, що його наречена «ще не виросла», а після сорока, що «вже запізнився».

Дівчат до хати він ніколи не водив, хоча успіхом у них, швидше за все, користувався.

Як з армії прийшов, усе полюбляв їх катати мотоциклом. Змінювалися мотоцикли й дівчата змінювались, а потенційну наречену ми, нарешті, дочекалися лише коли йому було близько сорока років. Він дуже кохав ту дівчину, зустрічався з нею більш ніж рік, та нарешті прийняв рішення одружитися.

Відбулися заручини, ми з її батьками домовилися про весілля й почали до нього готуватись. Але доля не дала цього зробити, Сашко потрапив до слідчого ізолятора, а її батьки категорично заборонили дочці виходити за нього заміж. Знаю, що деякий час його кохана потайки від рідних ходила на побачення й носила йому передачі, але згодом перестала це робити.

Син цього не вибачив, після його звільнення вони ще зустрічалися кілька разів, але про весілля вже не йшлося. Як мати знаю, що він глибоко пережив це кохання, адже, швидше за все, воно було найяскравішим у його короткому житті. Більше про те, що він збирається одружитися ми з батьком не чули.

Про війну в Чечні він нам майже не розповідав, а на запитання зазвичай відповідав, що ми безпідставно переживали, що він у бойових діях участі не брав, так, сидів собі в прес-центрі, події висвітлював. Про те, що син нагороджений вищою відзнакою Ічкерії й носить звання її Героя, ми зовсім випадково дізналися. Почули під час його розмови з друзями, які до нього в гості приїхали.

Про те, що його ім'я майже до середини двохтисячних років носила одна з вулиць Грозного, дізналися від журналістів уже після Сашкової загибелі. Такий він був наш син, ніколи нічим не хвалився. Усе в душі тримав.

Під час революційних подій у Києві й Рівному вдома бував дуже рідко. Переважно приїжджав, щоби перевдягнутися в чисті речі. Пральну машинку нову привіз. «Це вам мамо», — каже, — «щоби на руки легше було, я допомогти не маю часу». Перекусить, перевдягнеться, питає як у нас здоров'я та справи і знову в дорогу.

Протягом місяця перед його загибеллю дуже часто вночі по нашій із не найкращим покриттям вулиці почали авто курсувати. Одного разу не витримала, спитала в Сашка, до кого вони по ночах їздять і кого шукають, адже такого раніше і близько не було. Син не задумуючись відповів — «мене». Але згодом, — «жартую», — мовив. — «Не переживайте, дорогу втоптують». Втоптали. Ох синку, мій синку!

Згадує батько Іван Дмитрович Музичко

Народився я в селі Вичівка, Зарічненського району (тоді Висоцького) на Рівненщині.

До 1939 року жили, як тоді казали — «за Польщі», сім'я займалася власним господарством. Тримали худобу, обробляли землю. Жили не гірше за інших дружньою родиною, було нас у батька з матір'ю троє дівчат і троє хлопців. Після того як прийшли Совети, батьки вимушені були йти працювати до колгоспу. Робили зранку до вечора, а не отримували майже нічого.

У період нацистської окупації в селі не було майже ніякої влади, хоча періодично, по черзі навідувалися німці, червоні партизани та вояки УПА. Наша родина була на боці Української Повстанської Армії, допомагала воякам продуктами харчування, одягом... Згодом до лав УПА вступили двоє моїх братів, які перебували там до 1947 року.

У 1944 році нашого батька Дмитра Макаровича забрали до Червоної Армії. Служити послали до будівельного батальйону в Челябінську область, звідки він повернувся навесні 1947 року. Через кілька місяців після повернення батька, ранньою осінню в засідку «яструбків» поблизу рідного села потрапив мій брат, вояк УПА, Музичко Адам Дмитрович. Оточений, він відстрілювався до останнього набою й загинув у нерівному бою з запродавцями.

Майже відразу після цього, всю нашу сім'ю було виселено в Мордовські табори, а згодом у Пермський край. Згадую, як усього кілька годин було дано на збори, як всю дорогу плакала мати, поки нас везли до залізничної станції. З Дубровиці сотні таких сімей, як наша, відправляли на Урал та Крайню Північ. Важко згадувати крики, сльози, гавкіт собак, лайку енкаведистів, вагони для худоби...

У Кізелі Пермської області нашу сім'ю поселили в дерев'яний барак на вулиці Компресорній, де висланці тіснились у маленьких кімнатах із загальною кухнею. Раніше це була стара зона, де утримували в'язнів політрепресій процесів 1937–1939 років. Батько, брат, сестра і я відразу пішли працювати в шахту, адже потрібно було якось виживати. Шахтарська праця була надзвичайно важкою, але зароблені гроші виплачували регулярно. Мама займалася домашнім господарством.

Кізел. Вікіпедія:

«Бурхливе зростання населення Кізела припало на 1930-50-ті рр. й було пов'язано зі збільшенням видобутку вугілля, а також із роз-

ташуванням біля Кізела й у самому місті ряду установ системи ГУЛАГу. На початок січня 1953 року в Кізеловському ВТТ містилося близько 23 тис. ув'язнених, у подальшому це число значно скоротилося (хоча установа МВС існує в Кізелі досі). На початку 1959 року із 60,7 тис. жителів Кізела 13,8 тис. перебували по той бік колючого дроту. Власне, праця ув'язнених на вуглевидобутку не застосовувалася, ряди шахтарів поповнювали нещодавно звільнені і «спецпоселенці» (на початок 1953 року — більше 4 тис. осіб). Іншим джерелом збільшення населення міста (особливо в 1930-х) був приплив у вугільну галузь жителів найближчих сільських районів.

Скорочення числа ув'язнених Кізелівського ВТТ і падіння вуглевидобутку призвели до відтоку з міста приблизно чверті населення вже в 1960-х роках, у подальшому число скорочувалося в середньому на 1 тис. осіб на рік. У 1989 році населення Кізелу становило 36,7 тис. жителів, у 2002 році — 23,8 тис., на початок 2010 року число жителів міста скоротилося до 20,3 тис. У межах муніципальної освіти (Кізел із найближчими шахтарськими селищами) живе майже 30 тис. осіб».

Через декілька років життя в Кізелі й роботи в шахті, батько важко травмував ногу й отримав групу інвалідності, але незважаючи на це, почав працювати столяром і навчив цієї спеціальності й мене. У вільний від змін на шахті час ми будували власний дерев'яний будинок, у який згодом і переселилися всією родиною.

Здебільшого тоді в поселенні жили сім'ї колишніх вояків УПА, дивізії «Галичина» та «власівців». Чотири бараки заселяли виселені жителі Тернопільської, Волинської й Рівненської областей. Жили дружно. Вечорами ми збиралися поблизу бараків, співали під баян українських пісень, згадували рідні місця, танцювали.

Після того як до влади в СРСР прийшов Хрущов і було оголошено амністію, багато людей роз'їхалися по домівках, але були й такі, що залишилися. Дома їх нічого доброго не чекало, а тут хоч зарплату виплачували.

Наприкінці п'ятдесятих я поїхав на Рівненщину у відпустку. Нас у Вичівку запросив мій двоюрідний брат, який одружився на дівчині із сусіднього білоруського села Жолкині Пінського району Брестської області. На весіллі серед гостей я уподобав двоюрідну сестру нареченої Олену. Дівчина сподобалася мені так, що майже відразу після знайомства, закохавшись, я запропонував їй вийти за мене заміж. До того ж пояснив, що у відпустці я буду всього 24 дні, а тому в разі її згоди, ми маємо за цей короткий період встигнути оформити наші відносини й разом виїхати до Кізелу.

За кілька днів Олена дала згоду. 5 травня ми подали заяву до сільської ради, а вже 7-го нас розписали. Встигли зробити й вечірку — чоловік на 20 гостей. Паспорта в дружини як у мешканки сільської місцевості не було, але їй видали довідку, що дозволяла переїзд до іншого регіону.

Коли прибули на Урал, поселились у хаті нашої родини, де для нас виділили одну з трьох кімнат. За деякий час ми перебралися жити окремо в барак, де звільнилась одна з кімнат. Там і народилися діти Адам та Сашко. Дружина займалася дітьми й господарством, я продовжував працювати на шахті ім. Леніна прохідником, де пропрацював більш ніж десять років. Коли Адаму було три роки, а Сашкові не виповнилось ще і двох, дружина почала хворіти. Особливо її турбувало серце.

Жінка, колишня військова лікарка, яка жила в Кізелі на виселенні, кілька разів обстеживши дружину, дійшла висновку, що їй не підходять кліматичні умови Уралу й порадила повертатися додому до Західної України. Що ми і зробили 1967 року, переїхавши до Квасилова, куди вже виїхали мої батьки, які купили там невеликий будинок. Сашку тоді п'ять років було.

За деякий час ми з дружиною купили стару хату в селі Бармаки поблизу Рівного, де почали будівництво власної оселі. Тут і залишилися. Діти ходили в школу, потім Сашко вчився на слюсаря-монтажника в Рівненському профтехучилищі № 38, згодом наші сини служили в армії.

Сашко користувався успіхом у дівчат, завжди любив катати їх мотоциклом, але додому нікого не приводив, ні у юні літа, ні тоді, коли був уже дорослим.

Одного разу до нас прийшли Сашкові друзі й розмова зайшла за орден, яким його нагородив президент Ічкерії Дудаєв, але якого Сашко так ніколи в руках і не тримав.

Батько з нагородами сина

Тоді я вперше почув, що він був зроблений із золота найвищої проби та прикрашений 9-ма коштовними діамантами. Хлопці тоді жартували: продав би — квартиру купив, чи авто престижне.

— Навіть, якби я його отримав, то з голоду вмирав би, але не продав, — відповідав Сашко.

— Такі ордени просто так не роздають, це найвища відзнака Ічкерії. Шкода, що за мій орден хлопці загинули.

Саме в той вечір він розповів, що групу чеченців, делегованих тодішнім президентом Ічкерії Асланом Масхадовим, які везли йому орден, було знищено. А сама нагорода опинилась у московських сховищах ФСБ.

Пізніше, делегація чеченців, яка прибула до України, звернулася до нього з пропозицією — зробити копію ордену та нарешті вручити його тут на місці. Після тривалих роздумів Сашко відмовився, але згодом своє рішення змінив.

— Жодна копія не замінить оригіналу. Та і врешті-решт я не за нагороди і звання боровся, а за ідею, — мовив він до гостей. — Але знаючи, що мені оригіналу вже ніколи не отримати, нехай хоч копія буде. З ічкерійськими нашивками на однострої ходжу, буде нагода, й орден на однострій прикріплю.

У той вечір Сашко зрадив своїм принципам і доволі довго розповідав про чеченський період свого життя. Тоді я почув і про другий орден-копію «К'оман Турпал» («Герой нації»), який виготовили за наказом Масхадова для того, щоби таки вручити його моєму сину.

На жаль, не змогли доставити в Україну й копію «К'оман Турпал» («Герой Нації»). Завдяки зраді, вона опинилась вже не в сховищах ФСБ, а в руках бійців тодішньої опозиції Масхадова, а нині правлячого режиму Чечні, деякі представники якої сьогодні воюють на теренах Донбасу. Саме вони і знищили посланців із нагородою і грошовою премією для Сашка.

Ще в той день згадував мій син і про російського снайпера, який також не отримав свою нагороду «Герой Росії» та премію в розмірі мільйона тогочасних російських рублів, але вже не з чужої, а зі своєї вини. Тоді в російського снайпера-спецназівця, якому вдалось узяти на приціл президента Ічкерії Джохара Дудаєва, від перенапруги затремтіла рука й куля влучила в папаху Президента. Сашко, який був поряд, першим накрив собою Дудаєва, захистивши від можливого другого пострілу.

Саме після цього випадку вдячний Дудаєв призначив Олександра Музичка начальником своєї особистої охорони.

Сашко дуже гордився тим, що одна з вулиць міста Грозний носила його ім'я, адже в столиці Ічкерії тільки три вулиці були названі іменами українців: Степана Бандери, Олега Челнова й Олександра Музичка (Сашка Білого).

У 1997 році Сашку таки вдалося дізнатися про місце перебування чоловіка, якого він підозрював у зраді і викраденні преміальних бійців «Вікінга». Під час «розбору польотів» у Києві, в одному з розважальних центрів, підозрюваний у зраді відкрив стрілянину. Хлопців затримали правоохоронці, які почали звинувачувати в бійці із використанням вогнепальної зброї саме Сашка. Справу «шили» швидкими темпами. Хоча прямих доказів щодо нього не було, його утримували в київському слідчому ізоляторі.

Чи так збіглося, чи так витончено працювали спецслужби, але саме в цей час до України на зустріч із президентом Кучмою прибув президент Чечні Аслан Масхадов. Саме під час свого візиту він мав зустрітись із моїм сином і вручити йому його нагороду «К'оман Турпал» («Герой Нації»). Масхадов був неприємно здивований, коли дізнався що Сашко, з яким нещодавно спілкувався по телефону, ізольований від суспільства. Чи годилося президентові йти на зустріч із Сашком у слідчий ізолятор?

Єдине, чого домогся Аслан Масхадов від президента України, це розглянути справу справедливо. Через два тижні Сашка було випущено на волю через нестачу доказів. Але зустріч так і не відбулася.

Під час сторожової служби в армії

Згадує брат Адам Музичко

У Чечню Сашко поїхав як журналіст і не планував там залишатися воювати, але після того як закрив собою під час замаху президента Дудаєва й отримав пропозицію очолити його охорону та сформувати український підрозділ в армії Ічкерії, залишився. До Бригадного Генерала дослужився. Мало, що ім'ям його вулицю назвали, ще й дітей у чеченських родинах «Сашками» називали, пісню склали про нього чеченці, один із їхніх кращих співаків виконував. Чеченці поважали Білого за його сміливу вдачу, відданість боротьбі проти окупантів, за готовність підставити плече у важку хвилину.

Сашко відрізнявся від багатьох хлопців тим, що не палив і не вживав алкогольних напоїв. Інколи в спеку міг випити пляшку пива. Із самого дитинства любив читати книжки, особливо пригодницькі та історичні. Якщо книга йому подобалася, то читав цілу ніч аж до ранку, доки текст не закінчувався. Історичні книжки перечитував кілька разів поспіль. Міг підтримати розмову в будь-якій компанії. Шість років редагував газету «Наша справа», а наприкінці 80-х — на початку 90-х займався підпільним виданням газет та брошур національно-патріотичного спрямування. Вищої освіти не мав, усього рік не довчився.

Коли його запитували про Чечню, брат жартував: «Що там Чечня, ось я в Тбілісі в зенітно-ракетних військах служив, дідівщина така була, що куди там тій війні».

Під час строкової служби, Тбілісі

З сімейного альбому 1992 рік

Сашко мотоцикли любив, три в нього їх було, їздив доки ресурс не вироблять, лише потім нового купляв. Згодом нарешті авто придбав, старий-престарий «мерседес». Більше його ремонтував, ніж їздив, та й того продав, коли хату будував, накрити дах грошей не було, от і вимушений був це зробити.

Ніколи він не розкошував, ні до того як Героєм Чеченської республіки став, ні після. Жив, як усі, а в деякі часи й зовсім скрутно. Але ніколи не жалівся, не бідкався. Найголовніше, завжди вірив, що до влади в Україні придуть націоналістичні сили й вона, нарешті, вийде з кризи й ми почнемо жити як європейці. З цією вірою й помер. Сашко був дуже ідейною людиною, адже з дитинства з розповідей батьків чув як за ту Україну наші предки боролися.

У 1998 році балотувався в депутати обласної ради, а у 2012 р. — у народні депутати України по 153 виборчому округу, та, на жаль, не пройшов. У нього було улюблене гасло: «Краще загинути вовком, ніж жити псом». Його й дотримувався.

ДО ВЛАДНИХ СТРУКТУР МІСТА, ОБЛАСТІ, ДЕРЖАВИ

кандидат у депутати

Рівненської обласної ради від м. Рівного
МУЗИЧКО Олександр Іванович

Народився 19 вересня 1962 р. у м. Кизил Пермської обл. де його батьки відбували покарання за причетність до Українського Визвольного Руху України, освіта середня спеціальна. Член Української Національної Асамблеї.

У 1990 р. О. Музичко активно включився у революційну боротьбу. У 1990-91 рр. він забезпечив нелегальне видавництво газет, брошур та книг національно-патриотичного характеру. На власні кошти видає одну з фундаментальних праць видатного теоретика українського націоналізму Д. Донцова «Націоналізм».

З перших днів створення УНА-УНСО Олександр Музичко став активним членом організації. Багато зусиль та енергії віддав поширенню організаційних структур УНА-УНСО та об'єднанню українських націоналістів. У 1993 р. відбувся об'єднання Рівненських обласних організацій УНА-УНСО ДСУ. О. Музичко — один з організаторів цього процесу.

На початку 1994 р. Олександр Музичко взяв участь у створенні регіональної газети, яка давала б правдиву інформацію широкому загалу співвітчизників та несли патріотичне виховання. Так з квітня 1994 р. почався друкуватися газет «Наша справа», головним редактором якої став її підприємець — Олександр Музичко.

У 1994-95 рр. О. Музичко в Чені. Він очолює прес-центр УНА на Північному Кавказі та став консулом УНА-УНСО у Чені. Його зусиллями вдалося прорвати інформаційну блокаду, створену московськими імперіалістами докола Чені. За мужність і героїзм, проявлений О. Музичком, Дмитар Дудас від імені єдиного чеченського народу представляє його до найвищої нагороди Чеченської Республіки ордену «Герой Чеченської нації».

Олександр Музичко завжди був на передових позиціях боротьби українського народу за свої права. Він є одним із кращих синів Української Нації, сіль землі української.

Олександр Музичко — Кавалер Ордена «Пустельгий Хрест УНСО».

5 лютого 1997 р. Олександра Музичка бездіявно заарештували, намагалися обв'язувати кримінальну справу. З того часу його рік утримували у застінках в'язниці. 5 лютого 1998 року Олександра як кандидата у народні депутати звільнили з в'язниці на підписку про невинність. Його дух не зламаний. Він і далі продовжує боротьбу. Його серце, енергія, воля віддані Україні, Українській Нації.

2 січня 1998 р. Загальні збори Рівненської обласної організації УНА вибили Олександра Івановича Музичка кандидатом у народні депутати України по виборчому округу №154 (центр — м. Дубно).

Округ №40

ШКУРАТЮК
Сергій Петрович

завідувач господарської частини Вищої школи права приватного інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України Рівненське відділення, член УНА, виборча дільниця №57, центр — зал заставь СУ-334, вул. Струтинської, 2-а

Округ №46

ГРАК
Анатолій Митрофанович

директор АТ "МТД Рівне", член УНА, виборча дільниця № 7 6, центр — гуртожиток №10 ВАТ "Рівельсон", вул. Лянокомбінатська, 15, виборча дільниця №56, центр — приміщення ЖЕК-6, вул. Будівельників, 1

Округ №47

ТКАЧУК
Галина Володимирівна

психолог у Рівненському інституті підвищення кваліфікації педагогічних кадрів, симпатик УНА, виборча дільниця №77, центр — гуртожиток №5 ДП "Рівельсон", вул. Фабрична, 16, виборча дільниця № 7 8, центр — гуртожиток фабрики нетканних матеріалів, вул. Фабрична, 4

Округ №41

ЗВІРУК
Микола Миколайович

робітник ПФ "Кровельщик", член УНА, виборча дільниця №58, центр — школа №24 вул. М. Струтинської, 15, виборча дільниця №72, центр — клуб ВАТ "Газотрон", вул. Черніха

Округ №42

НАКОНЕЧНИЙ
Роман Іванович

директор ДКП "Аврора", симпатик УНА, виборча дільниця №71, центр — міський палац культури "Тавельський", вул. Газарна, 6

Округ №48

БАШТА
Ілля Онуфрійович

тренер ДЮСШ №1, член УНА, виборча дільниця №79, центр — дитячий садок №57 вул. Болдинської Давид, 13, виборча дільниця №80, центр — школа №25, вул. С. Ковальчик, 21

Округ №43

ТУРКАПЕНКО
Іванна Олексівна

студентка РЕГ, член УНА, належить до молодіжного об'єднання "ВЕДО", виборча діль-

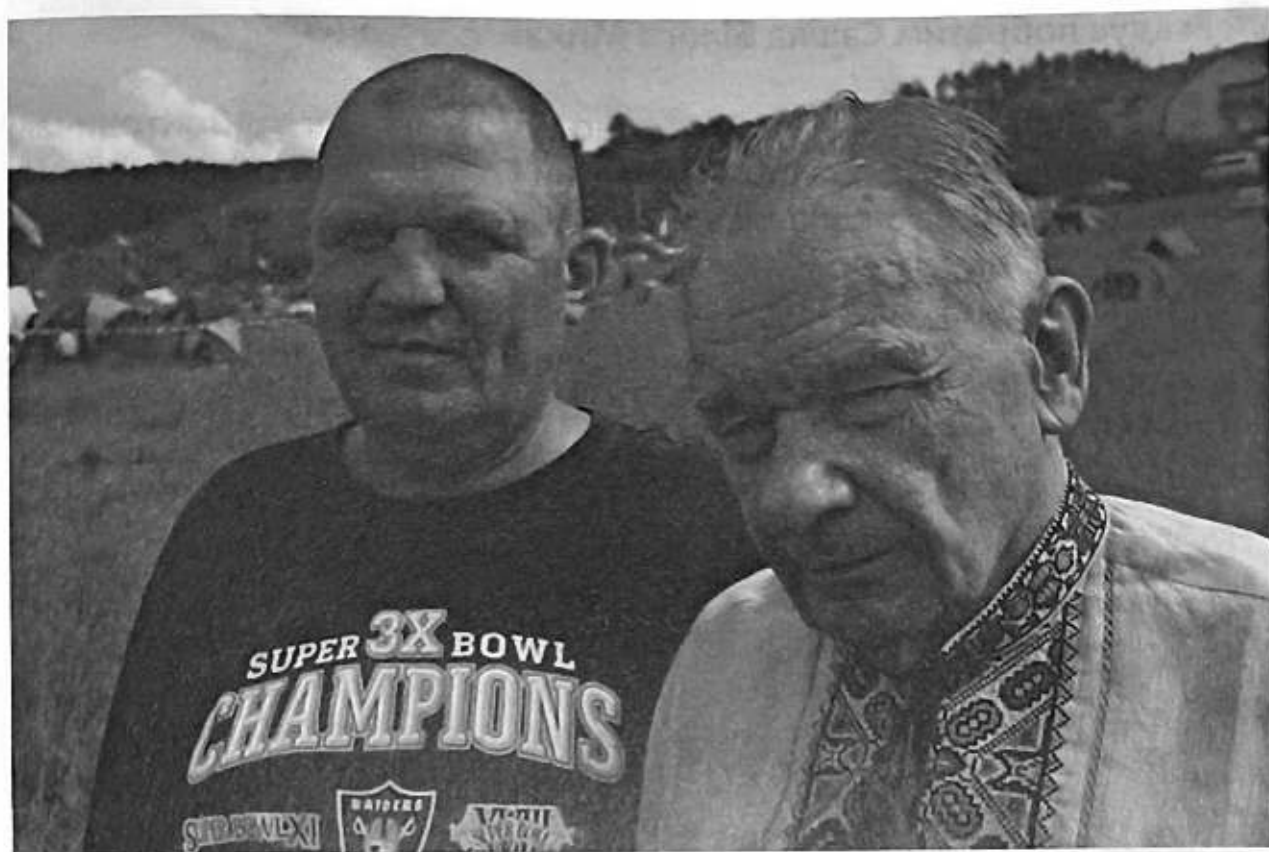

Округ №49

ВОРТ
Алла Олександрівна

заступник директора з навчально-виховної роботи школи №2, член УНА, виборча дільниця №51, центр — примі-

З Юрієм Шухевичем

Псевдо своє «Білий» отримав ще в дитинстві, бо був білявий, таке ж мав у Чечні, а позивний «Консул» там отримав ймовірно через те, що прибув в іншу країну з добрими намірами, допомогти відстояти її незалежність. На війнах у Придністров'ї, Абхазії та Грузії мав лише псевдо «Білий». Коли Сашко розповідав мені про військові події в цих республіках, завжди наголошував на тому як відгукувалися про українські загони УНСО: «Вони зберегли честь української нації, адже показали яскраві зразки дисципліни й бойового духу». Понад 50-ть унсовців нагороджені медаллю «Захисник Придністров'я», тридцять із них нагороджені найвищою державною нагородою Республіки Грузія — орденом Вахтанга Горгасала. Семеро унсовців у складі добровільного загону «Арго» полягли смертю хоробрих у боях під Сухумі.

Сашко ніколи не оминав можливості спілкуватися з головою УНА-УНСО, Героєм України, багаторічним політв'язнем Юрієм Шухевичем, сином легендарного головнокомандувача Української Повстанської Армії генерал-хорунжого Романа Шухевича. Під час зустрічей і в телефонних розмовах вони обговорювали політичну ситуацію, яка склалася в Україні.

Згадує побратим Сашка Білого Михайло Степчук

У 1987 році я разом зі своїми однодумцями Олегом Войтовичем та Ярославом Варжелем стали членами Гельсінської спілки.

У 1989 році ми об'єднались у СНУМ — Спілку незалежної української молоді, яку згодом між собою називали Спілкою націоналістичної української молоді. Я очолював Костопільську організацію, Микола Карпюк і Сашко Білий — Рівненську. Згодом, після створення всеукраїнського об'єднання ДСУ (Державна Самостійність України) Сашко Музичко очолив охорону рівненського відділення. Пізніше, основна маса людей зі СНУМ перейшла до лав створеної УНА-УНСО. Біля витоків створення організації на Рівненщині стояв Олександр Музичко.

За ініціативи членів організації 22 серпня 1991 року, відразу після ГКЧП, у Рівному знесли пам'ятник Леніну. Те саме наші побратими робили і в інших районних центрах Рівненщини. Згодом було демонтовано пам'ятники диверсанту Миколі Кузнецову та його очільнику Дмитру Медведєву, а в Рівному встановлено стелу Симону Петлюрі, штаб якого в 1919 році був у місті.

У 1990 році ми з побратимами організували страйк на Костопільській меблевій фабриці, протестуючи проти розкрадання матері-

Михайло Степчук

УНА-УНСО, політична акція

альних цінностей її дирекцією. Разом із нами був і Сашко Білий. У той день за нами полювали працівники КДБ, але арештів вдалося уникнути. За кілька днів мене з фабрики звільнили, про що особливо не жалкував.

У ті часи проводилося багато мітингів. На них винятковою популярністю користувалися виступи Олекси Новака (перший наставник Білого в революційній та націоналістичній боротьбі), Олеся Бабія, Миколи Карпюка, Віктора Шкуратюка та інших.

Сашко Білий ніколи не був полум'яним оратором і коли ми жартували, що прийшов час і йому виступати, той завжди бурчав, злився й неодноразово повторював: «вистачить ваших мітингів, давайте щось конкретне робити...».

Коли ж хтось усе-таки особливо допікав Сашкові, той завжди говорив: «я мало балакаю, я більше працюю».

У нього не виходило гарно виступати, магічно діючи на публіку. Але він так старався донести свою думку, щоби почули та зрозуміли.

УНСО на Рівненщині ми створили в серпні в 1991 році, відразу після того, як у Москві прогриміла ГКЧП. Перша організація у своєму кількісному складі нараховувала до 500 чоловік. Вона відрядила на

перший з'їзд УНСО в Київ делегацію, до якої входили Олександр Музичко, Микола Карпюк, Олесь Бабій, Віктор Шкуратюк та Михайло Степчук.

Після проведення першого з'їзду УНА-УНСО моє прізвище потрапило до списків КДБ. Пам'ятаю, коли поблизу моєї домівки зупинялася чорна «Волга», то дружина вже знала, як за кілька хвилин зібрати вузлик із харчами.

Я вдячний людям, які формували мій світогляд і прищеплювали любов до України: це мій батько Михайло, Тарас та Ганна Василюки, Юрій Гринько та Сашко Музичко.

Згадую проведення вишкільних таборів у районі Козлина. Тоді ми, розділені на групи по 10–15 чоловік, займалися під керівництвом інструкторів рукопашним боєм, веденням партизанського бою в лісі, моральною підготовкою.

Я займався в групі інструктора «Колоса», поряд, разом зі своєю групою працював «Білий». Він більше готував своїх хлопців до диверсійної роботи в тилу противника та навчав мінувальної справи.

Дисципліна в нас була дуже суворою. За невиконання наказу, порушення дисципліни або некоректні дії щодо побратимів і громадян було введено покарання «буками».

«Бук» — це дерев'яна палиця, діаметром 2 см та довжиною до 1,5 метра, якою били по сідницях. Били доволі сильно, так, щоби назавжди запам'яталось. Якщо хтось із побратимів шкодував товариша й бив слабше, і це побачив інструктор, то вже діставалося обом. Найбільшим покаранням було, коли

Білий 1991р. Вишкіл УНСО у Козлині

На вишкіл!

до рук «бука» брав особисто Білий. Більш ніж 3–4 удари від нього ніхто не витримував. Згадую, як на початку 90-х я поїхав на тиждень до Польщі. Поїхав, нікого не попередивши. Повернувся, організація збуджена, тривають пошуки моєї особи, чи бува чого зі мною не трапилось. Білий, вислухавши мої пояснення, наказав 20-ма «буками». Добре, хоч сам це покарання не виконував. Хлопці били не так вміло, усі двадцять ударів витримував, але пам'ятаю досі.

Наприкінці вісімдесятих, як і здебільшого всі жителі Рівненщини, Сашко їздив до Польщі. Саме звідти він привіз куртку з написом на спині «Вікінг». Не знаю, чи то куртка йому та так сподобалася, чи то напис, але носив він її довго. Після того як ми дізналися, що підрозділ УНА-УНСО, який входив до групи Шаміля Басаєва в Чечні носить таку назву, то відразу зрозуміли чия то робота і хто його очолює. Як розповідав він сам, назва сподобалася як Басаєву, так і Дудаєву з Масхадовим. Сподобалася вона й бійцям підрозділу, адже Вікінги і є Вікінги.

Сашко легально перебував у Чечні. Він мав надійні документи й журналістські посвідчення, як з України, так і з інших держав. Зокрема одну з перших своїх поїздок до буремної Ічкерії він здійснював із посвідченням газети «Наша Справа», одним із засновників якої був сам. Тоді разом із ним до Ічкерії прибули Анатолій Лупиніс, київська журналістка Наталка Чангулі та провідники УНА-УНСО.

Білий дуже мало розповідав про війну і свою безпосередню участь у бойових діях. Найчастіше згадував таких видатних особистостей як президента ЧРІ Джохара Дудаєва та бригадного генерала Шаміля Басаєва.

Розумію, що саме дивлячись на їхню боротьбу, разом із ними захищаючи маленьку, але горду Ічкерію, Сашко мріяв, щоби і його рідні українці так само любили, берегли й захищали свою Батьківщину — Україну. Він завжди наголошував, що пишається тим, що доля звела його з такими непересічними особистостями, як очільники ЧРІ Дудаєв, Яндарбієв, Масхадов, військові керівники Басаєв, Гелаєв та інші, у яких він багато чому навчився.

«Чеченці дуже сильна нація, яка несамовито любить свою Батьківщину, чи не кожен чеченець готовий померти за неї. Честь нації й любов до Всевишнього — це найбільші їхні почуття. Якби наші українці мали в серці такі ж почуття, ми давно жили б у сильній, багатій, справедливій державі. Державі, якою можна було би гордитися перед усім світом», — не раз наголошував він.

Згадую і його розповідь про епізод із чеченської війни, коли він особисто підбив танк на одній із вулиць Грозного. Білий влучив у танк із гранатомета й той майже миттєво зайнявся.

Коли полум'я й дим обійняли машину майже повністю, відчинився один із люків і на землю вивалився один із танкістів, який, збиваючи із себе полум'я, почав кричати українською: «Мамонько! Ой допоможи, мамонько!». Сашко першим кинувся до танкіста, збив полум'я і відтяг його в безпечну зону. Двоє бійців УНА-УНСО витягли ще одного, уже непритомного, але ще живого танкіста.

Сьогодні «хрещеник» Сашка Музичка живий, здоровий, живе в місті Харків, і я думаю не раз добрим словом згадає Героя Ічкерії та справжнього українського патріота, який врятував йому життя.

Білий доволі часто дзвонив нам із Чечні, швидше за все це був той період, коли він очолював прес-центр, а згодом і особисту охорону президента Джохара Дудаєва. У резиденції був хороший зв'язок. Білий багато не балакав, здебільшого питав як справи в хлопців, а після того, як отримував відповідь, звертався до нас з одним-єдиним проханням: «Хлопці, вишліть сала, мене ця баранина вже так дістала, просто спасу немає». І ми висилали. Дивним було те, що посилки у воюючу республіку доходили. Жодна не пропала. Можливо, тому що в Ічкерії сало мало кого цікавило, не їхній це національний продукт.

Багато людей добре пам'ятають буремні 90-ті, коли на території України та інших держав діяли кримінальні угруповання, у тому числі й чеченські. Саме завдяки авторитету Сашка Білого їхня діяльність на території Рівненщини була доволі обмеженою. Сашко завжди повторював, звертаючись до їхніх очільників: «Не чіпайте українців, не чіпайте простих людей, бізнесменів-початківців, тих, хто заробляє важкою працею. Ідіть і працюйте з тими, хто краде мільйони, обкрадає державу й тих же простих людей».

Молоді командири

За прикладом не потрібно далеко ходити: у середині дев'яностих одне з чеченських угруповань «наїхало» на власника кафе й кількох крамничок у Костополі. Якби вчасно не викликали Сашка, конфлікт закінчився б дуже й дуже трагічно.

Знаючи справедливість Білого, до нього часто зверталися по допомогу пересічні громадяни Рівненщини, яким уже й годі де було шукати захисту. Ще один приклад із життя тієї ж Костопільщини 90-х. З Півночі додому повернувся один із друзів мого дитинства, який працював там не один десяток років. Згадую, як до моєї квартири прибігла його донька — школярка, яка від переляку відразу не могла нічого ні сказати, ні пояснити. Згодом, їй усе ж вдалося розповісти про те, що до їхньої квартири вдерлися якісь страшні дядьки і вимагають у батька гроші. Мені доволі швидко вдалося додзвонитися до Білого і вже за годину ми були в оселі мого друга. Побачена картина шокувала: на дверях, які вели до кімнати було закріплено зашморг, а прибулі чужинці змушували кожного з членів родини той зашморг приміряти.

Білий уперше бачив рекетирів-нападників, але зумів зробити так, що вже доволі швидко чужих грошей їм не хотілося.

За кілька днів одне з відомих рівненських кримінальних угруповань викликало нас на «стрілку» в ресторан готелю «Мир». Там Сашко чітко і ясно пояснив переважаючій кількості компанії, що зовсім не з таких людей потрібно вимагати гроші. Тим більше гроші, які вони чесною та важкою працею заробили. Добре й сьогодні пам'ятаю його слова: «Будуть кликати прості люди, буду йти і їм допомагати. Знайомий я з ними чи ні, але завжди допоможу».

Уже після перемоги на Майдані, коли Сашко координував діяльність Силового блоку «Правого сектору» на Західній Україні, він говорив мені: «Михайле, ти не уявляєш як мене втомлює робота «народним месником». Інколи не хочу піднімати слухавку, коли дзвонять з незнайомого номеру, але гляну, подумаю і відповідаю».

Схожу на цю фразу я чув від нього й на початку 90-х, під час вишколів у лісовому масиві поблизу Рівного. А ще він говорив: «Дорога народних месників веде прямісінько до тюрми, тому будемо займатися виключно політичною діяльністю».

З того часу пройшло понад двадцять років, але Сашку так і не вдалося перейти виключно в політичну площину. Яким він був тоді, таким і залишився — людиною з загостреним почуттям справедливості, людиною, яка кожної миті готова була прийти на допомогу, як своїм друзям, так і абсолютно незнайомим людям, які такої допомоги потребували.

Друзі радяться

У 1999 році Сашко чекав на прибуття посланців із Чечні, які везли йому його нагороду і грошову премію, яка до цього високого звання додавалася. Спецслужби вирішили підстрахуватися й ізолювати Білого в «надійне місце».

На виході з диско бару «Холідей» група спецпризначенців захопила його на основі звинувачення, нібито Музичко, у складі організованої злочинної групи, викрав у Рівному місцевого бізнесмена, вимагаючи від нього 1(одну) тисячу доларів США.

Якщо вдуматись у цю цифру, стає не просто страшно чи смішно, а боляче. Три роки тому людина відмовилася від премії в розмірі 40 тисяч американських доларів на користь боротьби Чеченської Республіки Ічкерія, з дня на день очікував посланців буремної республіки, знаючи, що ті привезуть йому премію в п'ятдесят разів більшу від тієї суми, за яку йому було висунуто обвинувачення. Й ось чомусь Білому знадобилося викрасти бізнесмена, щоби вибити з нього, аж одну! тисячу доларів на сімох чоловіків.

Побратими з УНА-УНСО з допомогою адвокатів намагалися закрити справу, як необґрунтовану і фальсифіковану, з мотивів політичного переслідування, але їм цього зробити не вдалося.

У слідчому ізоляторі Сашко перебував із грудня 1999 року до червня 2003 року, доки суд не виніс вирок — три з половиною роки ув'язнення. Ось так важко давалася йому заслужена бойова нагорода — потом і кров'ю.

Жодного з тих чотирнадцяти звияжців, які отримали високе звання Героя нації сьогодні немає в живих. Здебільшого всі вони загинули в бою. У бою загинув і останній живий її власник Олександр Іванович Музичко.

Після перших пострілів у «Трьох карасях», піднятий по тривозі загін «Правого сектору», що чергував у Народному домі, прибув до місця трагедії. Запізнилися на чотири хвилини, інакше був би бій і загиблих було би багато. Як казали хлопці — вмерли б, але й жоден із прибулих вбивць живим не залишився б.

Впевнений, що добре тренований та готовий до всяких непередбачуваних ситуацій Сашко зміг би відбити напад, але разом із ним були юні хлопці-охоронці, які довіряли йому як батькові. Поки гукнув їм: «Хлопці тікайте!», тих вирішальних кілька секунд і втратив. Але, знаючи Сашка, впевнений: у ту хвилину він думав зовсім не за себе, а саме за них, своїх молодих побратимів.

На відео з камер спостереження видно, що бійці «Сокола» одразу почали стріляти, тільки-но вистрибнувши з авто. Білий і два його помічники почали бігти за будиночки. Хлопцям «Сокіл» дозволив

Бойові побратими

Сашко Білий на прощанні з побратимом

втекти, а Білого спіймав. Якщо це була спецоперація зі знищення бандформування, то елітний спецпідрозділ не дозволив би нікому заховатися. Вони прекрасно знали, скільки людей було із Сашком і хто з них мав зброю.

За однією з версій є свідок, який того вечора бачив як вбивають Олександра Музичка. Він розповідав, що Білого тягли вже зв'язаного, він не втівав. Його змушували стати на коліна, викрикуючи: «На колени, бандеровская сволочь!». Сашко матюкався й опирався, тоді свідок почув два постріли — і Білий впав на спину. Далі було ще два постріли. А через деякий час — останній.

Чи міг Білий стріляти в себе? Категорично ні. Добре пам'ятаю його слова: «Якщо в тебе залишився один патрон, не стріляй у себе, стріляй у ворога. Загинути завжди встигнеш і від чужої кулі».

Спецпризначенці не викликали ні «швидку», ні експертів, зате забрали кулі, пістолет Сашка, його ніж та навіть бушлат, який він накинув на себе того вечора. Зникли швидко, як і з'явилися.

Для Сашка Музичка були понад життя свобода та незалежність української нації, за це він боровся. Ні за які гроші Сашко би не продав свого товариша чи справу, у яку вірив. Він цінував життя, людей і не боявся смерті, а в інший світ пішов гідно, у бою. Життя його було яскравим і коротким, мов спалах...

Згадує друг дитинства Леонід Козлов (друг «Жан»)

Познайомилися ми з Сашком за цікавих обставин. Було нам тоді всього по 11 років, але у вечірній час чомусь дома не сиділось, ось і крутилися поблизу центрального танцювального майданчика Рівного — «Пательні», що в парку Шевченка. Там завжди було весело, звучала сучасна музика, збиралося багато молоді.

Біля танцмайданчика, особливо у вихідні, вешталось багато підлітків, життю дорослому вчилися. Сашка я тоді бачив перший раз, як і він мене. За що почали битись — не згадаю, але добре пам'ятаю коло з підлітків, яке навколо нас утворилось, а ми б'ємось, як можемо, один одному не поступаючись. Переможців не було, хоч кожен із нас вважав, що саме він — переможець. Глядачів потішили, і по хатах. Він — у Бармаки, я — на рідну вулицю Московську.

Через кілька днів знову зустрілися в тому ж місці й подружилися на довгі роки. Коли вже нам було років по шістнадцять, ми знову «відзначилися» біля тієї самої «Пательні». У той вечір там розпочалася бійка, хлопці «не поділили» дівчину. Міліціонери, які слідкували за порядком, викликали допомогу. Приїхав міліцейський «УАЗ», з якого всі, включно з водієм, побігли затримувати хуліганів.

Автор книги спілкується з Леонідом Козловим

Ми в бійці ніякої участі не брали, але коли Білий побачив, що затримали й когось із наших знайомих хлопців, які теж до бійки були абсолютно не причетні, але отримали стовідсотковий шанс потрапити у відділок, звернувся до мене: «Жан, давай до їхньої машини. Ніхто нікуди не поїде!».

Ми, та ще кілька хлопців, скориставшись моментом, з третьої спроби перевернули міліцейське авто, яке лягло на бік. І хто куди. Поки міліціонери свого «УАЗа» піднімали, більшість із затриманих накивала п'ятами. У ті часи за дрібне хуліганство кайданок не надягали, тому втекти за таких обставин не становило дуже великої проблеми.

На наступних танцях ми виглядали справжніми героями, зміцнивши серед однолітків свій авторитет.

Згадую цікаву історію під кодовою назвою «танк». На початку 90-х українські військові розпочали масовий розпродаж технічного майна. Чи то так намагалися вижити в умовах кризи, чи то техніки забагато в Україні залишилось, а можливо, наказ такий був, не знаю. Але ті, хто мав бажання, купляли переважно автомобілі: спочатку вантажні, згодом легкові, запчастини до них і т. п.

Якось зустрілись із Сашком, випили пива (до горілки і вина він був практично байдужий), за бесідою я і вирішив пожартувати.

— Сашко, — кажу, — давай сьогодні по 100 грамів горілки вип'ємо.

— Навіщо?

— Є привід. Два тижні тому таку річ у Любомирці на полігоні придбав, ще ні в кого немає. По такому блату випросив, хоч і дорого, але річ того варта.

— Ну й що ти за зламка придбав?

— Танка на ходу. Тільки набої дістань і відразу є можливість використовувати.

— Та ну? — не повірив Білий.

— Тобі «та ну», а я вирішив придбати.

Сашко довго мовчки дивився на мене. Ймовірно, аналізував чи правду я кажу, чи жартую. Але в ті часи під час масового розбазарювання держави, уже й годі було чомусь дивуватися.

— Ну й навіщо він тобі? — після тривалої паузи, поставив запитання.

— Ще не знаю, але може і знадобиться, принаймні все обладнання познімаю, а корпус на металобрухт згодом здам.

— Який металобрухт? — несподівано завівся Сашко. Я на організацію забираю. Нам знадобиться. Називай ціну, множ на два й поїхали дивитися!

— Яке на два, на три, я його вже в ДАІ зареєстрував.

— Якщо на ходу і з документами, будемо торгуватись, але те, що я стовідсотково забираю, більше не обговорюється. Ідемо дивитись, заведем, перевіримо, після того й остаточну ціну погодимо.

— Який там танк, — нарешті, не витримав я від сміху, — розвів я тебе.

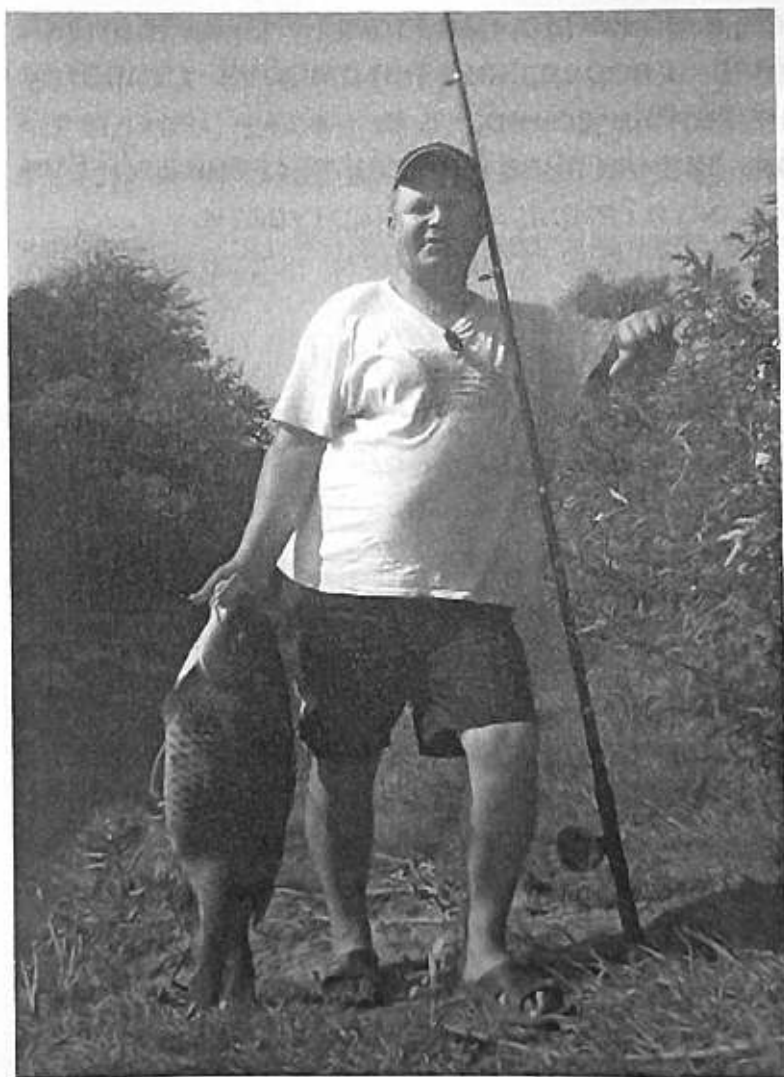
Білий спочатку розсердився, але за кілька хвилин уже реготав сам.

— Ну Жан, розвів ти мене, уявляєш, повірив. Іншому б — ні, а тобі повірив.

— А навіщо він тобі той танк для організації був?

— На гриби з хлопцями їздити, — відповів Сашко. — На білі.

Не так давно, я вчоргове передивився інтерв'ю, де Олександр

На риболовлі

розповідав журналістці одного з телеканалів про те, що він є пацифістом, не любить ловити рибу й не ходить на полювання, бо шкодує вбивати тварин. Це було абсолютною правдою. А ось коли мова зайшла за «тихе» полювання, на екрані я побачив такі ж самі очі і вираз обличчя друга, як і тоді, коли він «на танку збирався на білі гриби».

В один із днів, коли я вчоргове приїхав на Майдан у Київ, Сашко, побачивши мене мовив, звертаючись до хлопців: «Ну все, я з чистою совістю можу повертатися на Майдан у Рівне. Старший приїхав, він мене замінить». Молоді побратими вочевидь здивували-

Герої нації О. Челнов та О. Музичко з бойовим побратимом

ся, що це за старший над Білим з'явився. Тільки ми з ним вдвох знали чому я «старший». Ще в дитинстві, після першого знайомства, ми із Сашком хотіли вирішити, хто ж із нас старший у компанії буде. «Давай думати від чого відштовхуватися будемо, — звернувся він до мене, і тут же запропонував, — старший буде той, хто старший за віком».

Народилися ми у 1962 році. Він у вересні, я в січні. Так уже сталося. Сашко більше на цю тему не дискутував. У дитинстві ми часто разом ходили в ліс по гриби, весною обов'язково заготовляли березовий сік, згодом, коли стали старшими, любили їздити в ліс на шашлики.

Після того як Олександра за наказом виконувача обов'язків президента Чечні Зелімхана Яндарбієва було нагороджено найвищою відзнакою республіки Ічкерія «К'оман Турпал» («Герой нації»), у Білого почалися проблеми з працівниками Служби Безпеки України. Поки його ім'я та прізвище під номером 5 серед тих, хто отримав вище почесне звання ЧРІ, затверджене президентом Джохаром Дудаєвим, всього лише було в списку, це ще не дуже їх цікавило. А от після того як уже було офіційно оголошено й оприлюднено наказ Яндарбієва

та виготовлено 15 золотих орденів із діамантами «К'оман Турпал» («Герой нації»), спецслужби почали працювати. З убитого в бою Олега Челнова уже нічого не могли спитати, а ось Білого почали викликати раз за разом працівники відповідних органів.

(Вікіпедія):

11 листопада 1993 року Верховна Рада України прийняла Закон «Про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів України», яким було передбачено кримінальну відповідальність за участь у збройних конфліктах інших держав, створення не передбачених законодавством воєнізованих формувань, найманство. Порушення цього Закону передбачало ліквідацію організації, яка займається створенням воєнізованої структури, та ув'язнення її учасників терміном від двох до восьми років (керівникам — від трьох до десяти). Найманство було «оцінено» у 12 років, а участь у складі воєнізованих формувань та напад на державні установи, підприємства, організації — 15.

Цікавим є той факт, що його «зłodіяння» ніяк не змогли знайти кваліфіковані й добре навчені працівники ФСБ Росії протягом майже 20 років. Й ось, нарешті, нібито знайшли на початку 2014 року за показами свідка в справі 2000 року. На жаль, ні свідка ніхто не назвав, ні матеріалів не показав, де Білий «знущався» над військовополоненими.

Зрозуміло, не покаже й не опублікує, бо немає що показати, крім брехні для читачів газет та мережі Інтернет.

Як розповідав сам Олександр, військовополонені були на вагу золота. На те були свої причини. Перша: їх вимінювали на затриманих федеральними військами бійців своїх підрозділів та зброю. Друга, не менш вагома: за кожного полоненого отримували премію від 500 доларів, що відповідно до курсу й цін у 1995 році було сумою доволі вагомою. У бою, зрозуміло, ніхто ні з ким не рахувався. Або ти, або тебе.

Повертаючись до ордену...

Не часто, але розповідав Білий як вони з бійцями «Вікінга» поверталися з Чечні в Україну. Керівники Ічкерії перед від'їздом чесно розраховувались із кожним із добровольців. Хлопці отриману суму, значна частина якої мала йти на розвиток організації, поклали разом в одну валізу й почали вибиратися до рідних домівок через кордон із Гру-

зією. Коридор на кордоні було підготовлено заздалегідь. Частину дороги долали на авто, але основний шлях до кордону повинні були пройти пішки. Як розповідав Олександр, уже на підході до «вікна» він почав відчувати якусь небезпеку. Чомусь занервував і місцевий провідник. «Вікінги» йшли легкоозброєними, автоматичну зброю було залишено в Грозному. Загін зупинився. Після тривалих роздумів, з ініціативи Білого було прийнято рішення рухатись із запізненням, вночі, хоча з грузинською стороною була домовленість про перетин кордону у відповідний час. Із Сашком не погоджувалися кілька бійців загону, але він стояв на своєму.

Відчуття та досвід не підвели. На одній із гірських стежин замість провідника-грузина на них чекали озброєні нападники. Саме темрява і врятувала групу від розгрому. Здобутий бойовий досвід дозволив залишитися живими і відступити на рятувну відстань.

Коли вранці, нарешті, зібралися, радіючи долі, то виявилось, що відсутній один із членів групи, саме той, який ніс валізу з грошима.

Усе відразу стало зрозумілим. Загинути мали всі. А нібито перевірений «побратим» виявився зрадником. Організувати операцію самотужки, лише, щоби заволодіти грошима, він не міг. Хоча для одного Іуди, отримані групою бійців преміальні, були вагомою сумою. Імовірно, ті, хто організував знищення бійців «Вікінга» мали ще йому доплатити.

Білий вирішив помститись, усі вже здогадались у якому місті потрібно розшукувати зрадника. Звичайно, не в Києві, і взагалі не в Україні.

Перемога буде за нами!

Руслан Гелаєв, «Чорний Ангел», польовий командир, дивізійний генерал ЧРІ

Коли Сашко повідомив побратимів, що вирушить до Москви, ті здивувались і почали його відмовляти, адже це був такий ризик, який не вартував ніяких грошей. Але потрібно знати Білого, зради він не вибачав ніколи.

Потягом Сашко рушив до столиці Росії. Дивом пройшов усі перевірки, і таки дістався до Москви. Але пошуки зрадника виявилися марними, той надовго «заліг на дно»...

Коли Білий довідався про смерть свого друга, дивізійного генерала Руслана Гелаєва на псевдо «Чорний ангел», він дуже засумував і, навіть під час однієї з наших зустрічей, всупереч самому собі, довше ніж зазвичай згадував події Першої чеченської війни, наголошуючи на тому, з якою відданістю чеченці боронили свою рідну країну.

— Ти можеш собі тільки уявити, яку потрібно мати силу волі, щоби самому собі відрізати поранену, роздроблену руку, аби не стекти кров'ю й дотягти до рятувального кордону, як це зробив Руслан, — кілька разів повторював він, звертаючись до мене. — Жаль, не дійшов.

Сьогодні я згадую його слова і не раз думаю, що не вистачило тих 30–50 кроків і самому Сашку, аби врятуватися від вбивць-нападників.

Згадує побратим Сашка Білого Андрій (друг «Батя»)

Після доволі тривалої розлуки ми зустрілись із Білим поблизу намету УНСО на Майдані в Києві. Сашко, як і кожного разу при зустрічі, міцно обійняв мене й запитав про стан здоров'я. Він добре знав, що я хворію ще з 1995 року, після того як у відділку міліції мені повідбивали внутрішні органи. Сашко допомагав мені тоді коштами, зокрема для операції на селезінці та курсу реабілітації.

Знайомі ми були з 1993 року, після того як я вступив до лав УНА-УНСО. З 1994 року Білий перебував в Ічкерії. Згадую, як одного разу він додзвонився до мене з Грозного й радісним голосом повідомив: «Збив гелікоптера, шукай «Люфу»!» («Люфа» — псевдо одного з членів організації, раніше служив у льотних військах. Він часто розповідав про свою службу в армії і все повторював: «Моя мрія — піднятися у небо за штурвалом гелікоптера»).

— Шукай «Люфу»! — з настроєм повторював Білий, призначаю його пілотом, спеціально під замовлення для нього збив. Трішки, правда гелікоптер у дірках, хоч як старався поменше їх зробити. Але нічого, пластиліном заліпить. Нехай купує швидше квитка і сюди, під Грозний, нарешті мрія його збудеться.

Білий мені не так часто дзвонив, і не так часто жартував, але в той день його понесло.

Ще пригадую, як розповідав Сашко про те, що в Першу чеченську, коли російські війська брали в полон чеченців, їх переважно обмінювали на своїх вояків. Якщо в полон потрапляв хтось із вояків УНА-УНСО, то вирок міг бути лише один — розстріл.

На Майдані в Києві з Білим бачилися часто. Я жив у наметі. Де ночував Сашко — не скажу, він мені не звітував. Але за потреби знайти його було можливо досить швидко, навіть, не зважаючи на постійну зайнятість, він завжди відповідав на телефонні дзвінки, або передзвонував.

Згадую історію з загоном морських піхотинців та іншими російськими вояками, яких Білий завів у полон під час боїв за Грозний. Як він мені розповідав, «Вікінг» прибув до Чечні з одним автоматом. Більше провезти не було ніякої можливості. Другий «калаш» Білому особисто вручив президент Джохар Дудаєв, ще два вони придбали. Зрозуміло, що цього було занадто мало, потрібно було як слід озброїти всіх людей з УНСО.

Після перших січневих жорстоких боїв за чеченську столицю, у будинках, що стояли на шляху до президентського палацу, поодинокі та групами розташувалися російські військові, ті, що залишилися живими після невдалого для них наступу. Вийти з укриття самотужки не було майже ніякої можливості, це означало або миттєву загибель, або, у кращому випадку, полон. У бійців уже майже закінчилися набої, харчі, у більшості не було засобів зв'язку та карт міста. Грозний перетворився для них на справжнє пекло, і якщо чеченці, навіть серед палаючих, розгромлених будинків і споруд добре орієнтувалися на місцевості та вдало використовували для передислокації підземні комунікації, федерали, зі зрозумілих причин, такої можливості не мали.

Як Білому в голову прийшла ідея під виглядом місцевого мешканця-росіянина, який нібито намагається покинути Грозний разом з іншими біженцями, без зброї вирушити на пошук російських солдатів, знав тільки він один. Ризик був неймовірним, адже кулю можна було отримати кожної хвилини, як від своїх, так і від чужих.

Коли на першому поверсі одного з будинків, де засіли четверо російських бійців, що кілька діб поспіль не припиняли бій, невідомо звідки з'явився місцевий мешканець, його появі знесилені військові навіть не здивувалися.

— Що ви тут робите, хлопці? — не даючи оговтатись, відразу звернувся до них Білий, розмовляючи російською. — Чому не відходите? Зовсім швидко підійдуть «духи», вони тут поряд і вас у живих не залишать.

— А ти хто? — запитав один із солдат.

— Місцевий, росіянин, до останнього сиділи, на вас чекали, а тут бомби і вогонь, сьогодні тікатиму з міста, поки живий. Тікатиму в сільську місцевість.

— Як же ти втечеш, майже кожен крок прострілюється? — знову отримав Сашко запитання.

— Підземними комунікаціями, іншого шляху немає, — відповів Білий.

— Може й нас виведеш? — запитав молодий, легко поранений боєць. Хоча б на околиці міста, там наші й тобі в подальшому допоможуть.

— Хто старший? — продовжував Білий, виходьте на зв'язок, можливо, ще живі хлопці в будинку є.

— Який зв'язок? Зв'язку давно немає, командир загинув, де решта хлопців невідомо.

Прощаючись з Героями Небесної сотні

— Тоді поспішаймо, за мною й обережно.

Через каналізаційний люк поряд із будинком група з п'яти чоловік доволі швидко потрапила у квартал, який повністю контролювався оборонцями Грозного. Можна уявити стан тих молодих хлопців, яких зла доля закинула на війну в буремну республіку, і які опинилися не серед підрозділів російської армії, а в міцних обіймах оборонців чеченської столиці. Добре, хоч живими залишились.

Ще на чотири автомати став «багатший» «Вікінг», а Білому сподобалося перше «тихе» полювання.

Згадує побратим Ярослав Варжель

1990-го року, ми, члени СНУМу, сильно ризикуючи, знищили пам'ятник Леніну поблизу тодішнього кінотеатру «Весна» в Костополі та підняли над будівлею райкому партії національний прапор України. Прапор влада швидко зняла, а ось із пам'ятником у них були проблеми. Ніхто його так більше й не відновив.

Перший синьо-жовтий стяг було офіційно пронесено вулицями Костополя в 1990 році. Ніс його Сергій Басюк, псевдо «Блохін», воїн-афганець. Ми, члени СНУМу, стояли в оточенні проти працівників міліції. Того ж року, у 4-ту річницю Чорнобильської трагедії ми з жовто-блакитними пов'язками та такого ж кольору краватками пройшли вулицями міста з плакатами «Ні — злочинній владі!». У ті часи це були доволі сміливі дії, адже імперія, хоч і тріщала, але ще продовжувала існувати.

Нас особисто привітав Сашко Музичко та побратими з Рівного. Вони зробили таку саму роботу, ще й більш масштабну, але вже в обласному центрі. Під час поховання патріарха Володимира (Події «Чорного вівторка») загони УНА-УНСО відтіснили міліцію і вступили в жорстокий бій із ними поблизу храму Софії. Серед координаторів опору спецпідрозділам міліції були Микола Карпюк і Сашко Музичко.

Організатори СНУМ, УНА-УНСО на Костопільщині М. Степчук та Я. Варжель

«Чорний вівторок»

«Чорний вівторок». (Вікіпедія):

14 липня 1995 року на 70-му році життя, від четвертого інфаркту помирає Патріарх Київський і всієї Руси-України Володимир (в миру Романюк Василь Омелянович).

Похорон Святійшого Патріарха Володимира був трагічним. Історія не знає такого знуцання над похоронною процесією. Коли у Львові, за півстоліття до описуваних подій, ховали Митрополита Української Греко-Католицької Церкви Шептицького, то на його похоронах були присутні навіть перші секретарі ЦК КП УРСР. У день похорон Патріарха Володимира в Києві «за старшого» залишили щойно призначеного віце-прем'єром з економічних питань Романа Шпека, який не міг вирішувати питання, що не входили до його компетенції. А питання полягало у виділенні місця під поховання такої визначної особистості. Священний Синод і Вища Церковна Рада УПЦ КП звернулися до Кабінету Міністрів України з проханням поховати Патріарха на території Видубицького монастиря й забезпечити супроводження траурної процесії до цього місця. Уряд не задовольнив прохання Церкви й запропонував місце на Байковому кладовищі, тим самим, демонструючи свою зневагу щодо Української Церкви і її вірних.

18 липня, об 11 годині, після літургії у Володимирському соборі, Синод УПЦ КП приймає рішення про поховання Патріарха на території собору святої Софії. Траурна процесія з тілом Патріарха вирушила вздовж бульвару Шевченка, щоби повернути на вул. Володимирську в напрямку Софійського майдану. Проте Володимирська була перекрита щільними рядами міліції, які ніяк не реагували на прохання церковних ієрархів та народних депутатів пропустити процесію. Тільки завдяки втручанню УНА-УНСО вдалося прорвати міліцейський ланцюг. Водночас працівники «Беркуту» використовували спецзасоби — сльозогінний газ і гумові кийки. Підійшовши до стін св. Софії, учасники процесії побачили, що вхід до собору зачинений, а всередині повно міліції. У цей час народні депутати гарячково намагалися когось знайти з керівництва держави, щоби переконати в необхідності поховання Патріарха в соборі св. Софії, з огляду на його заслуги перед українським народом. Проте все було марно.

О 16 годині 30 хвилин учасники похоронної процесії: народні депутати, священики, члени УНА-УНСО почали копати яму на тротуарі, праворуч від брами дзвіниці Софійського собору. Цього від них ніхто не очікував. Міліція була неготовою до такого повороту подій і чекала вказівок від свого керівництва, а те, зі свого боку, шукало виходи на керівників держави. Невідомо, хто дав наказ бити учасників

На чолі протестуючих

Сашко Білий з побратимами перед подіями «Чорного вівторка»

похоронної процесії, але те, що такий наказ був наданий — це точно. У таких випадках міліція самостійно ніколи не приймає рішення.

О 19:20, коли копання могили було завершено, перший заступник начальника ГУ МВС у м. Києві В. Будніков дає розпорядження загонам «Беркуту» розігнати процесію. Хтось скомандував: «Натовп бити — унсовців калічити!». Відчинилася брама дзвіниці і з неї вискочило кількасот розлючених «беркутівців». Деякий час стрільці УНСО разом зі священниками своїми тілами стримували натиск «Беркуту», поки інші намагалися засипати землю могилою. За короткий період площа була заповнена міліцією, яка добивала лежачих, шматувала українські державні прапори. Дісталось й народним депутатам. Внаслідок злочинних дій міліції багато людей отримали серйозні травми.

Орієнтовно о 22 годині працівники міліції зняли кордон навколо могили. Учасники похорону засипали її землею і відслужили молебень. Неподалік від майдану в приміщенні Шевченківського РУВС, працівники міліції цілу ніч катували унсовців, затриманих під час боїща.

«Чорний вівторок»

Наприкінці травня 1996 року прокуратурою м. Києва було завершено розслідування кримінальної справи про події 18 липня 1995 року. У результаті розслідування слідство дійшло висновку, що В. Будніков «діяв у рамках наданих йому повноважень» і «його дії не містять ознак посадового злочину», а «тілесні ушкодження, що отримали учасники похорону внаслідок сутичок із працівниками міліції, не є результатом умислу останніх, оскільки їхні дії були спрямовані не на заподіяння ушкоджень, а на запобігання порушення закону й захист свого здоров'я. За таких обставин у відповідності зі ст. 6 п. 2 КПК України прокуратура закрила кримінальну справу».

Винних у побитті людей досі «не знайдено», хоч вони є й чудово себе почувають. Рано чи пізно все стане відомо, і винні понесуть заслужене покарання. А справжньою причиною побиття віруючих була спроба ліквідувати Українську Православну Церкву Київського Патріархату, яка становила загрозу існуванню УПЦ Московського Патріархату. Проте позиції УПЦ КП у суспільстві значно зросли. Зріс і авторитет УНА-УНСО.

Влада тоді мала лише один інструмент для боротьби з УНА-УНСО. За найменше порушення — карна справа. Так не раз траплялось із Білим. На судовому процесі 1999–2003 років, коли судили Сашка і його побратимів, Білий, звертаючись до суддів сказав: «В усьому я винен. Хлопці тут ні до чого. Їх випускайте, мене судіть».

21 січня 2014 р. ми з Михайлом Степчуком перебували на Майдані в Києві. Білий у той самий день повернувся до Рівного. За кілька днів дзвонить: «Терміново повертайтеся, будемо брати облдержадміністрацію!».

Маршрутками доїхали до обласного центру. Прибули до ОДА, вона вже була в руках у хлопців на чолі із Сашком.

— Будуть провокації, — попередив Білий, — тому вас із Києва і викликав. На цей момент ваше перебування тут важливіше. Поряд із ним були молоді бійці з «Правого сектору», яких, вочевидь, досвідчений польовий командир вирішив підкріпити нами, перевіреними, які починали разом із ним боротьбу ще наприкінці вісімдесятих.

У той же день, у розмові Білий наголосив, що в умовах сьогодення потрібно готуватися до війни партизанської.

18 лютого в Києві розпочалися жорстокі сутички між міліційними підрозділами та представниками Майдану. Почали гинути мітингувальники і на Майданах Західної та центральної України оголосили мобілізацію.

Зокрема у Рівному лунали заклики штурмувати будівлю УМВС, відібрати зброю в рівненській міліції й організовано їхати до Києва на допомогу мітингувальникам. Начальник міськвідділу міліції Руслан Мельник під тиском рівнян погодився піти до керівника обласної міліції Дмитра Лазарева, аби передати йому вимогу: зв'язатись із міністром внутрішніх справ Захарченком та попередити, якщо міліція піде на штурм Майдану, рівняни захоплять обласне управління УМВС.

Коли кількатисячна колона рівнян із вигуками «Ганьба!» наблизилася до обласного управління, їх зустрічало близько тридцяти працівників міліції зі щитами в руках.

Розлючені подіями в Києві люди кожної миті могли накинутися на правоохоронців і розпочати бійку, яка могла би завершитися трагічно. Білий, миттєво зорієнтувавшись у ситуації, дав команду бійцям «Правого сектору» оточити міліціонерів кільцем і нікого до них не підпускати.

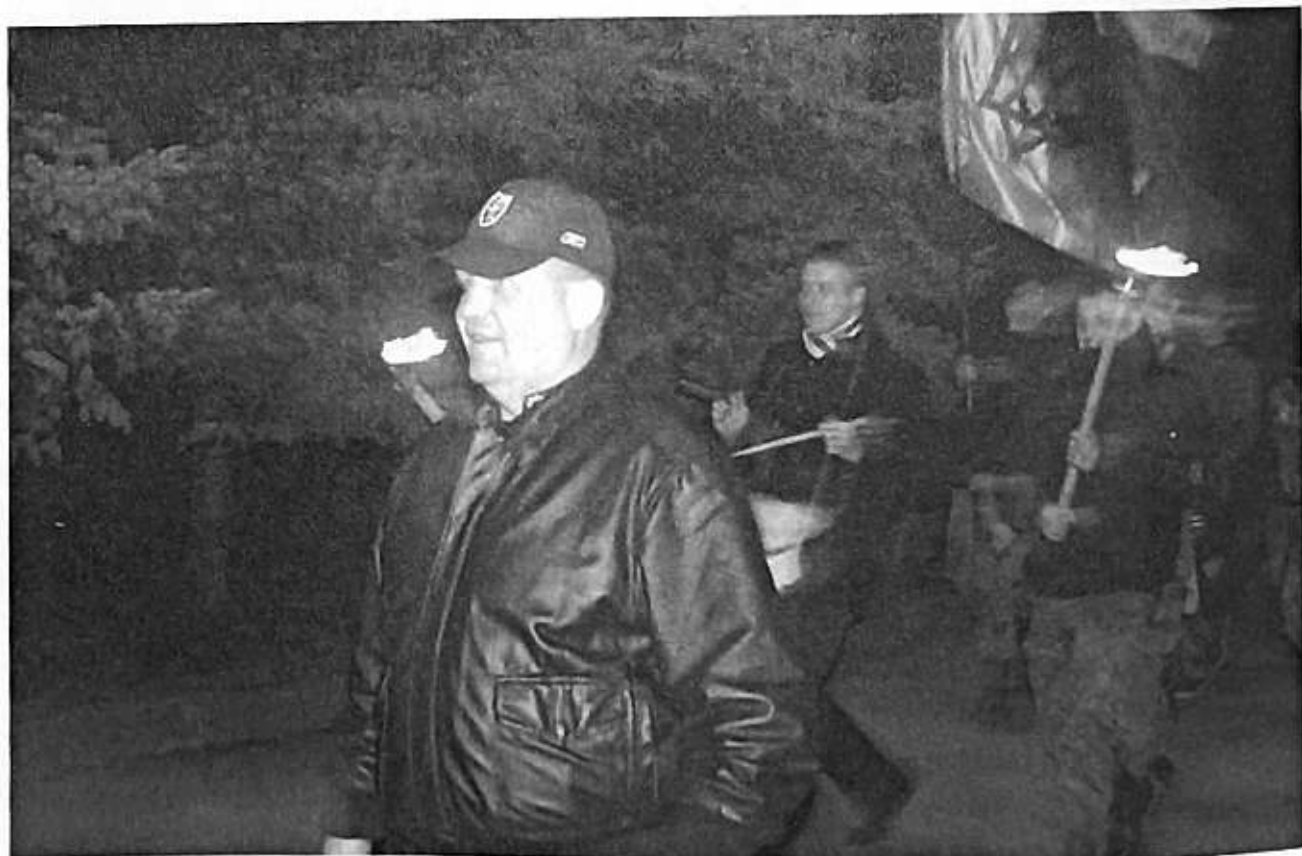
Для того, щоби переконатися чи дзвонитиме начальник УМВС до міністра Захарченка, крізь створений кордон до його кабінету пішли Олександр Музичко, депутат обласної ради Віктор Кривун та ще кілька чоловіків. Хвилин за 20, вони разом із начальником обласного УМВС вийшли до мітингувальників. Коли Дмитро Лазарев хотів звернутися до протестувальників, з першої спроби це зробити не вдалося, люди гучно вигукували слова образи. Білому довелося довго заспокоювати рівнян, але врешті-решт головний міліціонер

області повідомив про те, що в Києві тривають переговори, а місцева міліція не воюватиме з народом. І, як доказ, відправив працівників управління по домівках.

Після того Олександр Музичко відвів рівнян від управління міліції, попередивши про те, що у випадку штурму Майдану в Києві, вони повернуться. Після того колона мітингувальників рушила до військової частини на Соборній, де з її керівниками відбулися переговори, під час яких військові запевнили, що вони не втручатимуться в конфлікт і не допомагатимуть внутрішнім військам та «Беркуту».

Десь о десятій вечора розпочався штурм бази «Беркуту» на Віденській. У відповідь «беркутівці» почали стріляти в людей гумовими кулями та кидати світло-шумові гранати. Кількох мітингувальників поранили. Після перемовин, які провели з «беркутівцями» Олександр Музичко та його побратими, спецпідрозділ покинув територію бази. Для спільного чергування та охорони зброї і спецзасобів було залишено кількох міліціонерів та представників «Правого сектору».

У ту ж ніч мітингувальники перекрили барикадами центр міста, пропускаючи лише машини швидкої медичної допомоги та транспорт за необхідністю. За наказом Музичка на всіх в'їздах до міста встановлювалися блокпости, де чергували бійці «Правого сектору», перевіряючи всі без винятку мікроавтобуси та інший пасажирський

Завжди попереду

Нарада у Народному домі

транспорт. Це було необхідно для того, щоби не пропустити військових і міліціонерів та виявити «тітушок», які могли їхати на допомогу внутрішнім військам та «Беркуту» до Києва.

Кілька тисяч рівнян 19 лютого підійшли до будівлі облдержадміністрації, щоби захопити приміщення, але не виявили там нікого (працівники в той день на роботу не вийшли). Залишивши пост охорони «Правого сектору», попрямували до обласної прокуратури.

Водночас колона студентів із майдану Шевченка вирушила до вищих та середніх спеціальних закладів із метою вивести на вулицю всіх студентів.

Музичко й кілька рівненських активістів зайшли до приміщення прокуратури. Завдяки керівним та організаторським здібностям Білого штурму будівлі вдалося уникнути, хоча раз-пораз лунали вигуки підпалити або потрощити приміщення. Від прокуратури майже десятитисячна колона рівнян рушила до управління УМВС.

На подвір'ї управління горіли документи, підпалені працівниками міліції. Це викликало чергове обурення протестувальників, знову почали лунати вигуки та вимоги трощити та штурмувати будівлі. Вчергове Музичко та представники «Правого сектору» не дозволили це зробити. Переконавшись, що в приміщенні залишилося менше ніж десяток силовиків, тут було залишено пост, а колона рушила до управління СБУ.

Керівники управління, які вийшли з будівлі, засвідчили мітингувальникам у тому, що вони не виступають і не виступатимуть проти народу. У будівлі теж було залишено пост, а працівники СБУ продовжували роботу.

Пікетування податкової затяглося в часі, тривав мітинг, згодом крізь живий коридор під вигуки «Ганьба!» пройшли представники податкової міліції, а ось керівництво інспекції забарилось. Уперше за такий напружений день розсипалися від ударів кілька склопакетів. Відразу після того свої робочі місця покинули керівники податкової, яких теж провели крізь «коридор ганьби».

Пізнім вечором бійці «Правого сектору» зібрались у Народному домі. Сашко, після того як об'їхав та перевірів роботу блокпостів за містом та в Рівному, теж прибув до розташування штабу.

Поблизу Народного дому три мікроавтобуси готувалися до виїзду на Київ. Мужні хлопці везли із собою велику кількість скляних пляшок та запалювальної суміші. На той момент на Майдані тривав один із найзапекліших боїв тримісячного протистояння і стріляли снайпери. Кілька вільних місць в автобусах були швидко заповнені, й автівки рушили до столиці.

Згадую той момент, коли приблизно опівночі ми, разом із Михайлом Степчуком, палили цигарки на ганку Народного дому.

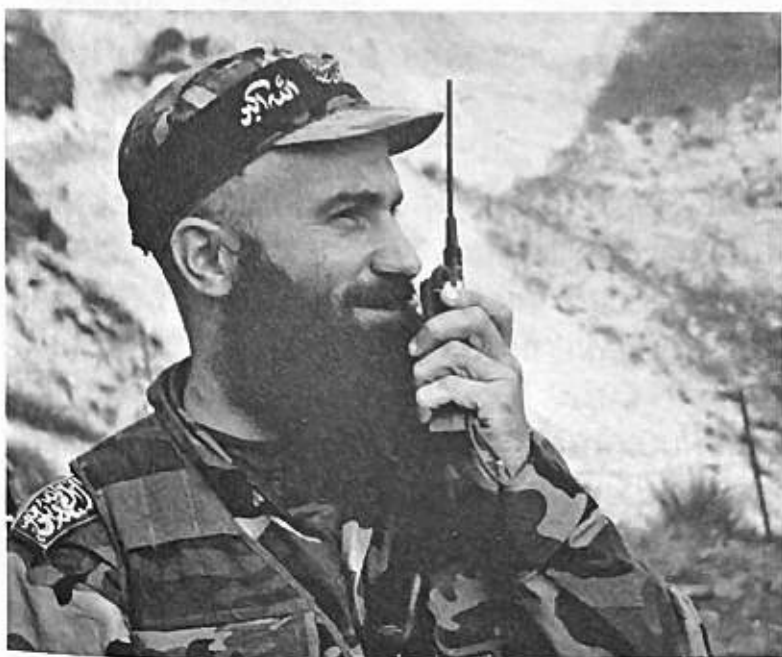
Рівне, біля Народного дому

Відчинилися двері і з будівлі вийшов Сашко Білий із кільцем ковбаси в руках. Ймовірно, це були його сніданок, обід і вечеря. Миттєво зорієнтувавшись, що ми увесь день були поряд із ним і теж, вочевидь голодні, Білий розламав круць на три частини й мовчки, вручивши нам по шматку, зійшов вниз по сходах. До нього увесь час підходили хлопці, радилися, спілкувалися. Польовий командир для всіх знаходив час і в деякий момент дійсно здавалося, що Сашко зроблений із заліза. Витримувати таку напругу й жодної тіні втоми на обличчі.

У той час у багатьох містах України було підпалено адмінбудівлі, військові частини, відділки міліції і прокуратури. У Рівному завдяки особистості Сашка Музичка не постраждала жодна з будівель та установ. Зрозуміло, що не постраждали й люди.

Незважаючи на всі негаразди, патріотично налаштований Сашко завжди вірив у те, що національні почуття в Україні все ж таки врешті-решт переможуть.

Часто згадую його улюблену фразу: «Я не належу до тих людей, які за все життя не побудували й собачої будки. Я не багатий чоловік, але й не бідний. Моє життя, як спалах...».

Доволі часто Білий повторював і улюблену фразу свого колишнього командира Шаміля Басаєва: «Потрібно жити достойно і вмерти достойно. Пам'ятають героїв, зрадники ідуть у небуття».

Він достойно прожив своє коротке життя й загинув у нерівному бою, як і чимало його бойових побратимів.

Шаміль Басаєв - бригадний генерал ЗС ЧРІ

Звертаючись до громади

Згадує побратим Микола Карпюк:

Вікіпедія:

Микола Андронович Карпюк — (нар. 21 травня 1964, с. Великий Житин, Рівненська область) — український громадський та політичний діяч, член партії УНА-УНСО. Учасник конфлікту в Придністров'ї, грузинсько-абхазького конфлікту, акції «Україна без Кучми».

У березні 2014 року затриманий при в'їзді до Росії, де утримувався під вартою за сфабрикованими звинуваченнями в злочинах проти федеральних військ, скоєних під час першої чеченської війни. У травні 2016 року засуджений до 22,5 років ув'язнення. Російська правозахисна організація «Меморіал» визнала Миколу Карпюка разом зі Станіславом Клихом політв'язнями. 7 вересня 2019 року звільнений у рамках обміну між Україною і РФ.

— Миколо, як Ви познайомилися із Сашком Білим?

— Ми довгий час були знайомі заочно, він на два роки старший за мене. Я народився в селі Великий Житин, а він із Бармаків, а це одна сільрада. Молодь дуже часто спілкувалася між собою: дискотеки, клуби, розваги тощо. Я знайомий із Сашком, мабуть, десь з 1986 року. На той час Білий був відомим серед однолітків бійцем, який міг постояти за себе, якого побоювалися. Він міг вийти один проти натовпу — і поразок у нього не було.

— Як Ви опинилися із Сашком в УНСО? Власне, що цьому передувало?

— У 1989 році була створена Спілка незалежної української молоді (СНУМ). Розрізнені молодіжні організації, які через певні обставини зрозуміли, що мають єднатися довкола ідеології українського націоналізму, об'єднавшись, започаткували Спілку. Звичайно, нам, як і всім молодим людям, був притаманний максималізм, що виражався в гаслі «Все й негайно!». 30 червня — 1 липня 1990 року відбувся установчий з'їзд Української міжпартійної асамблеї. Там зібралися представники більш ніж тридцяти різних громадських організацій, політичних партій, профспілок, які прагнули відновити Українську Народну Республіку, яка існувала в екзилі. Ми розпочали збір підписів зі всієї України за відновлення громадянства УНР. СНУМ тоді була мотором цієї асамблеї, а найефективніша акція пройшла в Рівному. Водночас, ми усвідомлювали, що для захисту новоствореної Держави необхідні збройні підрозділи, добровольці, тому напровесні 1991 року в нас був розроблений проект «УНСО». Заснували ми її 19 серпня 1991 року.

Сашко Білий у той час входив в обласний комітет Української міжпартійної асамблеї. Він одразу активно долучився до процесу національно-визвольної боротьби. Тут варто підкреслити той факт, що скільки я знаю Сашка — він завжди був українцем. Він не сприймав СРСР і ту владу, можливо, тому, що народився на засланні і його батьки йому пояснювали, чому так сталося. Він від дитинства знав, що таке національна ідея, і яку ціну за неї необхідно заплатити.

— Олександр Музичко воював у Чечні. Ви теж маєте бойовий досвід. Чи доводилося Вам пліч-о-пліч стояти зі зброєю в руках?

— Разом ми ніколи не воювали. Я був у Придністров'ї, Грузії, а в Чечні ніколи не воював. У Грузино-Абхазькій війні я був поранений, виникли певні проблеми зі здоров'ям. Також під час Першої чеченської війни моя мати хворіла на рак і я її доглядав, на жаль, вона

померла. Тим паче, я займався розбудовою структури в Україні. Але коли я перебував у СІЗО Грозного (під час полону 2014–2019 рр. (примітка автора), моїм співкамерником був полковник колишньої армії Дудаєва, чеченець, який особисто знав Сашка й розповідав історію про те, як Білий заслужив повагу Джохара.

— Олександр Музичко був більше політиком чи військовим?

— Сашко був більше політиком. Але темперамент у нього був холеричний, а такі люди, як відомо, в екстремальних ситуаціях найкраще реагують на загрози. Коли в українському суспільстві виникали кризи, то Сашко завжди був на вістрі атаки за обстоювання правди та національної ідеї. Він ніколи не відсиджувався в тилу, а завжди був в авангарді й не боявся брати на себе відповідальність. Варто пригадати історію з «прокурорською краваткою», багато людей засудило ту подію, але мало хто знає, що тому передувало. Одна людина вчинила жорстоке вбивство й закінчувався триденний термін утримання підозрюваного. Прокуратура, зі своєї сторони, саботувала справу й не висувала підозри. Громада дізналася про саботаж справи посадовцями й вирішила вчинити самосуд. Люди зібралися з вилами, сокирами, аби ту прокуратуру знищити. Та з'явився Сашко Білий, він оцінив ситуацію і вирішив зняти напругу, давши людям результат. Тут саме спрацював його холеричний характер і лідерські якості. Він узяв на себе відповідальність, врегулювавши конфлікт. Інша річ, що журналісти виклали в Інтернет вирване з контексту відео, де Сашко показує людям, що «я вирішую ситуацію, правосуддя буде». Це відео було використано московською пропагандою для дискредитації революційного руху в Україні.

— Книга спогадів про Сашка Білого в першій редакції називається «Життя, мов спалах». Який твій найяскравіший спогад, пов'язаний із побратимом?

— Із Сашком ми знайомі з юних років і були завжди щирими друзями, тому про нього я знаю чимало. Там, де він з'являвся, завжди все кипіло і вирувало, він був, наче нестримний потік енергії. Немовби справді яскравий спалах. Активний, непосидючий. Ця енергія нікого не залишала байдужим. Білий кілька разів навіть був заручений, але в процесі нашої боротьби часто виникала загроза тиску зі сторони правоохоронних структур. Одного разу перед весіллям його ув'язнили на два роки за захист одного з українських підприємців від рекету. Таке от життя не сприяє особистому щастю. Він дуже

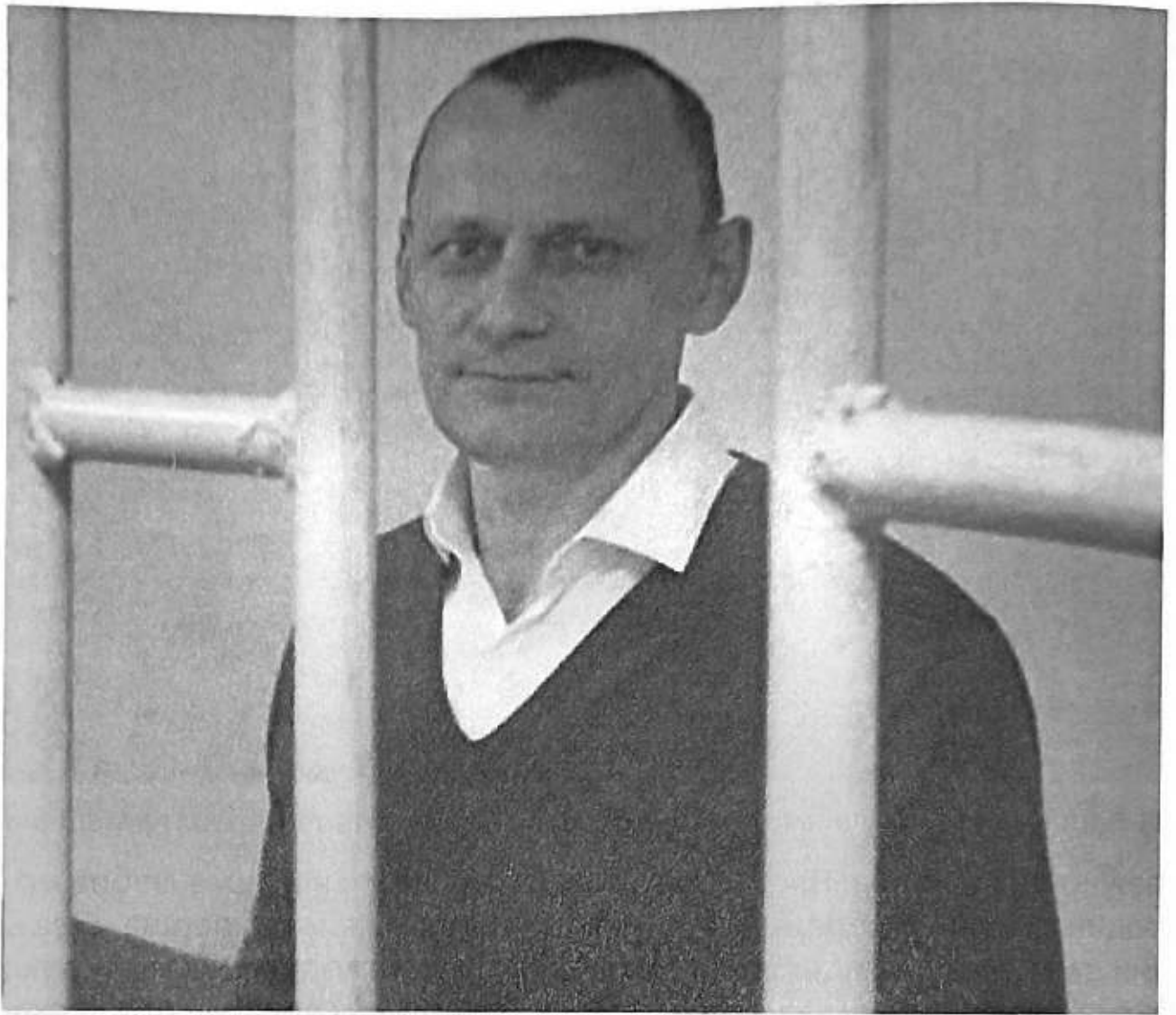
М. Карпюк разом із учнями висадив дерева у пам'ять про загиблих на Майдані

важко це пережив. Якщо ж про більш радісне, то він дуже любив мотоцикли і вже в середині 80-х років у нього з'явилася перша «Ява». Він за кілька місяців їздив на ній так, що витворяв унікальні речі: їздив без рук, закидав ноги на кермо не згірше справжнього каскадера. Ще любив багато читати історію. Було так, що питаннями з історії України він заганяв у глухий кут фахових науковців. Багато хто думає, що Сашко був от такою собі грубою силою. Ні, насправді, це була високоосвічена людина з колосальними знаннями. Як приклад, він довгий час був головним редактором газети «Наша справа», яка тривалий час у Рівненській області мала чималий авторитет.

— *До речі, про авторитети. Для мого покоління прізвища Білий і Карпюк були зразковими. Як щодо Ваших лідерів?*

— Я вважаю, що ні в мене, ні в Сашка кумирів не було. Ми з великою повагою ставилися до всіх попередників, шанували їх, але не поклонялися. Кумирів собі не створювали, нікого не мавпували. Добрим прикладом для нас був пан Юрій Шухевич.

— *Насамкінець, таке запитання: якби зараз Сашко Білий був живий, щоби ти йому сказав?*

Микола Карпюк в московській неволі

— Правду кажучи, то я із Сашком Білим, Анатолієм Лупиносом, Русланом Зайченком ніколи не переставав спілкуватися. Про смерть Сашка Білого я дізнався від працівника ФСБ на початку квітня 2014 року, мені показали його фото, озвучили свої версії з метою психологічного тиску. Я свої молитви відправляю їм у кращі світи. Та якби Сашко матеріалізувався зараз тут, звичайно, що ми би обнялися, посміялися і мали б довгу бесіду, як це завжди й бувало, на найрізноманітніші теми. І я впевнений, що почув би від нього багато доречних зауважень, зваженої критики та аналітики й цікавих ідей-пропозицій. Таким він був у житті. Я з ним ніколи не прощався.

(Розмову вів Олександр Подвишенний)

Згадує друг Олександра Музичка Арам

У компанії Сашко завжди наводив друзям приклад: «Хлопці, ось разом із нами армянин, а розмовляє українською мовою краще, ніж ви, українці. Ви — суржилом, а він справжньою українською».

Він дуже чекав на свій орден «К'оман Турпал» («Герой нації»). В один із днів 1999 року, як завжди ми їхали на роботу його стареньким авто. Сашко був дуже серйозний, мовчав, але раптом, порушивши мовчання, звернувся до мене:

— За декілька днів будемо їздити не цим «лахом», а візьмемо в салоні новенький, коштовний «мерседес».

— За які кошти і з якого дива? — кинув я у відповідь.

— З такого. Днями прибувають чеченці, вони везуть мені мій орден і грошову винагороду до нього. Впевнений, її вистачить не тільки на «мерс».

— А як не привезуть? — запитав я — Ти вже на нього три роки чекаєш.

— Дочекаюсь. Це люди честі, якщо пообіцяли, обов'язково свого слова дотримуються. Познайомишся, сам побачиш.

Мені було цікаво познайомитись із гостями із буремної Чечні, прославленими бійцями народного опору, і дуже цікаво було потримати в руках зроблений із золота найвищої проби й оздоблений дев'ятьма коштовним діамантами «К'оман Турпал» — Герой Нації. Нагороду за честь і мужність, яку отримали лише 14 бійців-патріотів, з тих сотень тисяч, що воювали за незалежність Ічкерії.

Делегація не прибула. Як розповідав згодом Сашко, усі вони загинули. Стали жертвами спецоперації ФСБ, а орден потрапив до ворожих сховищ.

Спрацювали зрадники, але факт залишається фактом: ні орден, ні «мерседес» Білий так і не отримав. Знаю, що пізніше президент Аслан Масхадов запропонував Сашку отримати копію нагороди. Не довели й копії...

З розповіді Сашка пам'ятаю, що основним загоном УНСО в Чечні був «Вікінг», котрий воював у складі підрозділів Шаміля Басаєва. На початку штурму Грозного загін становив усього 8 чоловік. Але вже станом на 5 січня налічував 150 бійців. Він розповідав, що бойові групи змінювали одна одну й усього через війну в Чечні пройшло приблизно 1000 бійців з УНСО. Практично всі бійці УНСО до цього пройшли Абхазію та Придністрів'я, а деякі з них воювали ще й у В'єтнамі.

За те, що він особисто підбив три танки, один із яких був Т-80 УД, більш ніж 6 БТР і БМП, збив гелікоптер і розстріляв «Сушку» (військовий літак СУ-24), закрити собою під час замаху Президента ЧРІ, Дудаєв вважав його особистим другом та назвав його ім'ям одну з центральних вулиць столиці Чечні.

(Вікіпедія):

Су-24 (надзвуковий фронтовий бомбардувальник із крилом змінної стрілоподібності, призначений для завдання ракетно-бомбових ударів у простих та складних метеоумовах, вдень та вночі, зокрема на малих висотах із прицільним враженням наземних і надводних цілей.

Особливістю танку Т-80 Уд є зброя, що дозволяє вести вогонь із пушки керованими ракетами з лазерним наведенням на відстані до 5000 м.

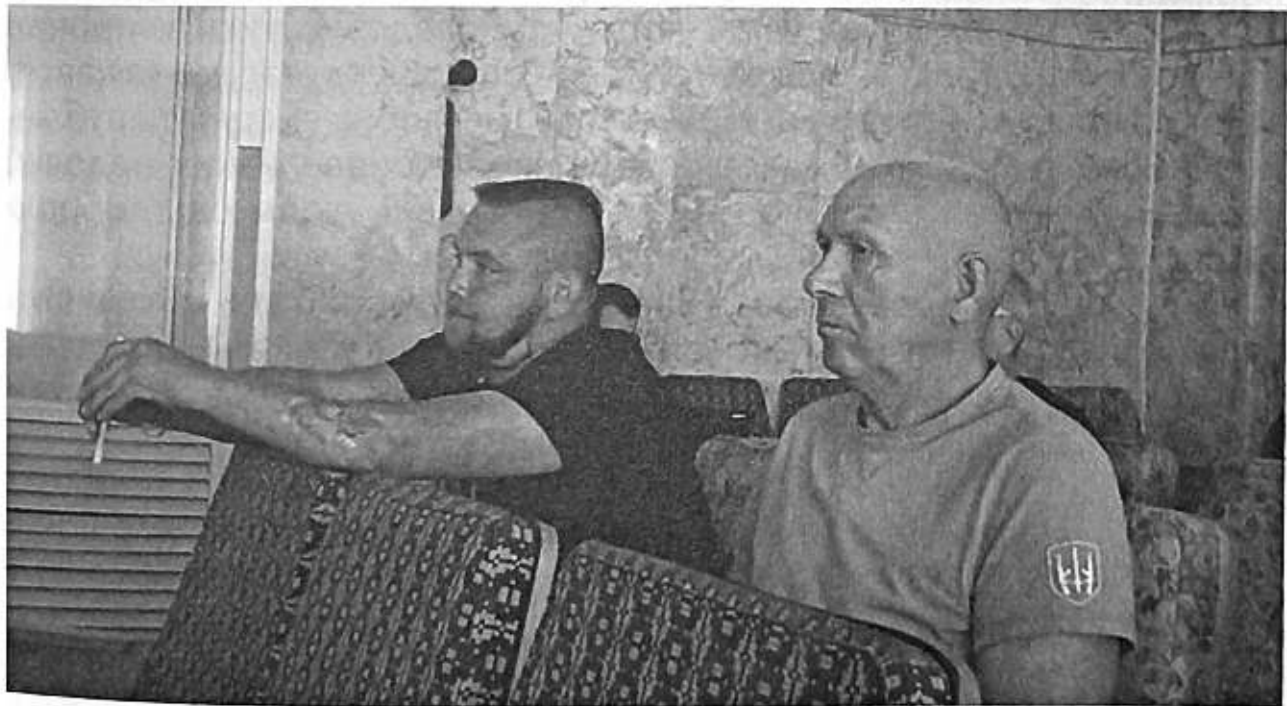
Я багато років знав Сашка, але ніколи, до 20 лютого 2014 р. не бачив його зі зброєю. Уже після двадцятого він зі зброєю майже не розлучався. В одному з інтерв'ю російськомовному виданню він наголосив: «Я зі зброєю ходитиму доти, поки в країні не буде нормальної влади, що не ховається, як страус у пісок. А поки тут ходять розвідгрупи, ви хочете, щоби я голими руками брав диверсантів?».

Згадує побратим Олександра Музичка Сергій Озарчук (друг «Бираш»)

Рівне від самого початку було одним із найактивніших населених пунктів, де люди виступали проти режиму Януковича. 23 січня 2014 року після мітингу на Майдані кілька тисяч людей вирушили до офісу «Партії регіонів». Нас там уже чекав кордон міліції й ми просто закидали будівлю сніжками. За кілька днів уночі той офіс згорів. Саме в ті дні я й познайомився із Сашком Білим.

Ми, пліч-о-пліч з іншими патріотами, в той самий день зайняли будівлю ОДА, де вимагали від в. о. голови Рівненської ОДА Анатолія Юхименка зв'язатися з Януковичем і вимагати дати вказівку відкликати «Беркут», який тоді штурмував Майдан у Києві. Хлопці оперативно звели барикади й було створено революційний штаб. На чолі всіх революційних процесів стояв Олександр Музичко. Його всі слухали, він не любив жартувати, міг дати й по шиї за невиконання наказів. Так трималася дисципліна.

З часом ми переїхали в Народний дім, що розташований на вул. Симона Петлюри й там історія «Правого сектору» на Рівненщині продовжилася. Білий дав мені вказівку створити реєстр членства, люди повинні були пройти перевірку й лише тоді мали змогу отримати посвідку й долучитися до руху. На той момент було створено кілька груп, я очолював групу «оточення». Коли відбувалися масові заходи

Праворуч – Сергій Озарчук

біля бази «Беркуту», обласної податкової інспекції, то «штурмовики» робили свою справу, а ми не дозволяли розлюченому натовпу наробити біди. Сашко Білий ніколи не хотів кровопролиття, усе намагався вирішити цивілізовано.

Напровесні 2014 року Сашко Білий доручив мені гуртувати молодь і формувати з неї бойові підрозділи. У наших лавах було десь 70–80 чоловік. Ми часто виїжджали в ліси за Клеванем у напрямку Луцька, де розбивали табори й готувалися до різних завдань. Серед цієї групи лідером був хлопець Володя (друг «Вовк»), який колись служив у ВДВ. Пізніше, він у складі Добровольчого Українського Корпусу «Правий сектор» взяв участь в одному з жорстоких боїв на Донеччині. Крім таборування часто були і стрибки з парашутів. Білий домовився з керівництвом летовища й ми отримали вдосталь практики.

Музичко як справжній командир, завжди тримав ситуацію під контролем. Одного разу, коли хлопці були на марші під час вишколу, дехто з побратимів вирішив схитрувати й підвезти групу, аби та швидше виконала завдання. У джип вмістили 15 людей і довели до місця призначення. Коли Сашко Білий про це дізнався, то горе-водію, ой, як дісталось. Саша тоді казав, мовляв, ти ж дітей везеш, а раптом ДТП, що я тоді їхнім батькам сказав би..? От така була людина — Сашко Білий.

Молодь тягнулася до нього, він легко знаходив із хлопцями й дівчатами спільну мову, вони його любили. От зі старшими лайдаками він не нянчився. Дуже не любив несправедливість, навіть слухати не хотів, як хтось починав дурня клеїти й виправдовуватися за прокол або брехню. Одразу карав за це. Коли Сашко нервував, то заїкався, заговорювався. Через це комплексував і не любив виступати публічно. Я його всіляко підбадьорював, адже цей невеличкий недолік, навіть близько не стояв поруч із його, справді, людяною, доброю душею.

Було таке, що доводилося виконувати чужу роботу, міліція вже втратила авторитет і ми забезпечували спокій у місті, наприклад, виїжджали на вуличні бійки, побутові конфлікти. Усі ми хотіли жити згідно з законом.

Олександр Музичко був дуже чуйною людиною, вмів слухати і приймати ключові рішення — за це місцеві спецслужби його поважали. Згодом нова влада місцевого начальника міліції звільнила з посади, забув його прізвище, за те, що він співпрацював із народним ополченням, хоча це було цілком логічно й приносило конкретний результат. Таких історій із взаємодією було чимало.

У березні 2014 року Сашка запросили до Львова, де він зустрічався, за моєю інформацією, з Танею Чорновол. Вона вимагала, аби він «заліг на дно» на 2–3 місяці й виїхати за кордон, адже йому загрожувала небезпека. Мова, здається, йшла про Францію. Однак Сашко категорично відмовився, мотивуючи це тим, як його вчинок оцінять побратими й ті люди, які йому довіряють. Уже тоді він вочевидь знав про замовне вбивство. Сашко йшов на самоспалення... У той злощасний вечір, коли Білого вбили, ми бачилися востаннє в штабі.

Там був присутній Степан Молчан і ще кілька хлопців, яких я привів йому для охорони. Вони закінчили школу міліції й мали легальну зброю. Сашко мені каже: «На вихідних мають бути стрибки з парашутами, давай вони відстрибають, а тоді з понеділка заступлять на чергування». Я себе досі картаю, що не наполіг на зворотньому. Ми тоді дуже довго прощалися, довго говорили, наче щось відчували.

Сашко Білий мав їхати зі штабу додому, а вже о 6 ранку мені зателефонували і повідомили, що трапилася біда. Пізніше хлопчина, який був присутнім під час бою і зміг уникнути затримання, розповів, що по дорозі на Бармаки до Сашка Білого подзвонив якийсь бізнесмен і попросив зустрітися. Автівка з Білим чекала поблизу «Трьох карасів», бізнесмен довго не приїжджав. Хлопці, що були біля ватажка, почали нервувати й переконували Музичка поїхати. Він передзвонив до знайомого, а той попросив ще зачекати, бо він уже був біля «Райського саду» (зовсім поруч). У той момент підїхали автомобілі з міліцією й почалася спецоперація. Один хлопчина сховався під машину, водій залишився в салоні, а Білий побіг за ліхтарі, сподіваючись на втечу. Боець, що уник арешту, по-пластунськи сховався в чагарниках, а звідти через навколишні села побіг до Рівного, а саме — в штаб. Так ми дізналися, що сталося.

У Рівненській міській лікарні, куди доставили тіло Сашка, лікарі нам неофіційно сказали, що контрольний постріл було здійснено з відстані одного метра. На ньому була картата синя сорочка, розірвана, бронежилета він ніколи не носив. Чи відстрілювався Білий — мені невідомо, але є багато зауважень до експертизи, проведеної МВС. З достовірних джерел відомо, що операція готувалася заздалегідь.

Сергій Озарчук

Траурна процесія на центральній вулиці Рівного

Група стрілків жила на полігоні в Любомирці, а стеження велося цілодобово. Адже в невеличкому селі Бармаки легко було помітити незнайоме авто з чужою реєстрацією.

Сашко Білий був дуже спокійний, добрий, патріотичний чоловік... Ми його просто не вберегли. Якби він був живий, то неабияк посприяв би становленню нової української Держави.

Провести в останню путь Олександра Музичка прийшли тисячі людей. Церемонія прощання відбувалася в обласному музично-драматичному театрі і тривала понад дві години. Люди не стримували сліз та емоцій. Плакали жінки, витирали сльози чоловіки. Із Сашком прощалися рідні та близькі, друзі, сусіди, побратими з УНА-УНСО, представники Майдану та Автомайдану, бійці «Правого сектору», політики, депутати, представники бізнесу, пересічні громадяни з Рівненщини та інших областей України. Коли процесія рухалася перекритою для проїзду транспорту центральною вулицею міста, перехожі зупинялись і схиляли голови, віддаючи останню шану своєму земляку, який ще за життя став легендою. Двадцять священників здійснили обряд відспівування у Свято-Покровському соборі. Поховали Олександра Музичка з військовими почесними поряд із героями Небесної сотні на кладовищі «Нове».

Журналістка Настя Станко проводила його в останню путь (Разом з чоловіком товаришували з Олександром Музичком)

«Ще перед похороном виявилося, що в нього немає костюму, взагалі жодного, взуття відповідного теж. У нього взагалі якось не було нічого зайвого. Кілька сорочок, вишиванка, чорна куртка його улюбленого футбольного клубу Raiders з Америки та бейс цього ж клубу, у якій його вбили, джинси, камуфляж.

На прощання й похорони приходили різні люди, настільки різні, що уявити їх разом в одному місці було просто нереально. «Бариги» з ринку в шкірянках, кримінальні зі шрамами на черепах теж у шкірянках і спортивних штанах, екс-зеки просто в спортивному, чеченці з довгими бородами і всі в чорному, унсовці в американській армійській формі, ті, що ветерани і 14-ти -16-річні в берцах, чорних штанах, котрі сліз не стримували.

«Правий сектор» — людей десь 500, майже весь, був у бронези-летах, у них вони на поминках потім і сіли їсти з усіма своїми раціями й іншими важкими предметами, жінки — «рухівки» з надривними промовама на кладовищі, чого Білий, м'яко кажучи, точно би не схвалив. Весь у сльозах стояв начальник місцевого ДАІ, 20 священників на чолі з Владикою правили панахиду.

В останню путь

... Бабусі на кладовищі заламували руки: з ним нам було в місті спокійно. Сусіди бідкалися, що Білий завтра зрання зі свого балкону не кричатиме їм: «Робіть щось!». Співкамерники згадували, як у Лук'янівському СІЗО він не зважав на жодні тюремні правила, ходив у футболці з написом «Чечня» й ніхто його не чіпав, усі боялися.

Саме розповіді Білого про УНСО заохотили його співкамерника Юру долучитися пізніше до цієї організації. СБУшники приходили не так слідкувати, як віддати честь.

Білий взагалі після смерті виглядав ще більш грізно, ніж за життя, обличчя його трохи розпухло і схожий він був на бізона. Його несли центром міста, і для цього перекрили рух. Колони УНСО й «Правого сектору» рухалися з обох сторін, коли дощ почав переїщити так, що все промокало за хвилини, ніхто з них навіть не ворухнувся.

З «калашів», коли труну опустили в яму, стріляли тричі в повітря. Одним із нових гасел на похороні стало: «Герою тричі: слава, слава, слава! Ворогам тричі: смерть, смерть, смерть!».

Жінок майже не було, але про них перешіптувалися, як про тих, хто роками у своїх квартирах то шили прапори, то переховували якихось чеченців, то чистили зброю. Кожен із тих, хто прийшов до

Почесна варта (прощання з Олександром Музичком)

Батьки на могилі сина

Білого був вартий окремого сюжету, окремої історії, а оповіді їхні можна було слухати безкінечно. Найяскравішими були ті — зі слідами від куль на головах і простреленими ногами — усі, що постраждали 18–20-го лютого, усі, котрі тягли своїх мертвих побратимів з Інститутської. Вони могли би бути героями, якби тоді снайпери цілилися в них ретельніше, але так сталося, що зараз вони живі й на похороні Білого, тому героями вже бути не можуть, лише «бандитами».

Про смерть говорили мало, усі згадували, що Білий, побачивши джипи на подвір'ї «Карасів», наказав охоронцям: «Врозтіч!». Ми ж побачили копії журналів, у яких зброя — його Макаров і Калашников, офіційно зареєстровані на нього (він навіть сплачував штрафи в розмірі 57 гривень за те, що носив без чохла Ак) й, оскільки його «калеш» забрали з машини під час затримання, то Володя поцікавився: «А його повернуть тепер, коли ми покажемо офіційний документ?».

— Нащо тобі зараз той «калеш»? — запитала я.

— Ти не розумієш, Білий хотів би знати, де зараз його «калеш», він би за нього хвилювався.

Заява Комітету Майдану Львівщини

З глибоким сумом ми сприйняли звістку про смерть одного з лідерів «Правого сектору» Олександра Музичка — Сашка Білого. Людину, яка боролася за свободу Чечні та України, цинічно вбили двома пострілами в серце на рідній Рівненщині.

Біографія Олександра Музичка нетипова для людини сучасного світу. Він був романтиком і мав власне уявлення про справедливість і способи її досягнення. Він жив війною й у мирний час Олександрові було некомфортно, бо ненавидів угодовство істеблішменту, йому важко було пристосуватися до розміреного життя обивателя. Він був іншим, але він був одним із нас, Сашко був Українцем!

Любити Україну можна по-різному. І, не говорячи гучних слів. Її по-справжньому люблять прості українці щоденною працею та плеканням своїх дітей. А хтось її любить виключно в телевізорі, або «до глибини власної кишені». Олександр Музичко жив Україною, як ідеєю, віддаючи їй самого себе. Війна й революція були його часом. Зоряним часом.

Олександр Музичко, ніби відчував неминуче. Кілька днів перед трагедією записав відеозвернення, де чітко озвучив саме такий сценарій: спробу затримання і вбивства. Назвав і замовників. Сподіваємось, що цей ролик та аналіз інформації, яка йому передувала, допоможуть Службі безпеки України (саме до СБУ було адресовано звернення), встановити реальних виконавців і справжніх замовників вбивства.

Олександр Музичко був неординарною особистістю, завдавав клопотів будь-якій владі. Безсумнівно, що в правоохоронних органів були до нього запитання. Але для цього існує процедура сповіщення, затримання, слідчих дій, зрештою, — суду. Однак так звані «правоохоронці» повелись, як справжні злочинці — просто застрелили громадянина України.

Тепер люди в погонах будуть змінювати версії на все більш фантастичні, згодом призначать «стрілочників». Переконані — відповідальність за смерть громадянина України Олександра Музичка несуть насамперед Генеральний прокурор України та очільник Міністерства внутрішніх справ України. Після подій на Грушевського, саме вони мали виступити гарантом безпеки кожного громадянина нашої держави та забезпечити неухильне дотримання законів України насамперед із боку правоохоронців. Проте система продов-

Біля пам'ятного знаку на місті загибелі О. Музичка

жує нищити своїх супротивників, використовуючи звичні для неї механізми, ігноруючи закон та виправдовуючи «своїх». У будь-якій нормальній країні такі події мали б наслідком відставку керівників вказаних відомств.

Ми ще сподіваємось на прозоре та неупереджене слідство, виявлення та належне покарання винних. Інакше — відставка, народний гнів і відповідальність, згідно із законом, за скоєний злочин не омине цих високопосадовців.

Висловлюємо глибоке співчуття рідним і друзям Олександра Музичка — Сашка Білого, побратимам із «Правого сектору», усій спільноті Майдану.

Вічна пам'ять!
Слава Україні!
25 березня 2014 р.

Земляки про Олександра Музичка (Сашка Білого):

Оксана Майборода:

Сашко був такою людиною, яких я називаю «або любити, або ненавидіти». Так от, ті, хто його зрозуміли, не можуть не любити. Він був прямолінійним, правдивим та справедливим. Усе, що відчував, можна було зчитати одразу з його обличчя. Час був такий, що заради дисципліни та порядку Сашко Білий мав бути грізним та серйозним, а в душі посміхався. Підвищував голос, а через мить уже жартував та був спокійним.

Мені не було страшно, що в Сашка була зброя. Я відчувала безпеку, бо вона була у відповідальних та вмілих руках. Я йому довіряла. Йому взагалі дуже багато людей довіряли. Тисячі людей сумують, не стало Сашка, а він дуже любив життя.

Сергій Шаповалов про штурм бази «беркутів» 18 лютого:

«Мене вразило, з якою трагічною інтонацією про людські життя кричав Білий. Відчувалося, що він не раз бачив смерть, і на відміну від багатьох присутніх відчував, яка це крихка цінність — людське життя. Відчувалося, що попри брутальний імідж, Сашко Білий робив усе, аби кров не пролилася. Для мене Сашко Білий — це та людина, яка зробила все, щоби жоден із правоохоронців не постраждав».

Євген Дикий:

«Сьогодні ховають Білого... Ховають Командира — героя Абхазької та Першої Чеченської воєн, нагородженого грузинськими та чеченськими вищими бойовими орденами, одного з претендентів на звання «ворога путінської Росії», якщо не «номер 1», то принаймні «в десятці»... Сашко Білий таки загинув на війні. На тій війні, яку ми почали кілька місяців тому, і наївно сподівалися, що закінчили 20 лютого».

Наталія Шкодич:

«Зустріла сусідку, та йшла із сином (5–6 клас) по донечку в садочок. Розказує, що чула по радіо про те, що майдан Просвіти хочуть перейменувати в майдан Небесної Сотні. Відповідаю, що теж таке чула. У розмову втручається дитина! Говорить: «А Ви знаєте чого убили Сашу Білого?». Ми в один голос: «Ні!». Хлопчинка каже: «Бо Небесній Сотні треба командир!»...

Валентина Приймак
Пам'яті Олександра Музичка

По старшинству, заслугах та хоробрості
Небесну сотню там, на Небесах,
Сашко очолить...
І буде Сотником у ній!

Він не вбивця, не злочинець,
Він більше всього – миротворець
На нашій Рівненській землі.

Тут не громили, не палили, не ділили,
А все розумно розсудили...
Хтось відійшов і повинився,

Хтось чистосердечно присягнувся
Служити людям,
Не ворогам, бандитам, пройдисвітам,
А нам, Громаді!

І він стояв за цю Громаду
І за Правду!
Служити їй примушував й когось...
Можливо, то було й занадто емоційно...

Ну, що було, те і було...
Але нікого не вбивали,
А вбили одного його...

«Свої» «чужі» його убили!!!
Й клеймо «Вбивці» заслужили
На нашій праведній
Святій землі.

Вічна пам'ять Герою!

Ти вибрав свій шлях і з честю пройшов до кінця,
Хвала тобі й слава, полеглий солдат Батьківщини,
Схиляє у траурі голову мужня Чечня,
І, втративши сина, ридає твоя Україна.

Твій дух до небес вознесеться на вістрях вітрів,
Осяє із Вирію землю, яку ти покинув,
Сльозами проллються сто тисяч весняних дощів
І віттям обійме надгробок червона калина.

Спи, брате, спокійно - помститься за тебе народ,
Ти дав нам надію і діями шлях наш намітив
Герой, мужній воїн, боєць, провідник, патріот,
Ти приклад для всіх, як потрібно змагатись і жити.

Юрій Руф

**Гурт «Гайдамаки» написав пісню «Аркана», присвячену
Олександру Музичку. Зокрема, там є такі слова:**

Того Білого Сашка пани
ся бояли,
За голову Музичкову гроші обіцяли.
Вбили Сашка Білого, би гроші дістати,
А хто буде бідним людям тепер помагати?..
Коли везли рідним містом
Музичкове тіло,
То в кожного чоловіка серце заболіло.
Бодай тих політиків Бог на вік побив,
Що вбили Сашка Білого, що нам добро робив.

Намет на Майдані

До одного з наметів на Майдані у Києві прикріпили плакат з фотографіями Олександра Музичка.

На плакаті було зазначено:

**«Помсти смерть Великих Лицарів!
Декалог українського націоналіста, пункт 5.
Сашко Білий 1962-2014. Герой України».**

Зуліхан, дружина польового командира армії Ічкерії:

«Ми знали, що це може статися, і сам він це знав, робив відеозаяву. У журналі в Хардінгуша публікувався лист анонімного українського «відставника», якому запропонували стати кілером — прибрати Білого, нібито за наказом міністра МВС, але так, щоби подумали на Росію.

Здебільшого наші зараз думають на міністра — з усіма наслідками, що випливають. Причини так думати є: Білий відкрито погрожував йому, а той віддав наказ його заарештувати, виконати цей наказ менти не могли — у Білого було кілька сотень озброєних людей, готових його захистити. Але він часто відмовлявся від охорони. Його попереджали, чим це може закінчитися. Він знав, але не слухав, характер був такий. Не вберегли...

Може бути ще й такий варіант, що Кремль спершу запустив інформаційний вірус, нібито міністр готується вбити Білого, а потім його дійсно убили. Щоби тут у нас розпочалися місцеві заворушення. А «Правий сектор», вимагаючи справедливості, розпочав протести

З УНСО-вцями в Берестечку

проти новообраної влади, які могли би завершитися черговим кровопролиттям. І в Кремля був би привід під звичним гаслом «захисту російськомовних від озвірілих бандерівців» накинутися на ще один шматок України.

Для нас ця смерть — колосальна втрата. Сашко Білий часто був грубий, міг запросто дати в морду там, де конфлікт цілком можна було вирішити словами. Але він був чесний. Його моральні якості були на рівень вищими, ніж у інтелігентних злодюг. Сашко з дитинства цікавився політикою. Те, що він нібито півжиття жив, заробляючи на рекеті — брехня, що це за рекетир, у якого навіть власної машини ніколи не було? Перша машина в його житті з'явилася зовсім недавно, коли він отримав партійну посаду і вже просто не міг ходити пішки.

У Рівненській області, якою він неофіційно керував останнім часом, був зразково-показовий порядок. Там знизилося до мінімуму свавілля чиновників і звичайний бандитизм. Там не стояли на дорогах через кожні кілька кілометрів гопники з автоматами й не перевіряли документи у водіїв і пасажирів, прикриваючись Майданом. Білий був чимось на зразок робінгудів, його реально любили, до нього зверталися по допомогу. А засуджували лише ті, хто не знав його, хто бачив тільки змонтовані відео на ютубі й не знав його реальних справ. Він не був політиком, він був польовим командиром, тому не розумів, що, якщо йдеш брати прокурора за краватку, не можна запрошувати із собою журналістів. Командир повстанського загону з нього був (і був би в майбутньому) найсильніший. Він був відмінним, вродженим тактиком. Це неправда, що він особисто або його бійці різали вуха полоненим федералам. Ось у полон велику кількість їх заманив, це так, було. Кожен раз, коли гине товариш-немусульманин, хочу написати «Так прийме Аллах твій газават», — і кожен раз осікаюсь, не можна, напевно. Навіть, якщо мова йде про кавалера ордена «К'оман Турпал» («Герой нації»).

Спи спокійно, дорогий наш брате по зброї.

Ми помстимося. Обіцяю.

Я вам про Сашка розповісти хочу.

Пост про його загибель потрапив у топ, і одразу ж з'явилася величезна кількість тих, кого прийнято називати «ватниками», вони залишали однотипні коментарі, на кшталт «собаці собача смерть». Їхня думка не має жодної ваги, але хотілося би пояснити, що Білий, справді, не був відморозком, яким його уявляють собі ті, хто його не знав.

Пам'ятна плита на місці загибелі Олександра

Зрештою, це мій обов'язок перед покійним другом.

Сашко Білий був добряк, чесна людина із загостреним почуттям справедливості. Грубіян був відчайдушний, запросто міг розлютитися, обматюкати когось — але так само швидко заспокоювався. Якщо заходив кудись і бачив там людину, яка є знаним покидьком, міг наказати їй забиратися, а в разі відмови — схопити за грудки і викинути. Але ніколи не кривдив слабких і ніколи не проходив повз, якщо бачив, що когось ображають.

Через це почуття справедливості він регулярно ліз поперед батька в пекло й давав недругам підстави, щоби лихословити. Йому складно було пояснити, що деякі речі, які робиш, не можна афішувати. Він не хотів ховатися, тому що вважав, що правий. Він і мав рацію, але... у результаті виходили такі відео, як із прокурором, якими потім лякали кримчан, які в очі ніколи не бачили Білого й не знали про його існування.

(Ні, якщо ви вважаєте, що прокурор, зважаючи на займану посаду, — недоторканий і може продовжувати за гроші фабрикувати справи й ламати людські життя, а поскаржитися на нього у встановлені законом інстанції, в установленому законом порядку — лише викликати насмішку над собою — влада змінилася, але система то

залишилася та ж — тоді, звичайно, мені вас не переконати, що Сашко вчинив правильно).

Він був такий «батьня-комбат». Ми, вайнахи, не дуже-то прощаємо таке поводження, у Грозному в нього не раз виникали конфлікти, але вам, слов'янам, це повинно бути близьке і зрозуміле.

Він був абсолютно чесний. Його не цікавили посади, звання та великі гроші. Його не можна було умовити або змусити за гроші зробити те, що він вважав «проти совісті».

Коли в Рівному була революція, розлючений народ не повбивав ментів, нічого не спалив і не зруйнував тільки завдяки Білому, який узяв всю відповідальність на себе, заспокоїв людей, навів порядок і перевів процес у мирне русло. Багатьох зажерливих хабарників, якби не Білий, очікував би самосуд із сумними наслідками.

Він усе життя рятував людей, яким загрожувала розправа. Так вийшло, що останніми стали менти.

І наостанок — хочу розвінчати три дуже популярні мерзенні вигадки про Олександра Музичка.

1. Сашко Білий не був найманцем. Він воював у нас в Ічкерії не за гроші, а з ідейних міркувань. Ідея була проста: поки ми зав'язуємо Росії руки на Кавказі, вона не нападе на Крим. Плюс, хлопці отримали можливість пройти військову підготовку — вдома за це садили. Час показав, що він мав рацію. Покінчивши з нашими бійцями, Росія вторглася до Криму.

"Правий сектор"

На прес-конференції

2. Сашко Білий ніколи не катував і не вбивав полонених, і не дозволяв це робити іншим. Усе це вигадки кремлівської пропаганди. Вбивав тільки в бою.

3. На популярному садомазохістському відео мужик у кадрі — НЕ Олександр Музичко, а хтось зовсім інший, навіть не дуже схожий.

Таких людей як Янукович і його поплічники, а також деяких представників нової влади, яким народ не довіряв спочатку (не випадково одразу після перемоги не розійшовся Майдан), тут прийнято називати «внутрішніми окупантами». Мені дуже шкода, що Сашко, на радість зовнішнім окупантам, загинув від кулі внутрішнього. Але в будь-якому випадку він пішов гідно. У бою, як вовк, а не, як вівця. Спи спокійно, друже. Так прийме Аллах твою душу. А ми тут завершимо твої справи. Але — принципово до останнього в правовому полі. Принаймні, стільки, скільки вдасться стримувати народ. Ми не хочемо втягнути цю країну в хаос і беззладдя, які стануть причиною її окупації».

(авторська редакція)

Голова політичної партії «Правий Сектор» Андрій Тарасенко:

Олександр Музичко, якого в націоналістичному середовищі всі знали як Сашка Білого, був живою легендою. Серед молодого покоління націоналістів не було людей, які би не чули про його подвиги під час чеченської кампанії. Для кожного познайомитися з Білим було за честь.

Доля звела нас із Сашком уже після втечі Януковича, тоді він справив велике враження своєю простотою і щирістю. Зважаючи на те, що Білий був лідером революційного руху на Рівненщині, на київському Майдані він не міг перебувати тривалий час. Разом із іншими побратимами-націоналістами Олександр Музичко ініціював створення руху «Правий сектор» у Рівненській області та очолив його. Сашко Білий мав чималий авторитет на Західній Україні, тому було прийнято рішення, що він очолить силове крило у тому регіоні для забезпечення правопорядку, волонтерської підтримки й мобілізаційного ресурсу.

Рівненщина на той час була чи не єдиним регіоном, де взагалі не було кровопролиття, а органи державної влади переходили на сторону революціонерів. Силовики приєднувалися до майданівців і радо йшли на перемовини, адже Сашко Білий особисто гарантував їхню безпеку. Силіві підрозділи «Правого сектору» почали наводити

Голова партії «Правий сектор» Андрій Тарасенко

лад із незаконним видобутком бурштину, було припинено побори з малого бізнесу, люди активно вступали до лав нашої Організації, що не дуже подобалося представникам старої системи. Вони боялися політичної конкуренції і втрати контролю над «годівницею».

Додатково олії у вогонь підливала російська пропаганда, яка створювала всілякі міфи та фейки для дискредитації «Правого сектору» та національної ідеї загалом. На це потужно працювала вся російська пропагандивна машина, а особливу увагу було зосереджено на Білому, адже він був ворогом Кремля ще з 90-х років.

Убивство Олександра Музичка 24 березня 2014 року було вчинено працівниками МВС із багатьох мотивів. Та ключовим був сигнал, що система здаватися не збирається, а людям час забути про свої мрії жити по-новому. Як казав Білий: «кого не куплять, того знищать».

Його цинічно ліквідували. Звісно, то була політична розправа, і всі це чудово розуміли. Рівненська міська рада, а згодом Луцька міська рада визнали вбивство Сашка Білого «політичним» і висунули вимогу відставки міністра МВС Арсена Авакова. «Правий сектор» провів не один десяток акцій, де ми вимагали притягнути до відповідальності винних, зокрема замовників і виконавців убивства. Міністр МВС, як політична фігура, мав би одразу скласти повноваження, як це буває в цивілізованих європейських країнах, проте в нас міліція-поліція завжди була карально-репресивним органом, а сам Аваков був дуже потрібним новому режимові.

Андрій Тарасенко

Захищаючи Україну

«Правий сектор» домігся створення тимчасової слідчої комісії Верховною Радою України, та розслідування ТСК не привело до покарання винних.

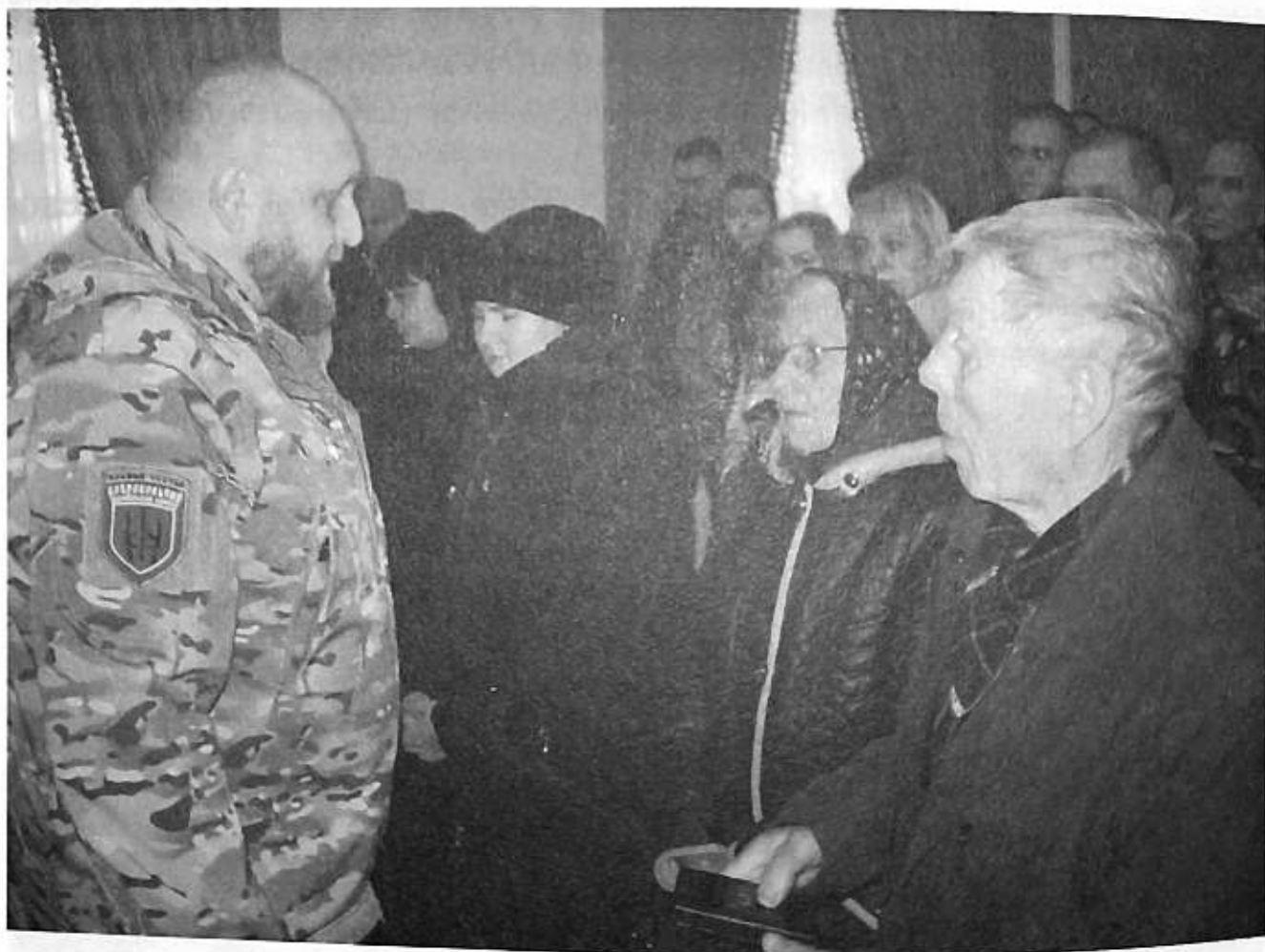
Білий був справжнім патріотом, ідейним борцем і знавцем свого діла. Його загибель певною мірою ослабила Організацію і внесла розбрат, особливо на Рівненщині. Зараз ми знаємо, що це була операція спецслужб. Ми віримо, що винні будуть знайдені й покарані. Боротьба триває, допоки живе легенда й залишається актуальною п'ята точка Декалогу українського націоналіста: «Пімстиш смерть Великих Лицарів».

Сашко Білий, що був для нас живою легендою, став для майбутніх поколінь борців символом боротьби за кращу долю України.

Згадує Командир Добровольчого Українського Корпусу «Правий Сектор» Андрій Стемпіцький:

Вперше з Сашком Білим я зустрівся на Майдані, це було біля УНСОВського намету. Нас познайомив Микола Карпюк. Звісно, я чув чимало про Сашка, але це була наша перша зустріч вживу. В час Майдану Сашко Білий багато часу проводив на Рівненщині, де згуртував довкола себе не лише націоналістів, а й патріотичних, національно-свідомих українців. Я тоді очолював силовий блок «Правого сектору» по Україні, а друг Білий відповідно був куратором Західного регіону.

Пригадую, що Олександр Музичко був людиною дуже емоційною, усе позитивне й негативне він виражав однаково яскраво. Мова його була пряма, щира, без зайвих викрутасів. Він чітко формулював свою думку і знав, чого очікував від будь-яких перемовин. Саме завдяки цим якостям люди довіряли Сашку Білому, ставали під його керівництво і виконували накази.

Командир ДУК ПС Андрій Стемпіцький вручає батькам Олександра Музичка його посмертну нагороду —Бойовий Хрест Корпусу

Андрій Стемпицький

Більш предметну розмову я мав з Сашком, коли після Майдану разом з Миколою Карпюком об'їжджав Західну Україну і прибув на Рівненщину. На той час активно почала розвиватися політична структура «Правого сектору», а багато добровольців ішло в її силове крило... Тоді у штабі в Рівному ми радилися, як далі діяти в умовах невизначеності, підтримувати чи не підтримувати нову владу, що робити у випадку російської агресії. Потім була ще одна коротка зустріч у Львові, де я востаннє бачив Сашка. Друг Білий вже тоді відчував небезпеку, що нависла над ним, але тримався мужньо, висловлював свої думки щодо збройного опору окупантові в окупованому Криму.

Якби Олександра Музичка не вбили, то, я вважаю, це значно змінило би розклад сил, зважаючи на його величезний бойовий досвід і знання ворожої тактики та стратегії. На початкових етапах формування добровольчих підрозділів цей досвід був на вагу золота. Ім'я Сашка Білого навіки закарбоване в історію створення Добровольчого руху в Україні, зокрема 10 сотня ДУК ПС (Рівненщина) носить славетну назву – імені Сашка Білого. Також Олександра Музичка було нагороджено посмертно відзнакою ДУК ПС «Бойовий Хрест Корпусу», яким нагороджують тих, хто загинув у бою.

Режим внутрішньої окупації розгорнув проти українців другий фронт, де Герой і поліг від куль перевертнів у погонах. Ми не забули тих, хто був причетний до замовного вбивства Сашка Білого. Найвищою відплатою для нас, націоналістів, є перемога над ворогом, знищення антиукраїнської системи, яка й наплодила тих виродків, котрі цинічно вбили нашого побратима.

Важливо зазначити, що ворожі спецслужби намагались використати загибель Сашка Білого, аби розсварити не лише націоналістичне середовище, а й українців загалом. На жаль, їм це частково вдалося. Хоча членство Національно-Визвольного Руху «Правий сектор» ніяких розбіжностей з представниками інших братніх структур не має, між нами навпаки, є здорова співпраця на благо Української Нації. Особливо чітко це простежується на фронті. Нас об'єднує Національна Ідея і спільне прагнення до перемоги над окупантом, який топче нашу землю.

Вірю, що перемога над російською імперією таки настане, а пам'ять про Олександра Музичка належним чином буде пошанована серед майбутніх поколінь українців.

Батьки Олександра Музичка під час церемонії нагородження воїнів ДУК ПС

Після вручення відзнак та нагород ДУК ПС

Наказ № 001

Командувача Міжнародним миротворчим батальйоном імені Джохара Дудаєва

Назвати 1-шу роту міжнародного миротворчого батальйону ім. Джохара Дудаєва, ім'ям видатного українського патріота, героя Ічкерії Сашка Білого, який загинув з 24 на 25 березня в місті Рівне від рук ставлеників російських спецслужб.

Командувач міжнародних миротворчим батальйоном,
бригадний генерал Іса Мунаєв

Прес-служба ОПД «Вільний Кавказ»

Chechenews.com

26.03.14.

Одне з останніх інтерв'ю

Під час одного з останніх телеінтерв'ю з Олександром Музичком, ведуча запитала в нього, що може статися після того, коли його все-таки вб'ють. Сашко зробив паузу, а згодом відповів: «Я не боюся смерті, але в разі загибелі таких, як я, у країні розпочнуться події, від яких вона здригнеться»...

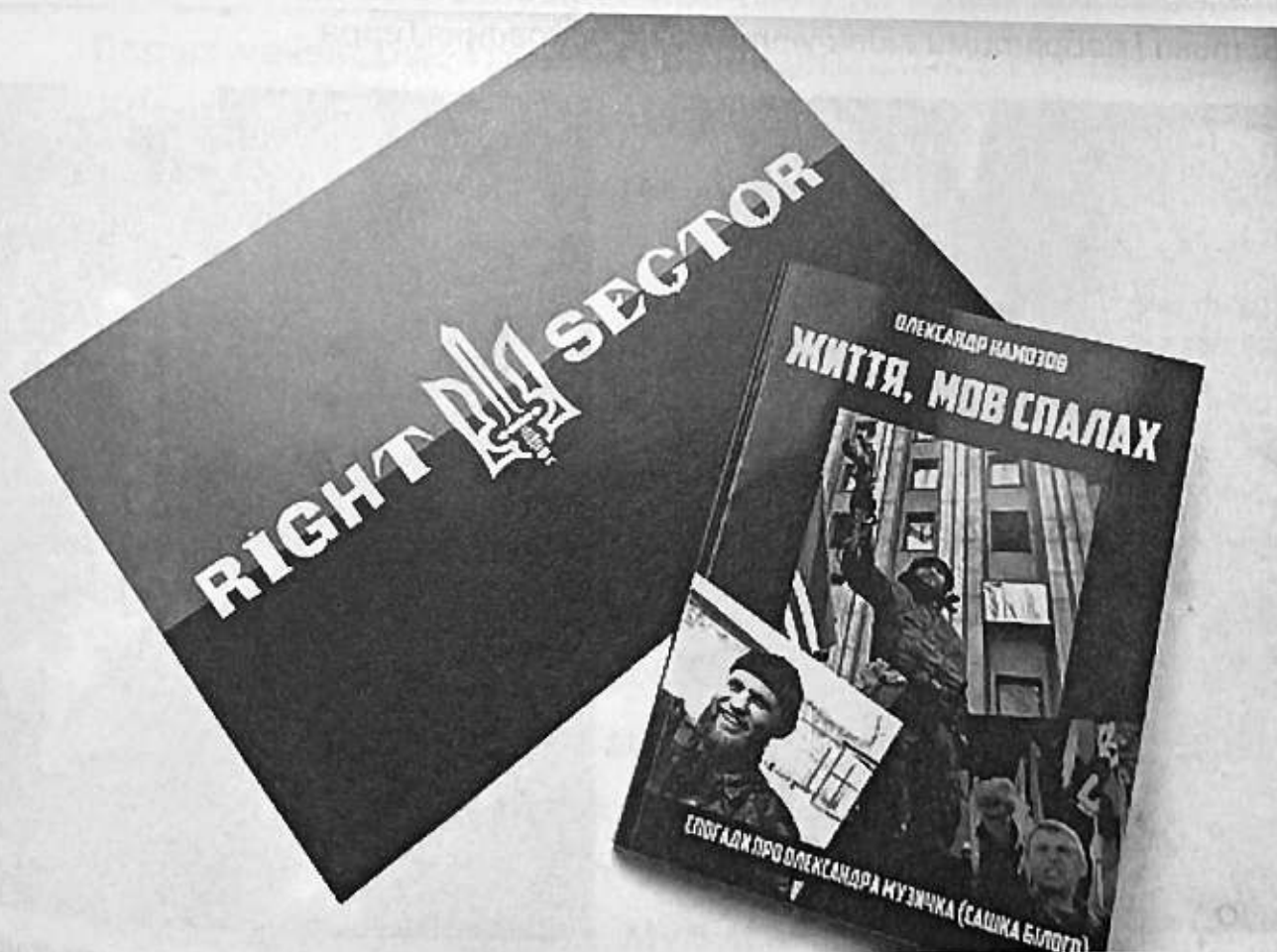
І почалось. Харків, Одеса, Донецьк, Луганськ, Слов'янськ, Краматорськ, Волноваха, Зеленопілля, Іловайськ... Усім відомі трагедії сучасної України. Можливо, саме там і став би в нагоді талант командира УНА-УНСО, бригадного генерала ЧРІ і просто справжнього патріота України, честь для якого була дорожчою за життя — Олександра Музичка. Його бойовий досвід та організаторський талант могли зберегти життя десяткам вояків, які стали на захист своєї Батьківщини, і водночас нанести нищівного удару терористам і диверсантам, які прийшли вбивати, нищити, руйнувати... На жаль, Україна у вирішальний момент залишилася без нього — справжнього патріота, націоналіста, воїна, борця. У цей час десь там у потойбіччі він ставав до строю Небесної сотні...

PS: У червні 2014 р. батьки Олександра Музичка отримали лист із Генеральної прокуратури України, в якому повідомлялося, що загиблий координатор силового блоку «Правого сектору» в Західній Україні не був бандитом. Генпрокуратура закрила кримінальну справу, яку було порушено ще в березні зі звинуваченням Сашка Білого в створенні бандитського формування на Рівненщині. Водночас Генпрокуратура завершила й розслідування обставин загибелі Олександра Музичка...

У 2014 році на місці загибелі Сашка Білого було встановлено пам'ятну плиту, а згодом пам'ятний хрест із написом. 10 грудня 2015 року в місті Конотоп одна з вулиць отримала нову назву — вулиця імені Олександра Музичка. 10-й запасний батальйон Добровольчого Українського Корпусу «Правий сектор», який дислокується в Рівному, носить ім'я Олександра Музичка. На Алеї Героїв кладовища «Нове» в Рівному, на місці поховання Героя встановлено величний монумент. У 2014 р. за підтримки «Правого сектору» вийшла книга спогадів про Олександра Музичка (Сашка Білого) «Життя, мов спалах». У грудні 2018 року батькам Олександра було вручено відзнаку «Правого сектору» — «Бойовий Хрест Корпусу», яку він отримав по-смертно.

Посмертна нагорода
«Бойовий Хрест Корпусу»

Перше видання книги про Олександра Музичка «Життя мов спалах»

Батьки і побратими відвідують місце поховання Героя

Пам'ятник на місці поховання Героя

Згорьована мати біля могили сина

ЗМІСТ

ЖИТТЯ, МОВ СПАЛАХ	3
Хронологія підготовки вбивства згідно з рапортом ГУБОЗ.....	12
Лікарське свідоцтво про смерть.....	29
Звернення депутата ВРУ Москаля Г.Г. про «злочинну діяльність».....	32
Олександр, друг Сашка про спробу його підкупу.....	35

ЧЕЧЕНСЬКИЙ ПЕРІОД

З ЖИТТЯ ОЛЕКСАНДРА МУЗИЧКА	37
Зйомки під бомбами. Наталка Чангулі розповідає про війну на Кавказі.....	40
Перша чеченська. Грозний (Вікіпедія).....	43
«К'оман Турпал» («Герой нації»).....	58
«Унсовський» орден «Пустельний Хрест».....	60

СПОГАДИ	61
Згадує мати Олена Павлівна Музичко.....	61
Згадує батько Іван Дмитрович Музичко.....	67
Згадує брат Адам Музичко.....	72
Згадує побратим Сашка Білого Михайло Степчук.....	76
Згадує друг дитинства Леонід Козлов (друг «Жан»).....	86
Згадує побратим Сашка Білого Андрій (друг «Батя»).....	93
Згадує побратим Ярослав Варжель.....	96
Згадує побратим Микола Карпюк.....	106
Згадує друг Олександра Музичка Арам.....	111

Згадує побратим Олександра Музичка Сергій Озарчук
(друг «Бираш»).....113

ПІСЛЯ ТРАГЕДІЇ.....117

Журналістка Настя Станко.....117

Заява Комітету Майдану Львівщини.....120

Земляки про Олександра Музичка (Сашка Білого).....122

Зуліхан, дружина

польового командира армії Ічкерії.....126

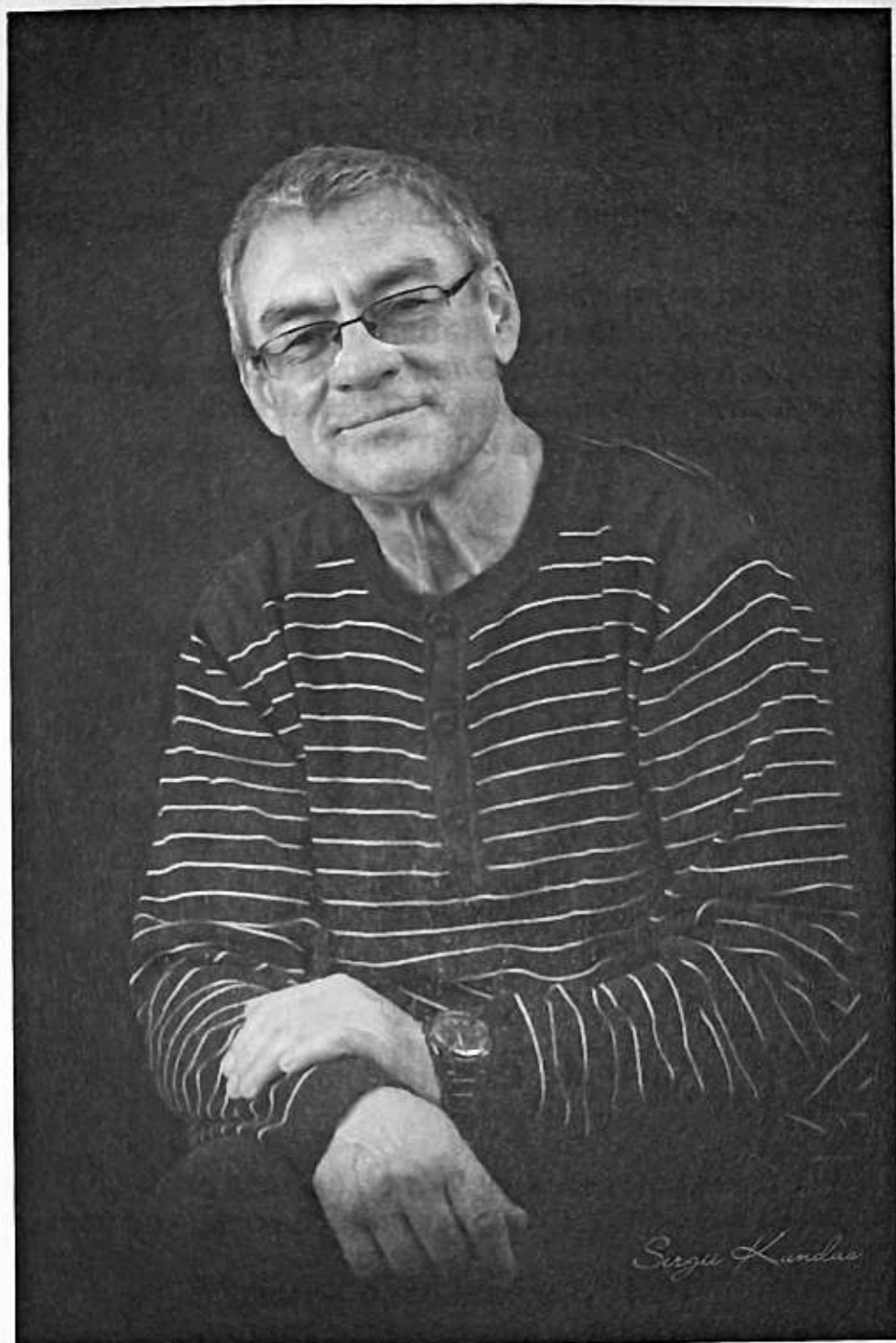
Згадує голова політичної партії «Правий Сектор»

Андрій Тарасенко.....131

Згадує Командир Добровольчого Українського Корпусу

«Правий Сектор» Андрій Стемпіцький.....134

ПРО АВТОРА

Олександр Намозов, автор

Намозов Олександр Сергійович. Історик — дослідник, письменник, журналіст. Автор 13 художніх та художньо-документальних книг. Лауреат і дипломант літературних конкурсів. «Зірка української журналістики» — 2012 р., «Журналіст року» — 2013 р.

Олександр НАМОЗОВ

САШКО БІЛИЙ: ЖИТТЯ, МОВ СПАЛАХ

Книга вийшла з ініціативи Проводу руху «Правий сектор»

Автор: **Олександр Намозов**
Керівник проекту: **Василь Лабайчук**
Редактори: **Марта Кузів, Олександр Подвиженний**
Художник, автор обкладинки: **Олег Кіналь**
Верстка, дизайн: **Дарина Войтович**

Підписано до друку: 06.04.2020 р.
Формат: 60x84/16 . Друк офсетний. Наклад: 500 прим.

ТОВ "Видавництво Крила"
Ідентифікаційний код: 42980954
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру виготовлювачів і розповсюджувачів друкованої продукції
ДК 7037 від 04.03.2020р.

Книжки видавництва "КРИЛА" можна замовити в нашого ексклюзивного представника "ПРАВА КРАМНИЧКА":

☎ (068) 165-18-65 @manager@ps-right.com

Офіційний сайт "Правої Крамнички": <https://ps-right.com/uk>

Також шукайте нас у соцмережах: